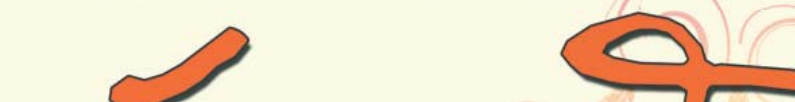

ลูปคำ...พืชผล
ไฟฟ้ายามให้ได้...มรรคผล

 Kanlayano Journal

ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๕๒ เดือน มีนาคม-เมษายน-พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

บริจาคทำบุญ ร่วมกับพระพยอม วัดสวนแก้ว จ.นนทบุรี

ธ.กรุงไทย สาขาบางบัวทอง
ชื่อบัญชี : วัดสวนแก้ว
บัญชีเลขที่ :
121-1-18038-7
โอนทำบุญจากต่างประเทศ
Account Name :
Wat Suan Kaew
Account No. :
121-1-18038-7
Bank : Krungthai
Swift Code : krththbk

โอนเงินบริจาค
และร่วมทำบุญ
บัญชี วัดสวนแก้ว
สแกน QR code

วันนี้.. บุญก็ได้ ไล้ก็เต็ม

มาช่วยกันซื้อผลไม้ จาก วัดสวนแก้ว
เงินที่ได้ ไว้เป็นทุนให้นักเรียนยากจน
ช่วยคนตกทุกข์ได้ยาก ที่มาอาศัยวัด

ม่ายช่าย.. แผ่นดินไหว?
ผลไม้หล่น! จะล้นวัดแล้ว!!

ปีที่ ๑๗

ฉบับที่ ๕๒ เดือน มีนาคม-เมษายน-พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ISSN ๑๕๐๖-๖๓๑๗

**เจ้าของ
มูลนิธิสวนแก้ว**

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติขามภรณ์,
พระอาจารย์เพ็ญ ภาสุโร,
คุณสมบัติ ชาทะรูปะชีวัน,
คุณศิริพร ชื่นครุฑ
คุณสมใจ ธงวิชัย
คุณกัญญารัตน์ ชูชาติ
ร.ต.จตุรภัทร โชคจินดาไชย
คุณฉรรววรรณ หมวกครอง

พระครูวิจิตรปทุมรัตน์,
พระมหาสุชาติ เกตุสมุโ
คุณบุญหา ตั้งประสิทธิ์,
คุณฉันทวิตร พันทเกษรติ
คุณสมพงษ์ ประเสริฐศิลป์
คุณอนุชา ยอดยรรยง
คุณนิลาตี มะโนสา
คุณวรารัตน์ วาตานาเบะ

บรรณาธิการ

อติมมยตา

กองบรรณาธิการ

ว.จิณฺณโสตุถิ,
คุณรณธรรม ตีระปัญญา,
คุณมานพ เกตุรักษา,
คุณกวิณศักดิ์ ธนพันธ์,

คุณนิตร์ชัย รชตวิรัชกุล,
คุณสุทธิพงษ์ วงษาชัย,
คุณเอกสิทธิ์ จันทะ,
คุณจิตรพร รุ่งใหญ่

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโน

๑. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
๒. เพื่อส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมจรรยาอันดีงาม
๓. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
๔. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
๕. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโน (ตึกกัลยาโน) วัดสวนแก้ว

๕๕/๑ ม.๑ ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี ๑๑๑๔๐

Computer Graphics : ว.จิณฺณโสตุถิ

Website / E-mail

www.kanlayano.org

E-mail : Kanlayano@yahoo.com

bookkan54@gmail.com

พิมพ์ที่ เอนบี พรินติ้ง แอนด์ ดีไซน์ ๔/๑ ซอยอเนก ๒๕ กทม.

โทร. ๐ ๒๐๐๐ ๖๓๖๓, ๐๙ ๐๘๘๙ ๘๘๘๖

๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๘
“วันวิสาขบูชา”

สวัสดี กับทุก ๆ ท่านที่ติดตามอ่านวารสาร

✍ มาพบกันอีกครั้งในรอบปี ในปีนี้สภาพอากาศประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงในหลายเรื่อง เช่น ทำให้เกิดฝนตกมากกว่าปีที่ผ่านมาปัญหาภัยแล้งก็ลดน้อยลงกว่าปีที่แล้ว ในทางกลับกันเมื่อมีดีก็ต้องมีเสีย ประเทศไทยได้เกิดแผ่นดินไหวรุนแรงมากที่สุดเท่าที่เคยได้พบเจอจนเกิดความเสียหายกับที่อยู่อาศัย นี่แหละภัยธรรมชาติที่มนุษย์ต้องประสบในแต่ละปีไม่ว่าจะทางดิน น้ำ ลม ไฟ ต่างเป็นภัยธรรมชาติที่ควบคุมไม่ได้สามารถเกิดขึ้นได้เสมอ แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายควรใช้ชีวิตด้วยความไม่ประมาทมีสติในการดำเนินชีวิตปัญหาที่เกิดขึ้นจากหนักก็จะกลายเป็นเบาได้

ทางวัดสวนแก้ว หลวงพ่อพยอมท่านได้ออกมาเตือนสติชาวพุทธไว้ว่าในวันสำคัญที่มาถึงนี้ “ให้เราเป็นคนสุขง่ายแล้วทุกข์ยาก...นั่นแหละดีที่สุด” เนื่องจากปัจจุบันได้มีปัญหาสังคมเกิดขึ้นมากมาย ได้สร้างปัญหาให้กับประชาชนเกิดความทุกข์ตามมาจนไม่รู้จักวิธีแก้ทุกข์อย่างไร ? จึงเป็นเหตุให้หลวงพ่อกำลังเตือนสติให้ใช้หลักอริยสัจ ๔ เข้ามาแก้ไขปัญหาหรือความทุกข์ภายในใจตนให้คลายลง ถ้าทำได้จะทำให้มีความสุขได้ง่าย...มีความสุขทุกข์ได้ยาก

ส่วนวารสารกัลยาณ ฉบับที่ ๔๒ ปีที่ ๑๗ ในฉบับนี้ยังมีเนื้อหาเข้มข้นเหมือนเช่นเคยไม่ว่าจะเป็นเรื่องประโยชน์ของการออกหนังสือในวันสำคัญ, ก้าวไปให้พ้น, ครอบครัวที่ประเสริฐ, ถาม-ตอบที่ใคร ๆ อยากฟัง อยากรู้หลวงพ่อกำลังมาตอบเองให้กระจ่างชัดมากขึ้น ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีบทความ แนวคิดดี ๆ ประกอบไปด้วยหลักธรรม คติธรรม จากครูอาจารย์หลายท่านได้นำมาตีพิมพ์เช่นกัน

ท้ายที่สุด ผลบุญจริยาที่ท่านทั้งหลายได้ร่วมกันจัดพิมพ์วารสารครั้งนี้ จงสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จงอำนวยผลเพื่อเป็นการตั้งมั่นดำรงอยู่ในพระสัทธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ร่มเย็นเป็นสุขเข้าถึงสภาวะธรรม เทอญ ฯ

...อ้อมมมตา...

อายุวัฒนมงคล ๗๖ ปี

พระราชธรรมนิเทศ

(พยอม กลฺยาโณ)

๒๔ เมษายน ๒๕๖๘

๐ พระ คุณงามยิ่งแก้ว อัญมณี
ราช นามพระจักรี สถาปนินไว้
ธรรม รสเลิศวาที ประจักษ์ทั่ว
นิเทศ พระพุทธศาสน์ให้ คู่ฟ้าสถาพร ฯ ๐

๐ อายุวัฒน์ มงคลวาร งามไพศาล เจริญวิมล
เจ็ดสิบหก แห่งชนมา- ยุประเสริฐ ประสิทธิชัย

๐ ปวงศิษย์ ระลึกคุณ ร่มใบบุญ งามวิไล
เดชะ รัตนตรัย แลกุศล บุญราศี

๐ อำนวย สุขสถิต กายและจิต ด้วยบารมี
ยศศักดิ์ เพิ่มพูนทวี เป็นมิ่งแก้ว เลิศกัลยาณ

๐ สุขภาพ ยิ่งแข็งแรง งามกล้าแกร่ง ไร้โรค
เจริญธรรม ดังไสดา ด้วยญาณวิมุตติ วิสุทธิเทอญ ฯ

ขอประทานถวายมุทิตาสักการะ

เกล้าฯ ในนามคณะศิษยานุศิษย์

5 ประโยชน์ของการออกหนังสือ
ช่วงวันสำคัญ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

9 ก้าวไป...ให้พ้น

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

29 ครอบครัวที่ประเสริฐ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

41 ถ้ามมาทลวงพ่อพยอม
จะตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

51 สก๊ปปพิเศษ : ข้อคิดสะกิดธรรม
“ถูกใจ...เป็นคนดี”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

53 ทำไมถึง “บวชไม่สึก ?” ตอน ๒๓

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

57 สะกิดข่าว : พระพยอม
อยากบอก “ไม่วิปถึสาร”

โดย...พระราชธรรมนิเทศ

61 สะกิดธรรม จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว

“การสังคมนาเคราะห้ส่วนที่ยังขาดอยู่”

โดย...พุทธทาส

73 ใคร่ครวญในธรรม

“ธรรม ๔ รส”

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

85 สวนแก้วแฟร์

“ว่างนาข้าง : ไม่งคล : ฟอกอากาศได้”

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

89 ภาพ...พัฒนา

97 ยิ้มเข้าไว้ใจไม่ทุกข

“กำลังใจทิพย์”

โดย...โยมแอ้ว สังฆทาน

98 วิตามินใจ “แข็ง”

โดย...นายมะเนาว์

101 รายนามผู้บริจาคทรัพย์พิมพ์
วารสารกัลยาโณ

ประโยชน์
ของการออกหนังสือ
ช่วงวันสำคัญ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ฉบับนี้ก็ออกตรงกับช่วงวิสาขบูชา การออกหนังสือ
หน้าหา ออกคำเตือนคำสอนอะไรก็ตาม ออกถูกจังหวะ ถูกกาล
ถูกเวลามันก็มีประโยชน์ ถ้าเรื่องวิสาขะเป็นวันสำคัญ ถ้าไม่มี
วันนี้ก็ไม่รู้ว่า จะมีพระพุทธศาสนาหรือเปล่า เพราะเป็นวันที่
พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วคนที่อ่านที่ฟังเรื่องราว แล้วควรจะพลอย
รู้อะไรไปได้บ้าง

ก็ควรจะรู้โดยเฉพาะเรื่อง “**ความทุกข์**” ที่วนเวียนเข้า
มาหาในชีวิตเรา ช่วงขึ้นมาปี ๖๘ นี้สังเกตไหม ! ว่าอะไรที่มัน
ทำให้เกิด...ทุกข์ ๆ นี้ มันจะเกิดง่าย เกิดบ่อย เกิดถี่ เกิดเยอะ
เดียวเกิดโรค เดียวเกิดแผ่นดินไหว เดียวเกิดตึกถล่ม อะไรต่าง
เหล่านี้ มันเป็นสภาพของความทุกข์

“
ทุกซ์มาจาก
อะไร ?
ส่วนใหญ่
ก็มาจากเหตุ
ของความอยาก
และความยึดติด
อะไรต่าง ๆ
”

ถ้าเราได้รู้ไว้ว่า **ทุกซ์มาจากอะไร ?** ส่วนใหญ่ก็มาจากเหตุของความอยาก และความยึดติดอะไรต่าง ๆ เช่น คนที่มีปัญหาเป็นคดีข่าวใหญ่ อยากจะหนี อยากจะรับขอโทษ มันวนเวียนอยู่ในสมองหลายวัน

ข่าวนี้ก็เป็นข่าวที่เรียกว่า **“สร้างความทุกซ์”** ให้กับพ่อแม่ ญาติพี่น้อง วงศ์ตระกูลพอสมควรแหละ

ตอนนี้เหตุมาจากอะไร ? ยึดถือว่ากูใหญ่ กูลูกคนนั้นคนนี้อะไรต่าง ๆ จนไม่ดู ไม่คิดจะดับเหตุ แล้วก็ไม่หาเหตุที่ทำให้ดับทุกซ์ได้ง่าย ๆ ก็ไม่เอา ไม่มีความรู้ด้านนี้ ทุกซ์ก็เลยเกิดวนเวียน มาแล้วมาเล่า ซ้ำ ๆ ซาก ๆ เป็นเรื่องที่เรียกกันว่า **ทุกซ์มาแบบชนิด เออ ! พระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรก** เดียวนั้นมาตัวนี้ไป เดียวตัวนั้นไป ตัวนี้มา ถ้าเรามีเวลาศึกษาเรียนรู้ เราก็คงจะเข้าใจเรื่อง **“อริยสัจ”** ได้บ้าง

ถ้าเข้าใจเรื่องนี้ได้ ก็ต้องเรียกกันว่า **เริ่มรู้พระพุทธศาสนาอย่างถูกต้อง** แต่ถ้าไม่รู้ทุกซ์ ไม่รู้เหตุของทุกซ์ ไม่รู้ว่าทุกซ์ดับเป็นยังไง ควรจะอยู่กับความไม่ทุกซ์ หรืออยู่กับความทุกซ์ และข้อปฏิบัติที่ทำให้ทุกซ์ดับ มันยังงัย ! มาจากอะไร ?

โดยเฉพาะ **“ความเห็นชอบ”** มันต่างกันลิบลับ ที่ว่า เห็นว่าอย่างนี้**ทุกซ์จะดับลง** ไม่ใช่**ว่าเห็นว่าเป็นแล้วทุกซ์จะดับลง**

อย่างมีข่าวที่น่าเศร้าในรอบปีก็เห็นจะเป็นเรื่อง ผู้หญิงคนหนึ่งเขาคลอลูกมา แล้วเขาก็เด็ดสายสะดือเอง เอาลูกไปวางไว้โคนต้นไม้กระถางต้นไม้ แล้วก็ไปวิ่งเล่นสงกรานต์ ไปสนุกสนานต่อ พอกลับมาลูกก็เสียชีวิตไปแล้ว

อย่างนี้เขาเรียกว่า “รักสนุก” ไม่ได้ดูทุกข์ ดูร้อนอย่างอื่นเลย เอาความสนุกขึ้นสมอง เอาความคิดไตร่ตรองว่า เป็นแม่เป็นลูกกันแล้ว ควรจะทำอะไรก่อนทำอะไรหลัง

สนุกนี้เอาไว้วันหลังไม่ได้แล้วเหอ มันจะต้องวันที่คลอลูกออกมา แล้วจะไปสนุกต่อให้ได้ อันนี้ก็เป็นสภาพสังคมที่เป็นทุกข์กันหนักขึ้น

คนที่ไม่ได้ก่อเรื่องนี้ แต่พอรู้เรื่องเห็นข่าวแล้วก็ คอยมีทุกข์ไปบ้างว่า เอ๊ะ ! สังคมเรามันเสื่อมไปขนาดนี้ จะแก้ไขกันอย่างไร ? ถ้าใครไม่ร่วมแก้ไขก็เท่ากับเรียกว่า ร่วมกันจมอยู่ในความทุกข์กันไป

ฉะนั้น ก็ขอให้หนังสือเล่มนี้ ฉบับนี้เป็นฉบับที่สร้างความเข้าใจว่า ในโลกใบนี้ เดี่ยวทุกข์นั้นมา เดี่ยวทุกข์นี้ไป เดี่ยวทุกข์นั้นมา เราจะต้องตั้งท่าฝึกรับให้ดี อย่าไปสับสนในการฝึกรับ ควรรับสารภาพก็ดันไปต่อล้อต่อเถียง ควรจะยอมจบง่าย ๆ ก็ต้องไป “เจ็บเสียก่อนค่อยจบ”

อย่างนี้มันก็เรียกกันว่า เป็นเรื่องที่น่าสลดสังเวชใจ นั่นฉบับนี้
ขอให้เป็นที่สร้างคอลัมน์ต่าง ๆ ให้เกิดความเข้าใจเรื่องทุกข์ให้มากขึ้น
มิฉะนั้น คนก็จะจมในทุกข์ต่อไปอย่างอนาถนา

ท่าน ว. วชิรเมธี ท่านบอกไว้อย่างไร ! “ทุกข์เป็นสิ่งที่
ทำให้เราเรียนรู้” ไม่ใช่มีไว้เพื่อให้เราจมอยู่กับทุกข์ต่อไป

**“ทุกข์เป็นสิ่งที่ทำให้เราเรียนรู้”
แต่ถ้าไม่รู้ก็จะจมอยู่ในทุกข์ต่อไป**

“ไม่ใช่จมอยู่กับมันต่อไปนะ” มันต้องอะไรละ...ดีดทุกข์ออก
แล้วมองสภาพทุกข์ว่างลงให้ชัด แล้วเลือกเอาทางไหนดี ให้อยู่
กับอะไรดี อยู่กับทุกข์หรืออยู่กับการไม่คอยเป็นทุกข์ หรือเป็นคน
ที่เรียกว่า **“สุขง่าย แล้วทุกข์ยาก”** นั่นแหละดีที่สุด.

ก้าวไป ให้พ้น

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

ก้าวไปพร้อมกัน...ก้าวไปก้าวข้างหน้า

วันนี้ ! วันสงกรานต์ คำนี้เป็นภาษาบาลี ก็เป็นคำว่า “สังกันตะ” แปลว่า ก้าวล่วงไป แปลว่า ก้าวไปพร้อม คือ ก้าวไปข้างหน้า

คำว่า สงกรานต์ แปลว่า ก้าวหน้า แต่ความหมายว่า ก้าวไปข้างหน้า อย่าถอยหลังหรืออย่าหยุดกับที่

ความหมาย “ของเวลา” ถ้าเป้าหมายว่าก้าวหน้าของเวลา ก็คือเวลานี้กินสัตว์ มันก้าวไปชนิดที่เรียกว่า สัตว์ตัวไหนใกล้ ก็เปรียบอุปมาว่า ก้อนหินใหญ่กลิ้งมาจากหุบเขา แล้วก็มีสัตว์ตัวใกล้ก้อนหินนั้นโดนทับก่อน แล้วก็ค่อย ๆ ทับตัวต่อไปที่อยู่ข้างหน้า

เพราะฉะนั้น มันก้าวไปเพื่อกัดกินสรรพสัตว์ให้ชีวิตหมดไปสิ้นไป ดังนั้น ใครที่มีเวลาใกล้อยู่เท่าไรเหลือเท่าไร ก็ควรจะใช้เวลาด้วยสติ ปัญญา อย่าก้าวกันไปแค่เล่นดำหัวสนุกสนาน ให้มันมีความหมาย ก้าวไปแล้วโล่ง

*“ก้าวไป...ให้พ้น” แสดงธรรมบรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในวาระโอกาสเทศกาลวันสงกรานต์ แก่พุทธศาสนิกชนและประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๘

ก้าวไปแล้วมีอิสระ ก้าวไปแล้วมันดี เช่น นักโทษก้าวออกจากคุก แล้ววันแรก นี่เขาจะรู้อย่างไรโยม ?

โอ้ ! โลงสบาย ได้อิสระ

ถ้าวันไหน ! เราก้าวจากการเขาล็อก เขาผูก เขารัด เขามัดเราไว้ นี่เช่น ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันผูกมัดมัดเราไว้ นี่แล้วถ้าเราก้าวมันออกได้ แก้มันออกได้ ไม่ให้มันล็อกเราต่อไป ความหมายมันดีมากที่สุดตรงนี้แหละ

“ก้าวข้ามมันเสียได้” เมื่อก่อนมันงกบรรลัย เห็นแก่ตัวจัด แหม ! ไม่มี ลดราวาสอก เรื่องเอารัดเอาเปรียบ เรื่องเห็นแก่ตัว ต่อมานี่เกิดก้าวออกมาได้

อาตมานึกถึงคนหลายคนที่เคยรู้จัก...ปุมหลังกำพืด ตอนนั้นเป็นคน ขี้ลักขี้ขโมย วันหนึ่งเขาไปหาปลา ในสวนคนอื่นเขา บ่อคนอื่นเขา แล้วเจ้าของ บ่อ เจ้าของสวนมา ถือปืนมาบอก “ทำอะไรในสวนเขา ที่เขานี้” ปากสั่นคอ สั่นพูดไม่ถูก รีบวิ่งหนีขึ้นกลับไปเลย ดีที่เจ้าของสวนเขาก็ไม่ยิง เจ้าของบ่อ ปลาไม่ยิง ถ้ายิงก็แย่

ตอนแกวิ่งหลุดหนีเขามาได้ แกคงก้าว...ก้าวอย่างเร็วด้วย ก้าวอย่าง แรง อย่างเร็ว หรือไปให้พ้นปลายกระบอกลูกปืนของเจ้าของบ่อ เจ้าของสวน

นี่คนเราถ้าถึงจังหวะก้าว ก็ต้องก้าวกันเต็มที่ ถ้าอะไรนะ ! ก้าวออกจากคุก เขาบอก “อย่าหันหลังนะ” นักโทษเขาจะมีวิธีว่า ถ้าก้าวออกจาก คุกแล้วอย่าหันหลัง ไม่งั้นเดี๋ยวกลับไปอีก

เอ่อ เจ้าคนเรานี้แหละ กว่าจะก้าวออกความงก ความโลภ ความเห็น แก่ตัว เอารัดเอาเปรียบเขามาตลอด พอก้าวออกมาได้แล้ว แต่มาก็เอา อายุมากแล้ว คนที่ว่านี่ทั้งผัวทั้งเมียเลยนะ เขาเรียก “ผัวโจร เมียโจร” จ้องแต่จะลักจะขโมยเขาเรื่อย

แต่ตอนหลังนี้มาไม่น่าเชื่อ เจ้าผัวเข้าวัดทำบุญ จนชาวบ้านแต่งตั้งให้เป็นอะไรรู้ไหม ?

“ม้านายกวัด” แกทำพิธีรับศีลอะไรต่ออะไร คล่องไปหมด คล้าย ๆ กับเวลาพลิกนะ ก้าวออกจากสิ่งที่ติดล็อกมานาน พอพลิก ออกมาได้ลุลยเลย ไปเต็มเหนี่ยวเต็มที่เลย

ตอนนี้ฝ่ายภรรยายังมีชีวิตอยู่ แต่ก็มาวัดมาว่าทำบุญทำทาน ตอนผ่าน
ไปบิณฑบาตก็ใส่บาตร เรียกว่า ชีวิตก้าวออกมาได้จากความงก ความโลภ
ความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ นี่ยิ่งดีเลย ก้าวออกอย่างนี้วิเศษ ! แต่บางคน
จมปลักอยู่นั่นแหละ ใครแผลงไม่ได้ ไม่ใช่ว่าของเขาตกหล่นไปอย่างหนึ่ง

เจ้านี่ ! บางคนที่เขาก้าวออกมาได้ เจอเงินตกเป็นแสน อย่างแท้กซี่
บางคนนี่นะ เขาเจอเงินตกเป็นแสน ก็เอาคืนเจ้าของ แต่คนบางคน นี่เขาอยู่
ในกระเป๋าก็ยังไปแอบล้วงเขาอีก

จิตใจที่ถูกกล่อมไว้ด้วยความโลภ-งก เรียกว่าคนอะไร ?

จิตใจที่ถูกกล่อมไว้ด้วยความโลภ-งกนี้ ใครก้าวไม่ออก ก็ต้องเรียกว่า
คนอะไรล่ะ ?

“มนุสสเปโต” ก้าวไปเป็น มนุสโส ไม่ได้ มนุษย์ที่มีใจสูง
ใจประเสริฐ

ก้าวไม่ถึง อยู่วนเวียนกับมนุษย์เปรต อันนี้น่าเสียโอกาส
นั้นวันสงกรานต์ปีนี้ ขอให้ระลึกนึก “ต้องก้าวออกจากนี้ให้ได้”

แล้วเขาทำพิธีอะไรต่ออะไรแวดล้อม นี่ให้มองดูว่า ชวนก้าวออกจาก
เจ้าตัวนี้จริง ๆ เช่น อะไร...เอากระดูกปู้ย่าตายายมาบังสุกุล

“บังสุกุล” พระก็ว่ายังงัย ! อนิจจานะ เคยตัวใหญ่เบ่อเริ่ม มาอยู่ในโกศ
นิตเดียว เคยมีเงินมีทองล้นฟ้า ตอนนี้อยู่ในโกศนิตเดียว นี่ตัวอย่าง

แล้วพระก็บังสุกุล โอ้ย ! อนิจจาเอ้ย ! ไม่เที่ยงไม่แท้ ไม่แน่มั่นนอน
ทนอยู่ในสภาพเดิมไม่ได้ ไร้ความเป็นตัวตน บังคับบัญชาไม่ได้ มันก็สลาย
ความหรือว่า...กระตุนอารมณ์ให้อยากก้าวข้าม ก้าวไป ก้าวให้พ้น อย่า
วนเวียนอยู่กับเรื่องนี้อีกเลย

เดี๋ยวนี้่น่าดูนะ แยมสมบัติกัน พี่ ๆ น้อง ๆ ก็ฆ่ากันตาย ปีหนึ่งไม่รู้กี่
รายกับไอ้เรื่องแย่งสมบัติ พ่อแม่แบ่งนาแบ่งสวนให้ไม่เท่ากัน เคือง ! แค้น ! นี่
ก้าวไม่ออกจากเรื่องอย่างนี้

เอ้ามาที่ ๒ “ก้าวไม่ออก” เพราะติดขัด อาฆาต มาดแค้น เดือดดาล
เกลียดชัง แหม ! บางคนนี่อาฆาตจริง ๆ เลย ใครดูข่าว ! เมื่อกี้ไหม มีข่าว
เจ้าฝรั่งเขาทะเลาะกันที่พัทยา แล้วอีกคนหนึ่งเขาก็หนีไปอยู่ จ.กระบี่ เอ้อ !
เขาตามไป หาคนไป ๔-๕ คน ไปรุมทำร้าย แต่โชคดีเจ้าฝรั่งคนนั้นหนีตาย
รอดได้ นั่นก็ก้าวหนีสุดขีดใช่ไหม ?

ใช้ความหมายว่า ก้าว หนี เผลน โยก ไม่รู้ละ ! ไปได้เท่าไร รอดเท่า
ไรได้ดี

แหม ! เจ้าคนบางคนผูกเจ็บ ผูกใจแค้น นี่เห็นหน้าปั๊บ ! เป็น...เลือด
ขึ้นหน้าแล้ว เขาแค้น เขาอาฆาต เขาพยาบาท เขาก้าวไม่ข้าม เขาก้าวไม่พ้น
จากการที่อาฆาตมาดร้าย ล็อกผูกไว้

ฉะนั้น คนเรานี่ ถ้ามีคำว่า ก้าวเสียบ้าง ก้าวข้ามไปเสียบ้าง มันจะมีเรื่องสบายใจขึ้นอีกเยอะเลย

ตอนนี้อารมณ์เคียดแค้นผูกอาฆาต พยาบาท นี่กำลังระบดไปทั่วโลก ดูลี ! สงครามไม่ยอมหยุดกัน อิสราเอลก็ถล่มฮามาส ฮามาสก็ถล่มกลับสู้กัน

สู้กันจนกระทั่งเศรษฐกิจโลกก็พลอยพังไปด้วย ถ้าเขาไม่รบไม่ทำสงครามกันนะ มันจะมีน้ำมันเหลือใช้ มันจะมีอะไรทำให้ราคาไม่แพง

นี่ถ้าเขาบอกให้หยุด ก็ไม่หยุด หยุดยิ่งก็หยุดได้ไม่กี่วัน เดียวก็เอาต่ออีกแล้ว มันเป็นเรื่องเวอร์กรรมของมนุษย์ นั่นเขาเลยทำสงครามต์...ให้ก้าวข้าม

แต่ใครไม่ก้าวข้ามเรื่องนี้ แค่ก้าวจากบ้านมาวัดพอไหม ?

“โยม ! ไม่พอหรอก”

มันต้องก้าวข้ามออกจากความอาฆาต พยาบาทให้ได้ มันถึงจะมีความหมาย “สงครามต์” ไม่อย่างนั้นก็เท่ากับไม่มี...สงครามต์ได้แต่ไปเล่นน้ำดำหัวกันสนุกสนาน เป็นเรื่องของคนที่ทำด้วยความไม่ฉลาด ก็เลยวนเวียนอยู่กับการละเล่น

ทำไม ! งานสงครามต์บัง

เดี๋ยวนี้เขายังจัด “สงครามต์บัง” บังความก้าวข้ามออกจากสิ่งชั่วร้าย ที่นั่นที่นี้ก็ชวนกันจัดมโหฬารเลย เคยดูข่าวไหมช่วงนี้ ที่นั่นก็จัดใหญ่ ที่นั่นก็จัดใหญ่

จัดใหญ่ให้ก้าวข้ามไหม ? “ไม่มี”

จัดใหญ่ให้ไปหลงติด หลงเล่น แบบเป็นพรรคเป็นเวรกันไปเลย โอ้โฮ ! เตรียมจัดงานสงครามต์หมดเป็นแสนเป็นล้านเลยนะ หลายแห่งหลายที่ ทุ่มกันสุดตัว ที่จะจัดงานสงครามต์ให้ที่สุด

“...กิจกรรมสงครามต์แบบสมัยใหม่
เขาก็เรียกว่า เขาก้าวหน้า
แล้วเดี๋ยวนี้เอาสงครามต์มาเป็นเรื่องเทียวด้วย
จัดให้มันมีการเทียวกันไปเทียวอะไรไป
เลยกลายเป็นสงครามต์ที่ถูกปิดบังเนื้อหาสาระที่ตั้งเดิม...”

แหม ! แล้วช่วงนี้ก็เป็นช่วงจังหวะที่พายุลูกเข้าฝนตก กางเต็นท์จัดงาน สงกรานต์ พายุหอบกระเจิงไปหมดเลย แหม ! ไอลมนี่มาก้าวล่วงกับเขาด้วย ก้าวมาฟัง

ตอนนี้ต้องเรียกกันว่า **งานสงกรานต์** ที่เป็นเนื้อหาสาระตามความหมายของ “**สังกันตะ**” มันไม่โผล่แว่วมาให้เห็นเลย มันถูกปกคลุมให้มีมิติ ด้วยกิจกรรมสงกรานต์แบบสมัยใหม่ เขาก็เรียกว่า **เขาก้าวหน้า** แล้วเดี๋ยวนี้ เอาสงกรานต์มาเป็นเรื่องเที่ยวด้วย จัดให้มันมีการเที่ยวกันไปเที่ยวอะไรไปเลยกลายเป็นสงกรานต์ที่ถูกปิดบังเนื้อหาสาระที่ดั้งเดิม คือ **ก้าวข้าม ก้าวหน้า ก้าวไป** ให้มันพ้นจากสิ่งที่เราเคย แหม ! เจ็บปวด “**ก้าวไม่พ้น**” นี่มัน **เจ็บปวด**

เฮ้อสุดท้ายเลย ! ตอนนี้ถ้าก้าวออกมาจากนี้ได้นะ จะโล่งกันทั้งประเทศไหม ? ถ้าลูกใครหลานใคร...ติดยา

“**ติดยา**” แล้วยุ้ย ! มันก้าวข้าม เอาไปบำบัด แล้วมันก้าวพ้น มันเล็กน้อย พ่อแม่ก็ปลื้ม

ประเทศไทยเรา นี่มันมาเสียตรงนี้เยอะมาก ถ้าไม่ชวนกันก้าวข้าม เรื่องติดเหล้าติดยานะ มันไม่มีความหมาย มันมีประเทศไทยมีสงกรานต์อะไร ตอนนี้เขาจะจับยกกว่าเป็นวัฒนธรรมที่ติดอันดับโลกว่าจั้นเถอะ

แต่ติดยากี่เป็นอันดับต้น ๆ ของโลก ตกลงกันว่าอย่างนี้มันจะมีความหมายของวันสงกรานต์ไหม ?

กรรมของสัตว์...พระโปรดไม่ขึ้น

แล้วถ้ามีสงกรานต์ที่เราจะมากระตุ้น มาบอกกันความหมายอย่างนี้นะ แล้วต้องทำอย่างนี้นะ ถ้าใครไม่ทำพระก็ปลงใจ “**กรรมของสัตว์...โปรดไม่ขึ้น**”

ถ้าโปรดขึ้นต้องพยายามก้าวข้ามให้ได้ ติดอะไรก็ต้องก้าว ถูกบังคับ ชังอยู่ก็ต้องก้าว ถ้าไม่คิดก้าวหน้าออกไปเลย...แยะ !

ไม่เช่นนั้นวันสงกรานต์ ก้าวจากกรุงเทพฯ ไปปลายทางเชียงใหม่ หนองคายอะไรต่ออะไรไม่รู้ ก้าวไป ก้าวไปไม่ออก เมื่อคืนนี้โยม ! รถถนน

เป็นอัมพาต จังหวัดที่เคยวิ่ง ๖-๗ ชั่วโมง ๑๒ ชั่วโมง...แล้วยังไม่ถึงเลย

นี่เขาเรียก “ก้าว” ก้าวไปพร้อม ๆ กัน ก้าวออกจากบ้าน ก้าวออกจากกรุงเทพฯ ไปหัวเมืองต่างจังหวัด ก้าวไปติดหนึบ...รวิ่งไม่ได้ ก็รถมันมา กันเยอะออกกันเยอะ แล้วคนก็พยายามที่จะออกพร้อม ๆ กันด้วยนะ ไม่มีใคร เช็ดนะ ไม่มีใครเช็ดหรอก ไม่มีใครเหลื่อมวันเวลาไว้ ไม่ได้ต้องไปวันนี้ เมื่อคืนนี้ จึงแน่นเต็มไปหมด รถไฟไม่มีที่ยืน นั่งไปตลอดทางถึงสุโขทัย โลก ไม่ได้ที่นั่งนี้ โยมเป็นยังไง...ไอน้องไอ้ขำมันคงบอกทำไมมาตอนนี้วะ ! เออ ! มันคงบ่นะ มาตอนนี้ภูมิต้านทานที่นิ่งเลย

อันนี้เป็นเรื่องที่เราน่าเอามาคิดกันทุกปีไหม ! อย่าให้สงกรานต์ปีใหม่ มันแค่สาดน้ำดำหัวเล่นสนุกสนาน แล้วก็ที่แยะตอนนี้อย่าไปก็ศพแล้ว สาดน้ำไป สาดน้ำมาโดนแทง เขาว่าเจ้าคนที่แทงคนก็ “ไอ้นี้มาจากไหน” มารำมาเต้น สนุกสนานในบ้านเราไปกระเซะเด็กผู้หญิงบ้างอะไรบ้าง หมั่นไส้...เขม่น ! ก็ แทะเอา

เดี๋ยวคอยดูเหอะ ตอนนี้เขาบอก ๒๗ ศพแล้ว นี่ตั้งแต่เช้านะ หนังสือพิมพ์ ออกตอนเช้า หนังสือพิมพ์เขาออกราวตี ๔ ตี ๕ นี่มันเลยมาตั้งกี่ชั่วโมงแล้ว บวกเท่าไรแล้วโยมว่า ? บวก ๑๐ จะพอไหม ? นี่ตอนนี้บวกเป็น ๓๐-๔๐ เข้าไปแล้ว

เรานี้ก้าวมาวัด...ก้าวถูกทางก็เลยรอดละนะ

เอาละ ! แต่ว่าไม่รอด คือ ก้าวไม่ออกจากปากพญามัจจุราช เรา
จะก้าวออกจากความตาย มันคงไม่มีใครที่จะก้าวเก่งขนาดนั้น ก้าวให้ขา
ฉีกก็ไม่พ้นความตาย ก็เลยทำให้เรารู้คิด รู้ทำกันว่า ทำยังไง...เราถึงจะ
ก้าวหน้าขึ้นมากับเขาบ้างในทางธรรม จะก้าวหน้า แต่จะไปเที่ยวนั่นเที่ยวนี้อะ
เล่นนั่น เล่นนี้

พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา โดยแท้จริง คือ
เรื่องของความไม่ยึด ไม่ผูกติด ไม่ถูกล็อก เรื่องของความยึดมั่นถือมั่น นี่
ก็เป็นตัวล็อก ตัวถ่วง คนก้าวไม่เป็นไม่มีทางเลย ก้าวออกจากความเป็น
คนนั้นคนนี่ใหญ่โต ล้นล้นมีศรีสุข แล้วตอนนี้เจ้านี้ก้าวยังไงคนยุคนี

“ก้าวเป็นคนลงโลก” เด็กเลี้ยงแกะ...สู้ไม่ได้ หลอกต้มตุ๋นคน แบบ
ชนิดที่เหลือเชื่อ ใครได้ดูเจ้าเศรษฐีกำมะลอเก้ เขาอวดทุกอย่างเลย ไปไหน
จะต้องมีรถนำขบวน แต่ชาติไ้ตรงที่ได้เครื่องแบบสายสะพายมา ดันไขว้
ผิดแถบ มันเป็นเรื่องที่น่าสมเพชเวทนา จะแต่งตัวให้ได้ไ้กับเขาบ้าง ดัน
สะพายผิดแถบอีก แต่งเครื่องแบบกับเขาไม่ถูกเลยโดนคดีอะไร ? มาตรา ๑๑๒
นี่แย่นะ นี่เขาติดคุกนานเลยนะนี่ จนเขาต้องคิดโดดตึก โดดมาแล้วไม่ตาย
หลังหัก กระดูกแตกกระดูกร้าวอีก แล้วก็ติดคุก แหม ! ไ้ก้าวของเขา นี่คือ
ก้าวออกทางหน้าต่าง หล่นลงมาเจ็บ

ขอให้พวกเรา...ก้าวหน้าให้ดี : อย่าก้าวไปหาคดี

ขอให้พวกเราก้าวหน้าให้ดี ก้าวไปในสิ่งที่พระพุทธเจ้าท่านชี้ไว้ ถ้า
ก้าวออกจากความเป็นนั้นเป็นนี่ อย่างชนิดที่หัวปักหัวปำเลย เจ้าคนที่เป็น
ใหญ่เป็นโต นี่เขาก้าวออกจากความโลภไม่ได้นะ ความใหญ่โตของเขากลายเป็น
เป็นโอกาสให้เขาก้าวผิดก้าวพลาด

คนเป็น สตง. (สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน) นี่ไอ้โฮ ! อาตมาไม่
นึกเลยนะ สั่งเก้าอี้มานั่งตัวหนึ่ง นี่ ๙ หมื่นอะไรก็ไมรู้ตัวละ รวมแล้วหลาย...
สมมุติว่า คน ๑๐ คน ใช้อย่างไม่หมดเงินขนาดนั้นเลย ตรวจคนอื่นเขา แต่ไม่
ตรวจตัวเองว่า ไ้เรานี้มันใช้เกินเหตุ

เจ้ากินเกิน ใช้เกิน นี่มันน่าจะหยุดบ้างได้แล้ว เดี่ยวนี้คนบ้าที่จะอยากกินหรืออยู่แพง สำแดงตนเป็นคนใหญ่คนโต ไป ๆ มา ๆ เข้าคุกกันเป็นแถว

ก้าวเขาคูก ไม่ได้ก้าวออกจากคูก ก้าวไปหาคดี ไม่ก้าวหาบารมี ถ้าก้าวหาบารมีนี่เป็นฝ่ายถูกต้องดีงาม ถ้าก้าวหาคดีเข้าคุกเข้าตาราง ก้าวไปแบบนี้ก็หมดโอกาสก้าวหน้าในทางที่ถูกที่ควร

ถ้าคนไม่รู้ธรรมะ เวลามันก็จะกินคน แต่ถ้าคนรู้ธรรมะนี้ คนก็จะกินเวลา รู้จักทำอะไรแข่งกับเวลา

อย่างอาตมานี้อยากจะทำอะไรให้มันเสร็จก่อนตาย ไม่อยากตายก่อนเสร็จ ปีนี้ไม่รับกิจนิมนต์ไปไหน เลยอยู่วัดได้ทำอะไรได้เยอะ ทำได้มาก ทำได้หลายอย่าง แล้วก็คิด เออ ! ตอนเราไปเทศน์กลับมาบางทีก็เพลีย สมองก็มีเทศน์วันหนึ่ง ๓ งาน ๔ งาน กลับมาถึงวัดไม่มีสมองจะคิดทำอะไรให้วัดแล้ว ขอฟักหลับนอน แล้วพรุ่งนี้ต้องเตรียมไปเทศน์อีกที ๓ ที ๔

เออเลยมานั่งคิดว่า การไม่ก้าวออกจากวัด ทำกิจให้ศาสนาให้วัด อยู่ที่วัดนี้ มันก็เป็นการก้าวหน้าอีกแบบหนึ่ง ทำให้วัดก้าวหน้าเจริญสวยงามขึ้น อย่างนี้ก็เรียกกันว่า มันก้าวหน้า ก้าวงาม ก้าวสวยให้แลดูแล้ว ใครก้าวออกจากบ้านมาชมวัดสวนแก้ว สิ่งที่เห็นสะดุดตา น่าจะคือผลไม้ละนะ วัดนี้ทำไมผลไม้มันเยอะ เยอะจริง ๆ

นี่ที่โยมเห็นหน้าวัดนี้นะ มันยังไม่ได้ครึ่งของการอยู่ข้างใน อยู่ทีร้อยล้าน อยู่ทีศาลาบัว มากกว่านี้อีก แล้วยังอยู่บนต้นมากกว่านี้อีก วันนี้ระดมเก็บกันหนัก เพราะว่าเข้ามิดอาตมาจะนั่งรถออกไปเอาไฟฉาย...ฉาย ๆ เด็กเขาเก็บได้วัน ๓ กระสอบมะม่วงหล่น ต้องก้าวออกจากกุฏิ ไปดูมะม่วงหล่นสิ ! จะได้เก็บมากวนเก็บมาบ่มขาย เท่าที่คัดดูได้ มะม่วงที่นี้หล่นเยี่ยมกว่าที่อื่นหมด เพราะอะไรรู้ไหม...เขาเอาไปไม้มาถวายเป็นะ เราก็เอาไปไม้ปูโคนต้นมะม่วง เขาเอากาบมะพร้าวมาเยอะก็ปูโคนต้นมะม่วง หล่นมาโดนกาบมะพร้าวไม่ซ้ำ ไม่แตก

แต่แยเหมือนกันที่วัดนี้ทำถนนคอนกรีตไว้เยอะ มันหล่นมาโดนถนน บี้เลย แตก ! แตกก็เอามากวน ตอนนี้อกวนไม่ทันเลย เน่าเลย เพราะว่ามันเยอะเกินเหตุ วันหนึ่งล่ง ๑๕ กระสอบ ขนาดกระสอบปุ๋ย ก็เลยต้องทำไม่ทัน...ก็ต้องทิ้งไป ปล่อย !

มานั่งคิดว่า เอ้ ! พอเอามากวนตาก เจ้าฝนมาอีกต้องรีบ แต่เดี๋ยวนี้ โชคดีนิดหนึ่ง มีที่เลื่อนเป็นพลาสติก พอฝนมาเลื่อน...ปัด ! บัง พอฝนหยุดแดดออก ปัด...เลื่อนออก แต่ก็ยังไม่สะใจ อยากจะสร้างเตาอบ เอาเข้าเตาอบแล้ว มันจะแห้งสนิท ไม่เป็นเชื้อรา ไม่อะไรขึ้นก็ทานได้สบาย ขายโลตัสร้อยสองร้อย

มะม่วงกวน นี่กว่ามันจะได้กวนเป็นแผ่น มันก็ลงแรงลงทุนเยอะ นี่ตอนนี้ผลไม้มันตก จนต้อง...เมื่อวานไปซื้อมา ๘ หมื่น รถกระบะเข้ารถตีนตะขาบ

สามารถเดินเข้าไปข้างร่องข้างคูอะไร...เก็บมะม่วง คนขึ้นไปบนกระเช้าหมุนได้ด้วย แล้วก็เก็บก็ง่ายขึ้นหน่อย ดีขึ้นหน่อย ไม่จู้จี้ไม่ท้น

ตอนนี้เก็บวัน ๑๐๐ ตระกร้า เป็นกองพะเนินเลย เออ ! มานั่งคิดในใจนะ แต่ก็โชคดียังเตือนสติตัวเองไว้เสมอ เข้าออกไปเก็บผลไม้หล่น นี่นึกอย่างเดียว “นี่เก็บแต่ผลไม้ไม่ได้นะ เป็นพระเก็บแต่ผลไม้ไม่ได้นะ” โยมว่าต้องทำอะไรด้วยถึงจะเป็นพระที่วิเศษ ? พืชผลแค่...ขี้ประติ๋ว มันต้องอะไร ? โยมก็นึกไม่ทันเหมือนกัน ! ถ้าอย่างนี้...ก็ก้าวไม่ออก

มรรคผลและพืชผล คืออะไร ?

ระหว่างพืชผลกับมรรคผล พระต้องเอาอะไรด้วย ได้พืชผลด้วยและก็ได้มรรคผลด้วย

“มรรคผล” คืออะไร ? *โสดาปัตติผล สกิทาคามีผล อนาคามีผล อรหัตตผล* ยังไงก็ต้องได้มรรคผลไว้บ้าง จะไปมัวเก็บแต่พืชผล แต่มันก็ดีนะ ถ้าออกไปเก็บพืชผล แล้วมันก็นึกอยากจะได้มรรคผล อยากจะก้าวไปหามรรคผล

เออ ! มันก็เริ่มจิตใจ...อย่างนี้ใจมันก้าวหน้าขึ้น เมื่อก่อนนี้เก็บแต่พืชผลไม่มีอารมณ์โน้มไปหามรรคผลเลย เดียวนี้เริ่มมีแล้ว แล้วก็บอกว่า “จะไปไม่ทันจะตายเสียก่อนนะ” อย่ามัวแต่เก็บพืชผลนะ นี่ถ้าเตือนตัวเอง จิตใจที่ก้าวหน้า คือ ใจที่เตือนตัวเองได้

อัตตนา โจทยัตตานัง : จงเตือนตนด้วยตนเอง

(ขุ.ธ. ๒๕/๖๖)

เตือนตนได้ใครจะเหมือน ถ้าเตือนตนไม่ได้ แล้วใครจะเตือน เราต้องเตือนตัวเรา-ใจเรา ใจที่ก้าวหน้าที่สุด ในนี้ระบุไว้เลยว่า ต้องเป็นจิตใจที่รู้ธรรมะ ระลึกธรรมะ นำธรรมะมาฝึกใจ หยุดใจ ใจจะได้ก้าวหน้า

“...ระหว่างพืชผลกับมรรคผล

พระต้องเอาอะไรด้วย ได้พืชผลด้วยและก็ได้มรรคผลด้วย

...ในนี้ระบุไว้เลยว่า ต้องเป็นจิตใจที่รู้ธรรมะ ระลึกธรรมะ

นำธรรมะมาฝึกใจ หยุดใจ ใจจะได้ก้าวหน้า...

นี่ถ้าเตือนตัวเอง...จิตใจที่ก้าวหน้า คือ ใจที่เตือนตัวเองได้

”

ฉะนั้น ปีหนึ่งสงกรานต์มาที ถ้าใจยังเหมือนเดิม ใจยังถูกยึดถูกล็อกอยู่กับโลกเหมือนเดิม โกรธเหมือนเดิม หลงเหมือนเดิม และก็ยังติดมันติดมันยิ่งกว่าเดิม อย่างนี้ไม่มีความหมายสงกรานต์เลย เป็นสงสารไป

คนไม่มีสงกรานต์ตามความหมาย “สังกันตะ” นี่จะเป็นคนพลิกจากสงกรานต์เป็นสงสาร บางคนนี่กลับมาช่วงสงกรานต์ไตรมาสเลย แขนหักขาหัก ต้องเข้าฝงเข้าเผือกนอนติดเตียง อย่างนี้สงกรานต์หรือสงสาร ? น่าสงสาร !

ใครทำสงกรานต์ให้เป็นน่าสงสาร แหม ! โยมว่าเขาโง่หรือฉลาด เออ ! จะไปไหนมาไหนยังงี้ ต้องนึกถึงโบราณเขาว่าอะไร...ปลอดภัยไว้ก่อน ถ้าไม่คิดเรื่องนี้ ก็ต้องถือว่ามันพลิกสงกรานต์ ไปสู่ความน่าสงสาร น่าสมเพช น่าเวทนา ยังงี้ ๆ เกิดมานี้ได้รู้เรื่องหลักอะไรของศาสนา ที่กระทำให้เราเสื่อมทราม คือ ไม่เจ็บไม่ตาย ไม่ป่วย ไม่เสีย

“เสีย” นี่คนในบ้านเสียไป ๒ คน ๓ คน สงกรานต์ คนในประเทศเสียไปตอนนี้ น่าจะถึง ๕๐ กว่าแล้ว ตอนนี้ประเทศไทยเราเสียไปแล้ว ๕๐ กว่าศพ แต่วันกลับจะหนักช่วงกำลังวิ่งรอบบ้านเกิดเมืองนอนบิตมอเตอร์ไซด์ เมาขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่ง เขาไม่ก้าวออกจากความติดความเมา มันก็เป็นประเทศที่น่าเศร้า น่าสงสาร

พอมาถึงสงกรานต์ทีหนึ่งละ โอ้ ! เป็น ๒๐๐-๓๐๐ ชีวิต แล้วก็ยังมีที่พิกลพิการอีก เป็นพัน อย่าทำสงกรานต์ให้เป็นสงสารเลย จงทำสงกรานต์ให้มีความสุข นายกฯ ให้พรว่าไง...ขอให้คนไทยมีความสุข

พรแบบพระพุทธเจ้า คืออะไร ?

พรนี้ พรแต่ปากไม่ไหวหรอก โยมอยากได้พรไหม ? พรแบบพระพุทธเจ้าคืออะไร ? เวลาพระท่านลงท่ายว่า อายุ วัณโณ สุขัง พลัง ให้พรว่าคำนี้แทบทุกองค์ด้วย ที่ให้พรโยม แต่รู้กันไหมว่า

“พลัง” พลังนี้มีพลังอะไรบ้าง ? อ้าวใครจำได้ ๔ พลัง สามเณรจำได้ไหม ? ๔ พลังมีอะไรบ้าง ?

ปัญญาพลัง ผู้มีพลังคือปัญญา คือปัญญาเป็นพลัง ถ้าไม่มีปัญญา

พลัง โง่เป็นกำลังให้ โง่ก็เสือกใสให้เราก้าวไปแต่ในสิ่งที่นรกบ้าง คุณบ้าง ตกลงว่า ถ้าจะหาปัญญามาเป็นพลัง ตามที่อยากได้ศีลได้พร จากปู่ตายาย ไปกราบไปไหว้ท่าน ท่านก็เออ ! ขอให้อายุ วัฒน สุขัง พลัง นะลูกนะ เจ้า ลูกหลานไม่รู้ี่สิ...ยุ่ง ! บางทีรู้แต่ว่า ปัญญาพลังอย่างเดียวไม่พอ สิ่งที่สำคัญกว่ารู้ ว่า **ปัญญาพลัง คืออะไร ?**

“รู้วิธีทำให้ปัญญาเกิด” เจ้าตัวนี้สำคัญที่สุดเลย รู้ให้เรานี้เข้าถึง ปัญญา มีปัญญาไว้ใช้ มีปัญญาไว้ประดับชีวิต นี่อะไรเป็นตัวช่วยให้เรามี ปัญญา ตัวนั้นสำคัญที่สุดเลย พระพุทธเจ้าให้ไว้ ๒ ข้อ

“ปรโตโฆสะ” ข้อหนึ่ง ถ้าใครใช้หูใช้ตา เก็บเกี่ยวประโยชน์ทาง ปัญญา มีรายการอะไรดี ๆ ก็ฟัง เมื่อตะกี้ี้ยังนึกใจหายเลย อยู่ข้างหน้าคน เยอะเลย พอเข้ามาข้างในนี้กว่าคนจะมาคอยฟังเพียบแล้ว มาที่ไหนได้เก้าอี้ ว่างอีกบานเลย แสดงว่า **ไม่เตรียมหูเตรียมตามา ฉกฉวยเอาประโยชน์ทาง ปัญญา**กันเลย น่ากลัวนะตอนนี้ พอคนไทยไม่มีปัญญา คนไทยก็ถูกหลอก เยอะไหม ? ๕ หมิ่นล้านนะตอนนี้

“โง่ ! หลงเชื่อเขา” แฮ่ม ! เจ้าจอมเด็กเลี้ยงแกะ เขาหลอกผู้หญิง ผู้หญิงมีตีกีเขายังหลอกได้ด้วย ตกลงว่า **โง่ให้เขาหลอก อุตส่าห์เขียน ไว้ในปฏิทินปีใหม่ทุกปี**

“ปีใหม่ ! อย่าให้โง่กว่าปีเก่า”

“ปีใหม่ ! อย่าเลวไปเที่ยวหลอกใคร”

“ปีใหม่ ! อย่าโง่ให้ใครเขาหลอก”

นี่เขียนไว้ทุกปีในปฏิทิน แต่โยมก็ยัง...วน ! จนเจ้าความโง่ผูกมัดไปเรื่อย ยังทำอะไรแบบชนิดที่ไม่น่าเชื่อว่าคนไทยจะคิดไม่เป็นไปทำแบบนั้นได้ไง มงายไปเที่ยวขอความร่ำรวยกับรูปปั้นต่าง ๆ

ที่พึ่งของเรา คือ พระรัตนตรัย (หายไปไหน ?)

ตอนนี้เราละอาย...ศาสนาอิสลามเขานะ มัสยิดเขาไม่มีรูปปั้นเลย เขาบอกเขาถือมัน พระอัลลอฮ์องค์เดียว ของเราพินาศ เวสสุวรรณ ครุฑกายแก้ว เต็มวัดไปหมด ต้องเรียกกันว่า ปัญญาพาล ที่จะปักหมุดอยู่กับอะไรที่มันเป็น ที่พึ่งในใจของเรา “พระรัตนตรัย” พุดกันมานานแล้ว

พุท ธัง สรณัง คัจฉามิ : จะไม่เอาสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง นอกจาก พระพุทธเจ้า

ธัมมัง สรณัง คัจฉามิ : จะไม่เอาอะไรมาเป็น ที่พึ่ง ที่ระลึก ที่กราบไหว้บูชา เอาพระธรรมคำสอน

สังฆัง สรณัง คัจฉามิ : ของค์พระสงฆ์ที่มีสติปัญญา นำคำสอนพระพุทธเจ้ามาอธิบายให้เราได้รับรู้ได้เข้าใจ ถ้าไม่มีพระสงฆ์คอยสืบไว้เราก็ไม่รู้

นั่น ๓ คุณรัตนตรัยนี้ ถ้าไม่ปักหมุดเชื่ออยู่ในนี้ เทียวซัดสายซัดแกว่งแกว่งไปนั่น เป่ไปนี่ หลวงพ่อปัญญาเคยพูดไว้แรงมาก “ชาวพุทธหลายใจ” แต่ท่านพูดตอนนั้นประสาพระแก่ เรายังหนุ่มอยู่ก็กระดากปากเหมือนกัน ท่านบอก “ชาวพุทธหลายใจ” คือ ชาวพุทธดอกทอง คือ ไม่อยู่กับร่องกับรอย ไม่อยู่กับสามีคนเดียวว่าอย่างนั้นเถอะ ผู้หญิงที่ไม่มีจิตใจอยู่กับสามี แสหาซู้เรื่อยเลย เขาก็เรียกผู้หญิงแบบนั้น

แต่ถ้าเรานี้ปักหมุดเหมือนชาวอิสลามอยู่ แล้วตอนนี้จะไม่น่าเชื่อนะ ศาสนาอิสลามนี้ปริมาณจำนวนทั้งโลก มาเป็นต้น ๆ ของโลกเลย เมื่อก่อนของ

เราเหนื่อยมาก แต่เดี๋ยวนี้อิสลามเริ่มแข่งแล้ว อยู่ทางภาคใต้พุทธเหลือน้อยเต็มที นี่ยังงี้ ๆ นะ พวกเรายังอยู่กับพระรัตนตรัยกันให้ดีกว่า พระพุทธเจ้านานับถือที่สุด คนที่เขาปั้นรูปกราบแทนพระพุทธเจ้า ตอนนั้นท่านดับขันธใหม่ ๆ ๔๐๐ ปีล่วงแล้วถึงมีพระพุทธรูปให้เรากราบไหว้ ตอนแรกไม่มีใครปั้นเป็น แล้วไม่มีใครถ่ายรูปเอาไว้ พระพุทธเจ้าหน้าตาอย่างไร คนจีนเอาไปปั้นพระพุทธรูปแบบจีน ฝรั่งเศสเอาไปปั้นก็ตั้งใหญ่จุกโต้งแบบฝรั่ง พอมาเป็นเมืองไทยก็แบบไทย ไม่รู้อย่างไรหนะ

เพราะเราไม่ได้เห็น แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า **พุทธสรีระรู้พุทธสภาวะไม่ได้ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน นี่ไม่มีวันตาย** พระพุทธเจ้าตรัสว่า ถ้าหากว่า ระลึกถึงเรา เอาเราเป็นที่พึ่ง เราก็จะอยู่ไม่มีวันตาย แต่ถ้าถึงท่านอยู่ แต่เราไม่ระลึกถึงท่าน ก็เหมือนกับท่านจากเราไปแล้ว

วันสงกรานต์มีเรื่องราวที่ดิงาม (ปัจจุบันหายไปไหน ?)

อันนี้สิ่งที่อยากจะให้วันสงกรานต์ย้อนกลับมา ดูใหม่ ดูใหม่สิเราใช้อย่างนี้หรือเปล่า เราเป็นอย่างนี้ไหม เราใช้ไหมนี้ที่ทำ ๆ กันนี้

จัดสงกรานต์กันสนุกสนาน ตีกลองยงกลองยาวแห่กันสนั่น แล้วก็มาแข่งขันกันเรื่องแปลก ๆ สงกรานต์มักจะมီးอะไร ภาคใต้เขาเรียกมวยอะไรนะ มวยที่ปิดหน้า นี่แต่เดินต่อยกันถูกได้นะ เพราะอะไรรู้ไหม...เขาให้ต่อยบนจากมุงหลังคา พอเขาก้าวไปทางไหน เขาไม่ใช้ตา ดู เขาใช้หูฟัง แกรกทางไหน เขาก็เหวี่ยงทางนั้น ถูกบ้างผิดบ้าง “มวยดับจาก” จัดกันสนุกสนานกัน แต่แล้วที่น่าเสียดาย สนุกกันไปสนุกสนานมา เขม่นกันชดกันในงานสงกรานต์ เป็นสงกรานต์เลือด ก็หลายแห่งแล้วตอนนี้ ไม่รู้มันเป็นอะไร

“สงกรานต์” เขาทำไว้ดี ความหมายดี แต่เขาก็ก้าวไปหาในสิ่งไม่ดีมา ทำกันจัดกิจกรรมกันลวนลามกัน เออ ! ไอ้เรื่องลวนลามนี้ สงกรานต์นี่มักจะเป็นช่วงเกิดมากที่สุด ปีใหม่ก็ลวนลามไม่มาก แต่สงกรานต์นี้มันต้องสาदनํ้ามันต้องปะแป้ง ปะที่หน้า ปะที่อก ปะที่ก้น อะไรไม่รู้เล่นมั่วไปก็เกิดเรื่อง

นี่หลวงพ่พุทธทาสท่านบอกว่า มันยังจัดสงกรานต์แบบโง่ ๆ กัน
มากขึ้นเท่าไร คนไทยก็จะเจ็บปวดทุกข์ร้อน กับช่วงสงกรานต์มากขึ้น
จนเป็นเรื่องน่าสงสาร

เอายังไงนะ ขอให้สงกรานต์นี้ เป็นประโยชน์ต่อการยกระดับจิต
วิญญาณของความเป็นมนุษย์ ให้สูงขึ้น อย่าไปเป็นมนุสสเปโต อย่าไป
เป็นมนุสสเนรยโก อย่าไปเป็นมนุสสเดรัจฉาน เรียกว่า มนุษย์ภูมิต่ำ
พวกนี้จะพิสูจน์กันได้ช่วงสงกรานต์

ใจร้อนไปนรก : ดีใจไปสวรรค์ : เย็นใจได้ไปนิพพาน

ถ้าใครใจสูงก็จะเป็นมนุสสเทโว ถ้าใครใจเลวใจทรามใจงกก็เป็น
มนุสสเปโต ใครใจร้อนหัวร้อน อาฆาตพยาบาท ก็มนุสสเนรยโก มนุษย์
นรก นี่เขาเรียกว่า “เย็นใจ ดีใจ” ไปทางหนึ่ง แต่ถ้าร้อนใจไปนรก ดีใจ
ไปสวรรค์ ถ้าเย็นใจได้ก็ไปนิพพาน

“อยู่เย็นเป็นสุข” ถ้ายังไม่ได้นิพพานมันมีอยู่ ๒-๓ ระดับนะ นิพพาน
ขิมลอง นิพพานชั่วคราว นิพพานกดข่มไว้ เหมือนไม้ทันทับ กล้วยาตาย...
มันคือ ตายใต้ไม้ที่ทับ

นั่นวันไหนเรามีกิจกรรมอะไรดี ๆ ช่วงสวดมนต์ ช่วงทำสมาธิ มันก็

เหมือนเอาไม้ไปทับหญ้าไว้ หญ้าไม่ขึ้น กิเลสไม่งอก ทุกข์ไม่เกิด ประเสริฐไหมล่ะ ถ้าเราได้เป็นอย่างนี้ ถ้าเกิดมาแล้ว ไม่เกิดมาเปล่า เอาทุกข์มาร่วมเกิดด้วย เกิดมาอมทุกข์ คาบทุกข์มาผูก มามัดชีวิตไว้ บางคนนี่ทุกข์แล้วไม่มีทางสลัดออกเลย

โยม ! หลวงพ่อพุทธทาสให้คาถาสลัดทุกข์...ใครยังจำได้ เวลาเครียดทุกข์ต้องตะเพิตตั้ง ๆ ว่า “**กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์โง่ !**” ให้เต็มทีนะ แล้วทุกข์มันจะผิงกออกนิตหนึ่ง แต่ถ้าทุกข์ก็ทุกข์สิโง่ ! ก็ทุกข์เรื่อยไป

นี่จริง ๆ นะ วันนั้นไปเทศน์ เจ้าข้าเฒ่าพอบอกว่า “**กูไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นทุกข์โง่ !**” เขาดังลั่นสวนมาเลย “**ทุกข์...ก็ทุกข์สิโง่ !**” เจ้าคนพรรค์นี้ เขาก็อยู่เป็นทุกข์ไปตลอดชาติ เรียกว่า “**ผูกทุกข์มาเกิด**” ผูกขาดกับทุกข์มาเกิด เกิดมาก็ทุกข์อยู่เรื่อยเรื่องนิต ๆ หน่อย ๆ ก็ร้องไห้ จนกลายเป็นคนอะไรอย่างสมเด็จฯ ท่านว่า **เกิดมาทั้งทีนี่นะ อย่าได้เป็นคนทุกข์ง่าย...สุขยาก เราต้องเป็นคนสุขง่าย แล้วทุกข์ยาก ต้องเป็นคนแบบนี้บ้าง**

ถ้าใครร้องไห้ง่าย แล้วเจ็บยาก มันน่าอยู่ด้วยไหม ? มีหลานคนหนึ่งมันร้องไม่หยุด ร้องไม่เจ็บ คนเลี้ยงก็ปวดหัวไหม

นั่นเราเลี้ยงชีวิตเราไว้ เราไม่รำคาญบ้างหรือ มัวทุกข์อยู่ได้ มัวนั่งเศร้าอยู่ได้ จนกลายเป็นโรคซึมเศร้า

ภัยที่สะท้อนจากวันสงกรานต์

สงกรานต์ปีนี้ มันน่าจะผ่านได้แล้วนะ ไ้เรื่องซึมเศร้าทั้งหลายนี้ เห็นคนไปนั่งคอยศพที่ฝังอยู่ใต้ซากตึก ก็นั่งคอยมา ๑๐ กว่าวันแล้ว ก็ยังนั่งล่อมอยู่ที่ตึกนั้น เป็นอาตมานะคิดว่า วัน ๒ วันต้องพอแล้ว กูไม่ทุกข์กับมึงแล้ววะ มึงจะอยู่ใต้ซากต่อไปก็ช่างมึงเถอะ

เมื่อคืนดูข่าวอยู่ข่าวหนึ่ง เจ้าลูกเขยระยำ ตบตีเมียมันแล้วนะ มันจะไล่แทงพ่อตาอีก จนพ่อตาต้องเปิดหน้าต่างโดดหนีลงทางหน้าต่าง อาตมานั่งนึกบุญของกู ไม่มีลูกเขยไล่แทงกู เออ ! ก็สบายไปแบบหนึ่งนะ

ไม่รู้ณะ “บวช” พระพุทธเจ้าตรัส “**บวชดีนักแล**” ก็เพิ่งมาเห็นตอน
นี้ ไม่ต้องมีลูกเขยไล่แทง ไม่ต้องทะเลาะกับลูกเขย ชีวิตคนนี่ แหม ! ถ้าเกิด
มาแล้วหาเรื่อง แสหาทุกข์นี้ ไม่รู้จะพูดยังงัย ทุกข์ไม่น่าจะมาเกิด แต่เขาแส
ไปหาทุกข์ เมื่อวานไล่คนงานออกไปคนหนึ่ง เขาไปตบผู้หญิง เขาว่าผู้หญิงด่า

อาตมาก็ถาม : แบบด่าแล้วต้องตบด้วยหรือ ด่าแล้วหลบไปไกล ๆ
มันก็ไม่ยินด่าแล้ว หรือภาวนาสักหน่อย

ด่านี้ถ้าภาวนาดี ๆ มันดับโกรธได้ไหมโยม ? “เกิด...ดับ”
เสียงมันเกิด...ดับ

ได้มีผ้าเมียคู่หนึ่ง เจ้าผัวนี้เป็นลูกศิษย์วัดกรรมฐานเก่า พอสึกมา
ก็ได้เมียปากจืด ด่าทุกวัน จนวันหนึ่งเขาทนไม่ไหว เขาก็กลับมาอนกับ
หลวงพ่ที่วัด

หลวงพ่ : ก็บอก “เฮ้ย ! มีงมีลูกมีเมียแล้ว ทำไมมีงไม่ไปนอนที่บ้าน”

ลูกศิษย์ : นอนไม่ไหวหลวงพ่ ! มันด่าบรลยเลย โอ้โฮ ! มันด่าเอา
หน้าไปเทียบเปรียบตรงนั้นตรงนี้ จนทนไม่ไหว ต้องมานอนกับหลวงพ่
น้อย

หลวงพ่ : บอก เฮ้ย ! มีงฝึกกรรมฐานไม่น่าจะเสียโอกาสเลย ไม่น่า
จะทำโอกาสที่ฝึกมานั้นนะ ไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตมีงเลย มีงฟังเสียงเมีย
ด่าไม่เป็นหรือ

ลูกศิษย์ : เป็น ! มันเอาหน้าไปเปรียบเทียบ...อย่างนั้น ๆ

หลวงพ่ : ว่าไง เอ็งฟังง่ เอ็งต้องฟังให้มันเป็นเกิด...ดับสิ พอมัน
อ้าปาก...เสียงมันก็เกิด พอมันหุบปากเสียงมันก็ดับ มันกลับไปเถอะ ไป
คอยดู พอเมียมึงอ้าปากคำก็ “เกิด...ดับ ๆ” จ้องที่ปากมัน “เกิด...ดับ ๆ”

ปรากฏว่า เมียเขาคอยมาตั้งนานแล้ว ๓-๔ ชม. ไปไหนมานี้ พอเปิด
ประตูก็พับ ๆ ด่า เจ้าผัวก็จ้องปาก “เกิด...ดับ” เอ้อ ! หนัก ๆ ไม่เถียงไม่
เกิดอะไร

เจ้าเมีย : ก็บอก เฮ้ย ! มึงฟังกูดำไม่รู้เรื่องเหอเนี่ย

เจ้าผัว : บอก กูเริ่มรู้เรื่องแล้ว

เมีย : เอารู้เรื่องแล้ว ทำไมมึงไม่ออกอาการเหมือนก่อนละ

ผัว : เมื่อก่อนกูไม่รู้

เมีย : ไหนมึงรู้ยังงิมึงบอกบ้างสิ รู้จากใคร ?

ผัว : รู้จากหลวงพ่ บอกให้มาดูที่ปากมึง พออ้าปากเสียงก็ออก
เสียงก็เกิด พอหุบปากเสียงก็ดับ

ปรากฏว่า ผัวบอกว่า มึงดำสิ กูจะบริกรรม “เกิด...ดับ ๆ” หนัก ๆ
เมียบอกว่า กูขอทำบ้างสิ แบบนี้ ต่อมาก็เลยอยู่กันสบาย

ต้องเปลี่ยนจากทุกข์ง่ายสุขยาก...มาเป็นสุขง่ายทุกข์ยาก

ผลที่สุดคนเรานี้แหละ ถ้ามีวิธีก้าวข้ามเรื่องพวกนี้ได้ สบายทั้งชาติ ไม่
เป็น “คนทุกข์ง่าย แล้วสุขยาก” แต่จะพลิกเปลี่ยนมาเป็น “สุขง่าย แล้ว
ทุกข์ยาก”

ไม่ใช่สับสนนะโยม ! สุขมันต้องง่ายสำหรับเรา ทุกข์...ยาก ไม่
มาเกาะมารัดเราง่าย ๆ ไม่ได้หรอก

ชีวิตคนเกิดมารู้กับเกิดมาไม่รู้...มันต่างกันไหม ? เกิดมาไม่รู้
แล้วทำอะไรแบบมันเหมือนเด็กไร้เดียงสา ไม่รู้ว่าไฟ ก็ยังไปเล่นกับไฟ ไม่รู้ว่า
ของร้อน ของเป็นทุกข์ก็ยังไปเล่นกับของเป็นทุกข์ มันก็กลายเป็นคนทุกข์ง่าย
แล้วสุขยากขึ้นมา เพราะว่าไม่เป็นไปตามที่แบบนี้ได้นะ สบายทั้งชาติเลย

นั่นวันสงกรานต์ เรามาเปิดจิต เปิดใจ ฟังธรรมะก้าวออกจากบ้าน

มาอยู่สถานลานธรรมในวันนี้ มันก็จะทำให้ชีวิตก้าวออกจากอะไร ?
“ก้าวออกจากความโง่” จากความที่ไม่เคยรู้เรื่องพระธรรมนี้เลย มาสู่เรื่อง
 ความรู้ รู้แล้วลอง...ฝึกไป ๆ

ทันโต เสฏโฐ มนุสเสสุ.

ในหมู่มนุษย์ ผู้ประเสริฐสุด คือคนที่ฝึกแล้ว.

(ขุ.ธ. ๒๕/๓๓/๕๗)

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **มนุษย์ที่ประเสริฐที่สุด คือ มนุษย์ที่ชอบ
 ฝึก หรือประเสริฐได้ด้วยการฝึก**

เวลาเขาเอalingไปฝึกเล่นละคร มันก็โดนเขียนหลายทีละ แต่แล้วมัน
 แลดูเล่นสนุก คนหัวเราะกับละครเรื่องนี้เยอะไหม ? ถึงให้ความสุขแก่คนได้ แต่
 คนนี้โง่ไปให้ทุกข์กับคนนั้นคนนี้

โอ้ ! เมื่อเข้าเขาจับยายเสียค่าปรับ แกชอบเอาข้าวสุกก้นบาตร ใส่
 บาตรแล้วแกเอากันชั้น แกจะต้องเอาไปโปรยให้นก นกก็มากันใหญ่เลย เจ้า
 นกพิราบก็เลื่อนไปหมดตรงนั้น ชาวบ้านบอกไม่ไหวแจ้งไปทางเทศบาล เกิด
 ที่ตำบลบางบัวทอง อยู่ตรงนี้เอง ปรากฏว่า ตำรวจเทศบาลอะไรช่วยกันจับ
 ไม่อย่างนั้นแยะ

**เอาละก็ขออวยพรให้ทุกคนนะ อยู่เย็นเป็นสุขกันให้ได้
 ก้าวออกจากทุกข์ให้ได้ เจริญพร.**

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

“วันครอบครัว” หลวงพ่อพุทธทาสพูดถึงครอบครัวไว้ดี เมื่อหลายปีก่อนว่า **“สันติภาพของโลก นีมันอยู่ที่ครอบครัว”** ถ้าครอบครัวไม่มีอะไรที่เป็นหลักยึดยังใจ โลกมนุษย์ก็กำลังจะวินาศ

กำลังจะวินาศ นี่เพราะอะไร ? ส่วนใหญ่เพราะความเห็นแก่ตัว ที่พ่อแม่สั่งสอนอบรมในครอบครัวตั้งแต่เล็กมา

ลูกเดินชนโต๊ะ ก็เอาแล้ว....เดี๋ยวห่อหุบโต๊ะเปรี้ยง ! **“นี่โดนหัวลูกกูได้”**

อย่างนี้เขาเรียกฝากฝังอะไรไว้ให้ลูก ? ความรุนแรง ความเคียดแค้นเอาคืน

ดังนั้น สมัยนี้ถ้าเทียบเคียงดูที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ว่า **จะครองเรือนครองรัก จะทำให้บ้านเรือนของตัวเอง เป็นบ้านเรือนตัวอย่าง บ้านเรือนดีเลิศ บ้านเรือนประเสริฐสุด “ครองเรือนประเสริฐสุด”** ครองบ้านครองเรือนอย่างประเสริฐอย่างดีที่สุด นี่ก็มีหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าท่านวางไว้

ตอนนี้มีคนสมัยนี้นักวิชาการ นักจิตวิทยา นักอะไรก็แล้วแต่ เขาก็คิดค้นขึ้นมา วางหลักขึ้นมาเป็น ๕ อ.

๕ อ. นี่จะทำให้เกิดการครองเรือนได้ดี แล้วก็อยู่กันได้เป็นสุขว่ากันเถอะ ใช้หลัก ๕ อ. มีอะไรบ้าง ? คนในครอบครัว นี่ต้องรู้จักสอนกันให้อภัย

อ. ที่ ๑ คือ **“อภัย”** **“คิดพยาบาทมันบรรลัษ จะคิดอภัยใจเยือกเย็น”** หลายคู่อยู่กันไม่ได้ ตายข้างหนึ่งติดคุกข้างหนึ่ง เพราะไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดให้อภัย ต่างฝ่ายต่างเห็นแก่ตัว ในที่สุดก็บ้านแตกสาแหรกขาด ไม่สามารถให้อภัยกันได้ในที่สุด ก็กลายเป็นเรื่องเจ็บปวดผิดพลาด เรียกว่า **พูดซ้ำอีกก็ได้ว่า...**

* **“ครอบครัวที่ประเสริฐ”** แสดงธรรมบรรยายโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในวาระโอกาสเทศกาลวันสงกรานต์แก่พุทธศาสนิกชนและประชาชนทั่วไป ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันจันทร์ที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๘

“เขาไม่มีนิสัยให้อภัยมาตั้งแต่เกิด” อย่างที่บอกว่า พอรู้ลูกเอาหัวชนโต๊ะ แม่ก็เอามือตีโต๊ะเปรี้ยง แล้วก็บอก “นี่แน่ ! ชนหัวลูกกูได้” ต่อไปก็เหมือนกัน ถ้าเกิดใครมารังแก กระทบบกระทั่งนิดหน่อย มันจะต้องเอาคืน เพราะแม่เคยสอนสั่งสมว่า ต้องตอบโต้เอาคืนที่ชนหัวลูกเรา

ดังนั้น อ. ที่ ๑ “อภัย” นี่ต้องหัดให้เขาสอนให้รู้จักทำผิดทำพลาดอะไรต้องให้อภัย รับผิดชอบต่อโทษไว้ ๆ รับผิดชอบต่อภัยเร็ว ๆ แล้วปลวกรจะไม่ได้เผลอเผลอใจในครอบครัวนั้นเท่าไร

อ. ที่ ๒ “เอื้อเฟื้อ” ถ้าอยู่ด้วยกัน นี่มันไม่มีอะไรที่จะผูกใจ มีการเชื่อมจิตเชื่อมใจกัน ด้วยการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ แบ่งให้แบ่งปัน ไม่ใช่ว่า แหม ! ไม่เผื่อ ไม่แผ่ ไม่แบ่ง ไม่ปันเลย พวกเจ้าพวกนี้เขาร้าย...หลอหล่อ เขาบุปผ์ล่อนะ แต่ว่าเมียเขาเกลียด เพราะได้อะไรมาอร่อยมันหลบไปกินในส้วมคนเดียว ไม่แบ่ง ไม่ปัน ไม่ให้อะไรทั้งนั้น

ผลที่สุด เจ้าคนที่เห็นเพื่อนได้กิน ผัวกินได้ แต่เมียอดกิน หรือว่า พี่กินได้น้องอดกิน มันก็จะทำให้เกิดความรู้สึกว่า อยู่กันยาก อยู่กันลำบาก เพราะฉะนั้น ขอให้ช่วยกันเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ แบ่งปัน มีอะไรนิดอะไรหน่อย ก็ขอให้ได้กินได้ทานกันทั่ว ๆ ทั้งครอบครัวละ มี ๔ คน ๕ คน อย่าปล่อยให้คนอด...คนสองคน

เจ้าคนที่อดเขาก็จะรู้สึก แหม ! มันกินไม่เผื่อ ไม่เอาวันเอาไวให้เลย มีแกงมีอะไรก็อย่ากินหมด โดยไม่เอาไว้คนที่เขายังหิวเหมือนกัน แต่มากินทีหลัง กินทีหลังอด...นี่มันก็เจ็บปวด เคียดแค้น เคียดมีคราวหน้ามันเอาคืน มันกินหมดบ้าง เจ้าคนนั้นก็สั่งสมไป

เพราะฉะนั้น ข้อ “เอื้อเฟื้อ” ข้อ “เผื่อแผ่” เป็นข้อที่มีความสำคัญประการหนึ่ง ถ้าครอบครัวไหนอยากจะอยู่กันยั่งยืนมั่นคง ถือไม้เท้ายอดทองกระบองยอดเพชรอะไรด้วย ต้องมีตัวนี้เข้ามาประดับประดาครอบครัว

มีฉะนั้น ครอบครัวก็ต้องแตกแยก...ล่มสลาย ไม่ได้เป็นครอบครัวล้าเลิศ ครอบครัวประเสริฐสุด เป็นครอบครัวสมบูรณ์แบบ...ให้ใครดูไม่ได้เลย มีแต่บ่นว่า แหม ! มันลุ่มเหลว มันร้ายกาจในครอบครัวนี้ ในที่สุดก็ต้องตายข้างหนึ่งติดคุกข้างหนึ่ง

ปีนี้ จะเรียกกันว่ายังงี้ดีละ เท่าที่สังเกตดู ขาวมันออกเรื่อง “ครอบครัววิถีครอบครัววินาศ” “ครอบครัววิถี” เกิดเยอะ เกิดบ่อยเกิดถี่ ไม่ฝ่ายใดก็ฝ่ายหนึ่งอะตายข้างหนึ่งติดคุกข้างหนึ่ง

ผัวเมียที่ทะเลาะเบาะแว้ง ก็ดูสิเมื่อวานนี้...ปาดคอ เลิกกันไป ๘ ปี แล้วนะ มันก็น่าจะจบกันไปแล้วเลิกไป ๘ ปี เจ้าผัวยังหึง ยังตามมาอีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่เอาแล้ว พฤติกรรมมันแย่ เขาไม่เคยให้อภัยลูกเมียที่ผิดพลาด เขาไม่เคยเอื้อเฟื้อ เผื่อแผ่ แบ่งปันอะไรให้ ก็เจ็บแค้น เลิกกันไป ๘ ปี เขายังกลับมาปาดคอซะ

โอ้ย ! ตอนลูกนะ ตอนลูกวิ่งร้อง “มาช่วยแม่ด้วย ๆ” พ่อกำลัง...พินเอา ๆ พินนี้...วิ่งมา พวกคนในบ้านนะ...อุตส่าห์คิดว่า เขาอาฆาต เขาจะต้องมาทำร้าย ก็ไปชวนเพื่อนมานอนด้วย แต่พอมันบุกขึ้นมาเพื่อนบ้านทุกคนแผ่นหนีหมด คนในบ้านแผ่นหนีหมด มันก็เลยไปพินคอซะ ๖-๗ แผล เป็นเรื่องที่น่าอเนจอนาใจ

คนครองรักครองเรือน แล้วไม่มีหลักใจหลักธรรมอะไรจะเอามาใช้เลย นี่เป็นหลักที่เขาคิดเรียกจะให้ธรรมะในครอบครัวอยู่ยั่งยืนยงได้ไง เขาก็คิดอย่างนั้นนะ แต่ของพระพุทธเจ้าเดี๋ยวอีกหมวดหนึ่ง

เอาหมวดนี้เอนักปราชญ์ปัจจุบันคิดก่อน ร่างหลักสูตรหลักธรรม ครองเรือนมาก่อนด้วย ๕ อ. อ.ที่ ๑ “อภัย” อ.ที่ ๒ “เอื้อเฟื้อ” สมาชิกทุกคนในครอบครัว นี่ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน อย่าคิดว่าไม่ใช่เรื่องของฉัน มันเรื่องของเขา เออ ! หน้าที่ผัวต้องทำอย่างนั้น หน้าที่เมียต้องทำกับข้าว จะทำอะไรจะช่วยเหลืออะไรสักนิดหนึ่ง ตำนน้ำพริกสักหน่อยหนึ่ง ให้มันแหม ! มันมีบรรยากาศเอื้อเฟื้อกันหน่อย ช่วยเหลือกันหน่อย

ถ้าเป็นอย่างนี้ละก็ ครอบครัวนั้น โอ้ ! จะเป็นสวรรค์...รำไร ๆ ในบ้าน กลับมาในบ้าน แล้วก็ร้องเพลงครวญได้เลยว่า **“บ้านคือวิมาน ของเรา”** ไม่งั้นเขาครองบ้านครองเรือน ครองอย่างนี้มันจะไปไม่รอด

“วันครอบครัว” นี่ถ้าไม่ได้หลักอย่างที่เขาวางไว้ นี่ให้เอามาประพฤติปฏิบัติฝึกฝนให้มันมี ๕ อ. นี่...ให้ดี

เอ้า ! อ. ที่ ๓ **“อารมณ์ขัน”** ฝึกให้มีอารมณ์ขันเสียบ้าง ไม่ใช่มีอารมณ์เสีย **“อารมณ์บูดตอนเช้า อารมณ์เน่าตอนเพล อารมณ์เหม็นตอนค่ำ พืดพืด ฮึดฮัด”**

ใครก็แหม ! ต้องนึกบ่นว่า ภูเขาไม่อยู่กับเจ้าคนอารมณ์เสียใส่อยู่เรื่อยเลย เรื่องนิด ๆ หน่อย ๆ ก็พืดพืด ฮึดฮัด ใส่ด้วยอารมณ์เสีย พุดจาให้มันมีรู้สึกสนุกบ้างไม่มี พุดแล้วเจ็บปวดหัวใจ รวดราวหัวใจ อย่างนี้ก็อยู่กันไม่ได้

“อบอวน” พวกลูกไก่ลูกนกอะไรต่าง ๆ นะ นี่สังเกตตอนที่ฝนตกนะ มันจะให้ลูกมันซุกในใต้ปีก มันให้ความอบอุ่นไม่ให้ลูกหนาว “มันทำเต็มที่เลยนะ” ไม่ให้ลูกมันหนาว...”

ส่วนที่ ๑ เราจะต้องใช้มันบ่อย ๆ มันก็ออกมาเรื่อยเหมือนกันนะ “อารมณ์ขัน”
นี่บางคนมีบางที...ผิวหัวล้านเมียหยอกเล่นอะไรบ้าง...ก็สนุกกันไปเลย แต่บางคนนี่ !
พูดแต่งร้าน...นี่ไม่ได้ พูดแต่งร้านนี่...ผิวฟังปาจาน ปาแต่งกงแต่งกวาง กระจายเลย ต้อง
พูดให้สบายใจสบายหู

ไม่อย่างนั้น อยู่ไปก็มีแต่เรื่องขัดเคืองขัดข้อง หมองใจ อยู่กันไปมีอารมณ์เครียด
ขาดอารมณ์ขัน บ้านก็จะเป็นสวรรค์ จะเป็นนรก บ้านเป็นนรก

ส่วน อ. ที่ ๔ “อดทน” อ.อดทน...นี่สำคัญเลย ! ไปตรงกับหมวดที่พระพุทธเจ้า
วางไว้เหมือนกัน อดกลั้นอดทนชีวิตครอบครัวที่จะต้องมี ๓ อ. นี้ด้วย อดทนต่อความ
ยุ่งยากลำบากต่าง ๆ ในครอบครัวที่มีปัญหายังไงก็ต้องมีกระทบกระทั่ง

เขาบอก “ลั่นกับฟัน” มันกระทบกระทั่งกัน ไม่ใช่แหม ! พอฟันกัดลั่นชะหน่อย
ต่อยุบฟันทั้ง ไม่ได้มันต้อง “สีทนได้” ละนะ

เขาพูดไม่น่าฟัง...ก็อดทน ยามจน ยามยาก ยามลำบากร่วมกัน ก็ต้องทน คน
ยุคปัจจุบันนี้ความทนมันร่อยหรอไป เลยเกิดพิດพิต ฮึดฮัด ไม่รู้เรื่องเลยว่า การจะใช้
จ่ายในครอบครัว นี่ลูกเขาจะขอสตางค์แม่

แม่ให้น้อยให้ช้า มันทนไม่ได้ เออ ! เมียจะเอาเงิน...ขอสามีไปใช้ทำนั่นทำนี่
กว่าจะได้มันโยกโย้ หรือฝ่ายผู้หญิงโยกโย้ กว่าจะให้จ่าย เจ้าผัวคอยนาน ๆ ก็ทนไม่
ได้ ก็บอกก็จะพูดว่า “กูชักจะเหลือทน”

นั่นส่วนที่ ๒ จะต้องเก็บผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว อดทนหาเงินให้การศึกษาลูก
ไม่เงินลูกก็จะกลายไม่ทันการศึกษาของเพื่อนข้างบ้านเขา ต้องอดทนหา จะต่อ จะหยิบ
จะยืม

ตอนนี้เมื่อ ๒ วันมีคนมา...ยืม บอก “หลวงพ่ ! เด็กจะขึ้น ม. ๔, ม. ๕ ขอยืม
ให้เงินสัก ๓ หมื่น”

อาตมาบอก : ที่วัดนี้ให้ปีละ ๔ ล้าน คุณไม่เคยดูเหรอ ! เด็กนักเรียนเขามาขอ
งานทำกันเต็มวัด นี่ถ้าคุณมาทำกับส่งลูกมาทำ ถ้าส่งมาทำปีที่แล้วนะ มาปีนี้คุณลำบาก
เราก็จะให้...ที่นี้ไม่มา แผลง ! เด็กเมื่องนนท์รอบวัด นี่ไม่ยอมมาหาเงิน

ที่วัดตั้งบฯ ให้ ๔ ล้าน ที่มีส่วนใหญ่มาจากที่อื่นหมด มาจากไกล ๆ ที่นี้เขาบอก

ใกล้เกลือ....? (กินต่าง) เออ ! ไปกินอะไรอยู่ที่ไหน มีให้...ไม่มาทำ จะเอาเฉย ๆ บอกว่าไม่ได้...ก็บอกถ้าไม่ได้ลูกเขาก็ไม่ได้ไปต่อ เพราะโรงเรียนที่จะต้องไปส่งใบรับรองอะไรของเขา นี่มาได้อย่างนี้เรียนมาเท่านี้ ผอ. โรงเรียนเขาไม่ให้ ก็เขาไม่จ่ายค่าเทอม จ่ายค่าอะไรเขาเลย เออ ! ลูกก็ไม่อดทน แม่ก็ไม่อดทน จะขอยืมง่าย ๆ ลำบาก

มันยังมีส่วนที่ต้องใช้ค่ารักษาพยาบาล เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย เพราะฉะนั้นต้องอดทนหาทรัพย์มาไว้เป็นหลักประกัน เพื่อครอบครัวจะได้มีส่วนที่ไปจ่ายไปใช้ อย่างถูกต้องสบาย

ส่วนที่ ๔ โยมลองเดาสิ ! ส่วนที่ ๔ อย่างวันนี้ ! ส่วนที่ ๔ ต้องใช้ “ทำบุญทำกุศล” บ้าง เห็นเขาไปทำบุญแล้วไม่มีจะทำสักบาทหนึ่ง มองดูก็แลอนาถเหมือนกันนะ ครอบครัวคนอื่นเขาไปทำกัน...พรี๊ด ! ไปทั้งลูกทั้งแม่ทั้งย่าทั้งยาย ส่วนตัวเองไม่มีไปสักบาทหนึ่ง ไม่มีไปสักบาทหนึ่ง...โยมไปได้ไหม ? ไปกวาดวัดก็ได้ ก็ได้บุญเหมือนกัน แต่ไม่หาทางออกให้ตัวเอง ไม่มีก็นั่งเจ้าทุกข์ไป นั่งบ่น “ทำไมต้องเป็นกู...กูทำไมไม่มีกับเขาบ้าง”

ฉะนั้น คนเรา นี่ถ้าไม่อดทน...จะไม่มีใช้จ่ายในครอบครัว ถ้าไม่อดทน...ก็จะมีเงินให้การศึกษาแก่บุตร ถ้าไม่อดทน...ป่วยเจ็บก็จะมีเงินรักษา ถ้าไม่อดทน...เขาทำบุญทำทานกัน เขาไปบั้งสุกุลไปอะไรกัน “ไม่ได้...ฉันต้องอด” ใครเป็นปู่ย่าตายายคอยแหย่วันบุญหมดไม่มีโอกาส

สุดท้าย อ. สุดท้าย นี่คือ “อบอุน” พวกลูกไก่ลูกนกอะไรต่าง ๆ นะ นี่สังเกตตอนที่ฝนตกนะ มันจะให้ลูกมันซุกในใต้ปีก มันให้ความอบอุ่นไม่ให้ลูกหนาว “มันทำเต็มที่เลยนะ” ไม่ให้ลูกมันหนาว

นั่นพ่อแม่ นี่ถ้าไม่กางปีกกางแขน ออกหากินให้ลูกได้อบอุน บางที...แหม ! เจ้าไก่มันก็น่าเอ็นดู...ลูกมัน ๓ ตัว ๔ ตัว ๕ ตัว มันคิ้วยังไม่รู้ว่ พวกเสี้ยนหรือเหล็ก กระจกแตก กระเบื้องแตก มันคิ้วยังไม่กลัวเจ็บกลัวปวดเลย คิ้วยหาอาหารให้ลูกกินทั้งวัน...ทุกวัน

มันไม่อยาก...ให้ลูกอด ต้องทั้งกินอื่มนอนอื่่น ถ้าใครเป็นลูกที่พ่อแม่ทำให้กินอื่มนอนอื่่น เขาได้เกิดมาถูกที่ถูกทางถูกฝาถูกตัว ถูกครอบครัวที่ให้ความอบอุ่นแก่ลูก ไม่ใช่...เมมา ! ไม่กลับบ้าน ไม่ใช่...ทิ้งลูกไปเล่นไฟ

โอบ้างคนนี่ ! ลูกต้องคอยแล้วคอยอีก ไปเฟลิตเฟลีนอยู่ในที่ต่าง ๆ เอาความสนุก...ทั้งความอบอุ่นจากลูกไป ครอบครัวแบบนี้ เขาเรียกว่า “ไม่มีหลักสูตร” ในการครองรักครองเรือน ครอบครัวจะไปไม่ดีเลย ผิดฝาผิดตัว

นี่เป็นฝ่ายที่นักจิตวิทยา หรือนักคิดด้านการหาหลักสูตรมาอบรมครอบครัว ให้รู้จักคำว่า “๕ อ.”

๑. “อภัย” กันดีครอบครัวนี้ เขาไม่เคยผูกพยาบาทกันในครอบครัว
เดี๋ยวนี้พี่ชำน้อง ผัวฆ่าเมีย ในครอบครัวมีเยอะไหม ? ถีบ่อย...ยิบเลยช้วนี่ เพราะ
มันขาด อ. แรกนี้

๒. สมบัติ...แบ่งสมบัติไม่เท่ากัน ฆ่ากันแล้ว พ่อแม่ก็ไม่รู้จักแบ่ง “เอื้อเฟื้อ” ให้
มันเท่า ๆ กัน หรือว่าอธิบายให้ลูกเข้าใจว่า ลูกคนนี้เขาช่วยพ่อช่วยแม่...หาเงินมาตั้งแต่
เด็กแต่เล็ก เออ ! ก็เขาไม่ได้เรียน ลูกบางคนไม่ได้เรียนเพราะให้น้องเรียน พี่ยอมอด
การศึกษา ปรากฏว่า บางคนนี้ไม่ได้เลย...เรียนได้รู้ได้ดีเยอะแล้ว เจ้าพี่ไม่ได้เรียนความ
รู้น้อยเอาที่ดินไปเยอะหน้อย แต่เขาไม่ยอมจะเอาทุกด้านให้เท่ากัน ในที่สุดก็ต้องตาย
ข้างหนึ่ง ตีตกข้างหนึ่ง

๓. แล้วความที่เจ้าคนปัจจุบัน นี่เขาบอกสร้าง “อารมณ์ขัน” ไม่ขึ้น มีแต่
อารมณ์เครียด เลยเป็นโรคอะไร ? เป็นโรคซึมเศร้า โยม ! มาถึงวัดยังเศร้าอยู่ไหมนี่ หือ...
เออ ! มีอารมณ์ขันบ้าง ถ้าอารมณ์ขำไม่ออกก็พูดต้ง ๆ “กูไม่ได้เกิดมาเป็นทุกข์โง่ !”
ก็เริ่มจะดีขึ้นนะ !

นอกจากไม่ขำ ไม่มีอารมณ์ขำ ยังมีอารมณ์เครียด เอาอารมณ์ขำ นี่มาขับไล่
อารมณ์เครียดบ้าง นี่ก็ถึงเรื่องอะไรดี ๆ นี่ก็เรื่องขำ ๆ

อาตมานอนดึกนี้ เพราะว่ารายการตอนดึกมันมีอยู่อย่างหนึ่ง “สัตว์โลก” สัตว์
โลกมันทำอะไรแปลก ๆ ทำน่าขัน มีเมื่อกี่ครั้ง...คนเขาเลี้ยงหมา เดี่ยวนี้หมาพิการ ขา
หลังลาก เขาทำอย่างไรรู้ไหม ? เขาใส่รถ ใส่ล้อรถ...แล้วให้มันวิ่ง พอวิ่ง ๆ ไปมันกระแทก
กัน...ลั่นครืน ! หงายหลังเลย ขาชี้เลย มันก็คงนึกแหม ! กำลัง...

เขาจะปล่อยให้มันออกวิ่งเล่น พอวิ่งเล่นแล้วมันก็กระแทกกันบ้าง กระแทกกัน
บ้าง โอ้แต่ก็มองดูนะ ! มองสัตว์แล้วก็รู้สึกขำบ้าง แมวมันเล่นกัน หมาเล่นกัน ถ้าแมว
หมาเล่นกันยังไม่ขำอีกนะ เจ้าคนนั้นบ้างจริง ๆ จับหมาลากไปตั้งเป็นกีโ

๔. ตอนนี้ช่วยเลย ผิดกฎหมายทารุณกรรมสัตว์ เขาไม่อารมณ์ขำ มีแต่
อารมณ์เครียดแค้น โกรธเคืองอึดอัด ไม่ “อดทน” ทั้ง ๆ ที่เขาเลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก เวลา
เขาเครียด...แค้นใครรู้เปล่า ?

“แค้นแฟน” แล้วแฟนเป็นผู้ชาย...ผู้หญิง ? เจ้าแฟนเขาเป็นผู้ชาย เออ ! คน
เดี๋ยวนี้...อารมณ์มันแปรปรวน เปลี่ยนแปลงไปเยอะ อย่างนี้เขาเรียกอะไรนะ ! “โกรธ
หมาดำ ทำหมาแดง” เออ ! โกรธแฟนไปออกกับหมา เจ้าคนพรรค์นี้ขาดอารมณ์ขำ

ยังงี้ก็ตามนะ ! ให้มีครบทั้ง ๕ อ. นี่ “อารมณ์ขำ” ด้วย “อดทน” ด้วย แล้วก็
ให้ความ “อบอุ่น” แก่คนในครอบครัว พร้อมให้ “อภัย” ได้ และ “เอื้อเฟื้อ” อย่าปล่อยให้
เขาकिनอด นอนร้อนนอนหนาว ป่วยไข้ก็ไม่มีเงินไปรักษา มันต้องเตรียมตัวเตรียมใจ

จัดเอาไว้ ถ้าฝึกให้ครอบครัวครบทั้ง ๕ อ. นี้โลกมันจะไม่ค่อยมีสงคราม ไม่ค่อยมีอะไรที่วุ่นวาย เพราะสังคมจะดีขึ้นเริ่มที่ครอบครัว โลกจะดีก็ต้องที่ครอบครัว

ทีนี้ มาดูของพระพุทธเจ้าบ้าง ที่ท่านตรัสไว้เลย...

ข้อที่ ๑. เลยคนในครอบครัวต้องมี “สัจจะ” ต้องจริงใจต่อกัน ไม่ใช่กะล่อน ปลิ้นปล้อน หลอกล่อ เจ้าเล่ห์ แหม ! ใครมีลูกอย่างเจ้าโฮโซเก้ ! เขาว่างตัว...หลอก ไม่น่าเชื่อนะ เอาเครื่องสายสะพายมา แต่ดันใส่ผิดแถบ มันก็เลยกลายเป็นเรื่องไม่น่าเชื่อ ตอนนีติดคุก โดดอะไรต่ออะไรหลังเหลิงหักอีก

แหม ! มันเป็นคนที่เราเรียกว่า รูปร่างหน้าตาดีไม่ดินะ แต่ทำไมผู้หญิงไปหลงอะไรของเขา ไม่รู้หลงเงินหรือหลงหวังอะไรต่ออะไร ก็เลยกลายเป็นเรื่องเสียเงินด้วยนะ แล้วก็เสียตัวด้วยอีก และก็ตอนนี้เสียใจ ไม่น่าเชื่อง่ายเลย แต่แหม ! เขาหลอก เจ้าเด็กเลี้ยงแกะ ที่ว่า ในนิทานที่เราฟังละนะ ไม่ได้เสียวหนึ่งของเจ้านี

เจ้านีถ้าเอาแต่งานสอนเด็กเลี้ยงแกะ...กินขาดเลย ก็เขาบอกว่า **“ซื้อกินไม่หมด คดกินไม่นาน”** เดียวนี้ครอบครัวบริษัท ตั้งบริษัท...เล่นไม่ซื้อ เอาเหล็กไม่มาตรฐาน มาทำในที่สุด **“ซื้อกินไม่หมด คดกินไม่นาน”** แต่เจ้านีเล่นไม่ซื้อ จะไม่ได้กินด้วย เพราะว่า ใครเขาก็ไม่มาจ้างแล้วเจ้าบริษัท...เฮงชวยพรรคนี้ เล่นไม่ซื้อกับลูกค้าผู้จ้าง

ข้อที่ ๒. ต่อไปถ้าคนอยู่ด้วยกัน นี่ต้องแน่นนอนกระตบกระทั้ง ต้องมีการอยู่ด้วยความซ่มจิต ซ่มใจ เรียกว่า “ทมะ” ฝึกฝน ฝึกหัด ซ่มจิต ซ่มใจ หักห้าม...อารมณ์ไม่ให้เดือดดาล เดียวนี้ผลุนผลันพลันเล่น ขาดความหนักแน่นเยือกเย็น ก็เลยกลายเป็นเรื่อง **“ครอบครัวแตกแยกกัน”** สามีกลับบ้านดึก ภรรยาเปิดประตูรับ ก็บอกต้องเอามือลูบอก ลูบใจ **“เดี๋ยวจะไปเปิดรับมัน ด้วยความหนักแน่นเยือกเย็น”** ก็ไปเปิด...ก็กลับมานอน

ตอนเปิดประตูรับมันแค่ ๓ นาที ๕ นาที ดันมานอนบ่นอีกครั้งคืน/ครึ่งชั่วโมง ค่าไฟแลบมั่งเลย ก็อยู่กันไม่ได้ อีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่มีคำว่า หักห้าม ยับยั้ง เบรคครั้ง หนักแน่นเยือกเย็น ทำให้เป็นนิสัย

ครอบครัวไหนมีสามีภรรยา อยู่แบบนี้ มีพี่มีน้องอยู่กันแบบนี้ มันจะไม่เป็นข่าวเลย ว่า เจ้าพี่ชำน้อง ผัวฆ่าเมีย ลูกฆ่าแม่

แม่แค่ ! แม่บ่นว่า เขาห้ามใจไม่อยู่ ไปตบไปตีไปฆ่าแม่ตาย เพราะมันขาดอย่างนี้ครอบครัวถึงได้มีบ่อย มีถี่ มีเยอะ อาทิตย์หนึ่งบางที่ ๒-๓ ครอบครัวออกข่าวแบบนี้ แล้วที่ไม่ออกข่าวอีกเยอะ...จะเท่าไรละ นี่ไม่รู้เขาหาคุ้ หรือหาเวรหากรรมกันนะ !

“อยากมีครอบครัว” แต่ไม่มีหลักสูตรของครอบครัวไว้ใช้เลย มันก็ฟังตอนนี่ ต้องถือว่าครอบครัวล้มเหลวนี้ เห็นเขาบอกว่าที่กรุงเทพฯ นะ เขาทำสถิติจดทะเบียนสมรสนี้ พันครอบครัว หย่าร้าง ๔๐๐ ครอบครัว

โอ้ ! ไม่ใช่ตัวเลขฝัน...ตัวเลขนี้ไม่ใช่บ่อย ๆ เลย ๖๐๐ ครอบครัวประกอบไปได้ ๔๐๐ ครอบครัวไปไม่รอด ล้มเหลว แหกแยก หย่าร้าง นำเสียดาย เจ้าลูกก็ลำบาก ! ไปหาแม่ก็ไปเจอพ่อเลี้ยง ไปหาพ่อก็ไปเจอแม่เลี้ยง บ่นวุ่นวายไปหมด เข้ากันไม่สนิท บ้านนั้นมันก็เหมือนนรก สำหรับครองเรือนไม่เป็น นี่ไม่มีหลักสูตรอันนี้...นี้จะไปลำบากละ

เอาละก็ไปซ้ำที่ ! นักวิชาการสมัยนี้เอาไปเป็นข้อ ๑ ของ ๕ อ. ก็คือ...

ข้อที่ ๓. “อดทน” เขาบอกว่า อดทนนี้มันเป็นตัวเอกของครองเรือน ก็ว่าได้ เอาละ ! ถึงผิวเขาจะเล่นไม่ซื่อ...แต่เราอดทนไว้ เมียเล่นไม่ซื่อ...แต่เราอดทนไว้ เห็นใจ

อาตมานั่งนึกถึง ตอนโยมแม่...โยมพ่อมาแล้วต่อยมั่งอะไรมั่ง เลยชวนแม่แล้วบอก “เราหนีไปอยู่ที่อื่น อย่าอยู่กับพ่อเลย” แม่บอกว่า “แม่ทนได้ แม่อดเพื่อพวกเอ็งอะ...จะได้ไม่กำพราแม่ไม่กำพราพ่อ” ทนอยู่...ทนหนักเลย ทนแบบชนิดที่เรียกว่า ถ้าเป็นคนอื่น...นั่น ๆ เขาไม่ไหว เพราะว่าทุบตีอะไรต่าง ๆ แบบ...

แล้วเดี๋ยวนี้ดูขามันกันนะ...ดูแปลกนะ ! เจ้าคน...พวกทนเกินเหตุ ทนเกินไป ทนไปทนมา...ตาย ! ทนครั้งหนึ่งได้ ทนครั้ง ๒ ได้ ๔-๕ เขา...หนักขึ้น ๆ มันก็ควรจะ “จาคะ” จางคลาย จากกันด้วยดี ฉะนั้น พระพุทธเจ้าทรงวางข้อที่ ๔ ไว้ด้วย

ข้อที่ ๔. ถ้าหากไม่มีข้อสุดท้ายไว้จางคลาย “จาคะ” ต้องสละเขาไปแล้ว แล้วสละเขาไปแล้วก็ยังเป็นครอบครัวที่ดีกันได้นะ ที่บางครอบครัวเขาอยู่กันละนะ ไปส่งลูกให้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้นอนด้วยกันแล้ว ผัวก็ไปส่งลูกไปโรงเรียนให้ เป็นความเลิกกันด้วยดี หย่ากันด้วยดี จากกันด้วยดี ทำไม่เดี๋ยวต้องหย่ากัน แล้วเป็นศัตรูกันเลย ตามล้า ตามรังควานตามทำร้าย ตามตบตี

จนในที่สุดเห็นข่าว ! เมื่อสองวันนี้ เขาจะมาฆ่าเมียเขา พ่อตาอยู่ข้างในบ้านต้องแผ่นหนีเลย แผ่นทางหน้าต่าง เราเลยนั่งนึกดีใจ ! ชาตินี้บุญของกู ที่ไม่ผูกเป็นพ่อตาใคร

ไม่ต้องมีลูกเขยไล่ เผลอออกทางหน้าต่าง ถ้ามีลูกเขยมาไล่ออกทางหน้าต่าง เจ็บปวดไหม...ชีวิต มีบ้านมีเรือนก็เพื่ออะไรกัน นี่เขาไม่คิดทำบ้านให้เป็นสวรรค์ แต่เขาทำบ้านให้เป็นนรก แล้วในที่สุดเจ้าลูกเขยก็ถูกจับติดคุกติดตะรางกันไป

แต่เดี๋ยวนี้นั้นมีอีกเรื่องหนึ่งนะ ฟังดูแล้วเอ๊ะ...มันเกิดอะไรขึ้น เขากินเงินเดือน...เปล่า ๆ หรือไง ตำรวจหลายโรงพักแจ้งความแล้ว ผัวตี “มันเป็นเรื่องของผัวเมีย” ก็ชอบพูดอย่างนี้ ยังทำอะไรไม่ได้ ยังไม่มีใครตาย

โอ้ ! พูดคำนี้ น่ากลัวจะไปอีกหลายศพ “มันยังไม่มีใครตาย” จับมาเดี่ยวเดี่ยวปล่อยมาอีกแล้ว ปล่อยมาเขาก็ทำอีก แหม ! เขาไม่รู้จัก “จาคะ” เลย เขาไม่บริจาค ไม่จากกันด้วยดี ไม่สละเสียเลยนี่หลักที่จะอยู่กันมั่นคง ไม่มีครอบครัวแตกหัก หย่าร้างลูกก็ไม่เป็นกำพร้าพ่อกำพร้าแม่ ก็มีความรู้สึกร่วมกันดี

ทีนี้ อีกนิตหนึ่งท่านสร้างหลักล้อมครอบครัวให้เป็นครอบครัว...ของอะไร ? ครอบครัวของมนุษย์ก็ยังไม่พอ เขาบอกต้องเป็นครอบครัว...ของอะไร ?

๑. “ครอบครัวพระพรหม” ก็บิดามารดาเป็นพรหมของบุตร แต่บางครอบครัวนี้ตบตีบุตรตายเลยก็มี เป็นผู้สร้างชีวิตกับลูก แล้วก็เป็นผู้เลี้ยง ดูแล เป็นผู้แสดงโลกนี้แก่ลูกว่า “นี่ลูก” คือประกาศตัว ว่า นี่...ลูกเรา ๆ คู่ครองเรา ภรรยาเรา ไม่ต้องปิดบังอำพราง แล้วบางคนนี่ปิดบังอำพรางเพื่อจะมีใหม่อีกมีเพิ่มอีก

มันก็เลยกลายเป็นเรื่อง “ครอบครัวไร้สุข” ถ้าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดเล่นไม่ซื่อ ก็มีแต่เรื่องแย่ แล้วก็เมื่อ “พ่อแม่เป็นพรหม” แล้ว ถ้าบ้านครอบครัวไหน...พรหมมีอะไร ? พรหมมี ๔ หน้า

พ่อแม่เรา นี่แหม ! เมตตาเรา, พ่อแม่เรามีความกรุณาสงสารเรา
พ่อแม่มีความรู้สึดยอด เวลาเราทำผิดพลาดก็วางเฉย ไม่ตามขี้บี้คัน

แล้วก็บางครั้งท่านก็อุเบกขา ไม่ไปยินดียินร้าย อะไรกับลูกมากมาย ยินดีได้แต่ยินร้ายไม่มี คือ หมายถึงว่า ลูกสอบได้ ทำอะไรได้ ฐานะดี ก็ยินดี

๒. และถ้าหากว่าได้พ่อแม่ที่เป็นเขาเรียกว่าเป็น “บูรพาจารย์” ของลูก เป็นครูคนแรกของลูก สอนตั้งแต่กิน ดื่มนั่ง นอน เดิน พูดคุย ทุกอย่างที่จะใช้ในการดำเนินชีวิต หรือเป็นพื้นฐานในการดำเนินชีวิตได้ด้วยตนเองต่อไป อันนี้ให้ทางไว้

๓. เป็น “อาหุไนยบุคคล” เป็นบุคคลที่เรียกว่า เป็นพระอรหันต์ของลูก เป็นพระอริยเจ้า ที่เรียกว่า “ไม่มีใครทำได้” คนในโลก...รอบ ๆ บ้านเราตัวเรา ไม่มีใครทำกับเราเหมือนแม่ กับพ่อนั้นแหละ เขาเรียกว่าเป็น “อาหุไนยบุคคล” ของลูก

พ่อแม่เลี้ยงลูกโดยมีหลัก คือ “พรหมวิหาร ๔” อยู่กับลูกด้วยความเมตตา อยู่กับลูกด้วยความสงสาร ช่วยเหลือ อยู่กับลูกด้วยความรู้จักวางเฉยในบางกรณี ถ้าหากว่า

วางแผนบ้างไม่เป็นเลย เข้าข้างตะพึดตะพือ ลูกเราดีตะพึดลูกตะพึด ถ้าลูกได้ดิบได้ดี... ยินดีได้ แต่ถ้าลูกเป็นอะไรก็ต้องวางแผนเป็น อุเบกขาเป็น ถ้าไม่เป็นทั้ง ๔ อย่างครบละ ก็จะเป็นพ่อแม่ที่ทรमान ที่ทุกข์

ถ้าไม่มีเมตตากับลูก ลูกเขาก็ไม่รัก ส่วนพ่อแม่ที่ลูกไม่รักนี้ ถ้ามเหอะมันเป็นอย่างนี้บ้าง ?

อาตมาไม่มีลูก มีแค่มีเด็ก ๆ ที่เขามาอยู่ด้วย ก็เอ็นดูเหมือนลูก เหมือนหลาน ปรากฏว่า รู้สึกว่า เดียวนี้แปลก เป็นเพราะเราแกล้งหรือไง ความเคารพกราบไหว้มีอะไรที่เพิ่มขึ้นมาแปลก...ยิ่งปีนี้มีพระองค์หนึ่งแปลก...มากราบ กราบแล้วชอบเอามือมาแตะที่เท้า ทำแบบนี้ในใจเอามือจี้หัว อยู่กันด้วยความสร้างนิสัย สร้างความน่าเคารพ

เราทำตัวให้เขารู้สึกเคารพได้ เราเป็นพ่อบ้านอยู่ในบ้านลูกไม่เคารพเลย แหม ! มันมีข่าว ! ข่าวหนึ่งที่เขากล่าว “**ไม่อยากเรียกพ่อเลย**” ไม่รู้มันเป็นยังไงเรียกพ่อเขาว่า “**มัน**” เจ้าแบบนี้เจ้าพ่อบอกว่า มันมันกับกูหรือ เดียวกูก็มันกับมันหรือ

ก็เลยอยู่กันด้วยความทำให้บ้านหมดบรรยากาศสวรรค์ ไม่สามารถจะครวญเพลงเบาในบ้านว่า “**บ้านคือวิมานของเรา**” มีแต่นั่งเจ็บปวดทุกข์ทรมาน เพราะฉะนั้น ถ้าเรามีชีวิตอยู่ในครอบครัว สร้างครอบครัวไม่สำเร็จ

นี่ถามว่าเจ้าความไม่สำเร็จในการสร้างครอบครัว นี่มันเป็นบาดแผลของชีวิตไหม ? เป็น...ไหม ? เป็นเนอะ ครอบครัวคนอื่นเขายังอยู่กันดี ครอบครัวของเราประสบความล้มเหลว ต้องหาคนใหม่มาเยียวยาใจ มันอะไรต่ออะไรไป แล้วแต่ที่ครอบครัวที่เขาไม่สำเร็จ มันล้มเหลว ก็ต้องเรียกกันว่า หมด ! เสริมบทอีกหมวดหนึ่งที่เรียกกันว่า **ให้ครอบครัวและทำให้สังคมข้างครอบครัวเรา บ้านรอบ ๆ เรา นี่ไม่ใช่ทำตัวอย่างยายแก่มหากัย ชอบเอาน้ำปัสสาวะ ไปสาดข้างบ้าน**

โอย ! บางคนนี่ สร้างความรำคาญ แต่ไม่รู้เรียกว่า “**รำคาญ**” นะ ! แล้วชอบทำอย่างตัวเอง ชอบเอาอาหารไปให้นก ใส่บาตรเยอะ แต่ใส่พระน้อย เหลือไว้ครึ่งขันไว้ให้นก นกก็มากันใหญ่ เจ้าเพื่อนข้างบ้าน...โอย ! ชื่นกไม่ไหว “**รักนกแต่ไม่รักเพื่อนบ้าน**”

นกนี่ยิ่งให้มันมาก...มันยิ่งมา ยิ่งให้มันมากมันยิ่งมา แต่ถ้าให้มันพอสมควร นิด ๆ หน่อย ๆ ให้มันไม่ให้มั่ง เดียวมันก็รู้ว่า เออ ! วันนี้มันก็บินมา ไม่มีก็ไปที่อื่นหมด แต่ให้ทุกวันมันแน่นอนเลย มันสร้างความรำคาญ

ถ้ายุคใดเกิดโรคไข้หวัดนกขึ้นมา แกจะรับผิดชอบหรือ ! เพราะฉะนั้น ก็ต้องเอาใจเพื่อนบ้านบ้าง ใจเขาใจเรา ออกเขาออกเรา ออกเต้าออกตะพาบอะไรนี้ โบราณเขาก็พูดอย่างนี้ บอกมาว่า **ไม่ได้นะ...ต้องทำให้ได้**

ครอบครัวที่เป็นครอบครัวสายบุญ พ่อแม่ปู่ย่าตายายใส่บาตรประจำ

เจ้ารุ่นลูกรุ่นหลานก็ทำประจำมาตลอด แหม ! แบบนี้เขาเรียกบ้านสายบุญ

เออ ! อาตมาไปบิณฑบาต บางทีใช้ไมโครโฟน นี่ไม่รู้คงมีคนสะท้อนใจนะ (อ้าว ! บอกคนขับ) “นั่น ! มีบ้านสายบุญอยู่สุดซอย อีก ๒ บ้าน” แล้วพวกที่ข้าง ๆ บ้านอีก เยอะละ เขาได้ยินเขาบอก “กูไม่ได้เป็นสายบุญ” มันสะท้อนใจเหมือนกันนะ เล่นเขา สะท้อนใจ

เขารู้สึกบ่น แหม ! เราไม่ได้เป็นบ้านสายบุญ บ้านข้าง ๆ เขาได้เป็นบ้านสายบุญนี่ก็เป็นความสุขชนิดหนึ่ง สำหรับคนที่ เป็นสายบุญ คือ ชอบให้ทาน ชอบพูดจา อ่อนหวาน เพื่อนบ้านรักชอบ อยู่กันเป็นสุข สวรรค์มาโปรด อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ ให้สวรรค์ได้มาโปรดในบ้านเราบ้าง

นี่มีแต่่นรมาเยือน..ไม่ไหว สวรรค์ไม่มาโปรด แต่่นรมาเยือนเรื่อยเลย บ้าน นั้นเขาบอกได้ยินทุกวัน...เขาทะเลาะกันทุกวัน เจ้าเพื่อนข้างบ้านก็รำคาญ แหม ! บาง คนทำเรื่องรำคาญให้เพื่อนบ้านเรื่อย อย่างยายแก่คนนั้นที่เรียกว่า ยายแก่มหาภัย เอา น้ำอะไรต่ออะไร ในกระถางกระโถนไปสาดข้างบ้านเขา คนเรานี้อยู่แล้วสร้างความทุกข์ ให้คนอื่น คนบางคนเกิดมาสร้างความทุกข์ให้เพื่อนบ้าน คนอื่นเยอะเยยะ

เลยนึกเทียบกันว่า ท่านบอกว่า มนุษย์นี้ ถ้าได้เกิดมาเป็นพระอรหันต์ ไป อยู่ตรงไหน อาณาบริเวณแคว้นนั้นก็จะรื่นรมย์เป็นสุขกันถ้วนหน้า แต่ถ้า นายโฮโซเก็นคนนั้นเขาเกิดขึ้นสร้างทุกข์ไปบานเลนนะ

คนหนึ่งเกิดมาสร้างสุขกระจาย พระอรหันต์อยู่ที่ไหน นี่เขาบอกว่าในแคว้นแคว้นที่ ท่านอยู่ นี่คนจะมีศีลมีธรรม คนจะเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จะอยู่กันร่มเย็นเป็นสุข นี่เขาบอก อะไร...รังสีพระอรหันต์จะอยู่ที่ไหนสร้างความสุข

พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก นี่ถ้าลูกได้อยู่ใกล้ ๆ มีความสุข แต่ถ้า พ่อแม่แผ่รังสีอำมหิต ถีบบ้าง ตบบ้าง ตีบ้าง รังสี...นรกมา

ยังไฉ่ช่วงวันครอบครัวนี้ เรามาช่วยร่วมไม้ร่วมมือกัน สร้างครอบครัวที่ดีเด่น ครอบครัวล้ำเลิศ ครอบครัวประเสริฐสุด ให้เต็มบ้านเต็มเมืองเลยดีไหม ? ถึงเราเคย ล้มเหลวมา แต่ก็ให้กำลังใจคนอื่นต่อไป ให้เขาสร้างให้มั่นคง ให้ยั่งยืนให้มีความสุข

พอกันทีครอบครัวนรก แต่มันก็มีแปลกนะ เจ้าผู้หญิงที่ได้ผิวเลว เมตตบตี พอ ผิวตายเขายังไปกอดศพรำไห้ “ชาติหน้า...เจอกันอีกนะ” เออ ! มันประหลาด “กรรมเก่า” ต้องพูดกรรมเก่าคำเดียว มันทำไมไม่รู้จักหาทางออก ทนอยู่จนกระทั่ง...ตายแล้วยังจะ ขึ้นชอบต่อไปอีก

คนอย่างนี้ชาติหน้าต้องได้เจอกันเรื่อย ๆ เพราะเขาอธิษฐานไว้แบบนี้ คนทั่วไป เขาจะบอกว่า “ขอให้พอกันที่ชาตินี้ ชาติเดียว” หรือพูดอย่างอุทานพระพุทธเจ้า

...มนุษย์จะตกต่ำ
ต่ำตาม
ไม่มีวันหลุดพ้น
ขึ้นไป
จากความต่ำตาม
ก็เพราะเขาเป็น
คนไม่รู้ว่า
อะไรไม่ควร...

“ขอให้ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” กับเจ้าคนพรรค์นี้ ก็จะได้อยู่สบาย

วันครอบครัว มีหลักธรรมะมาบอกมาเล่า มากล่าวมาเตือนมาสอน เชื่อว่า ที่มาวัดสวนแก้ว มาแล้วได้รับคำเตือนคำสอน ไม่มีอะไรจะยิ่งใหญ่กว่า พระธรรมคำสอนที่พระพุทธเจ้าตรัส หรือนักปราชญ์ใด ๆ ก็ตาม จะเป็นนักปราชญ์จีน ที่เขาบอกว่า...

มนุษย์จะสูงส่งเพราะเขารู้ว่าอะไรควร อะไรไม่ควร มนุษย์จะตกต่ำ ต่ำตาม ไม่มีวันหลุดพ้นขึ้นไปจากความต่ำตาม ก็เพราะเขาเป็นคนไม่รู้ว่า อะไรไม่ควร แล้วอะไรควร นี่ถ้าเรารู้ว่า เออ ! ท่านบอกว่า ต้องอย่างนั้นะ อย่างนี้ควรนะ อย่างนั้นไม่ควรนะ

เดี๋ยวนี้เด็ก ๆ ในครอบครัว เขาสร้างปัญหา...พ่อแม่ครอบครัวเหลือเกิน ตัวใหญ่ มันก็มาจากตัวนี้ละ เขาไม่รู้ว่า “บุหรีไฟฟ้า” ไม่ควร ทั้ง ๆ ที่เขาบอกโฆษณาทุกวัน “คนไทยไม่เอา...” แต่เขาจะเอา

นี่ที่เรายุ่งยากลำบากเป็นประเทศที่ไม่เจริญก็เพราะว่า มันเจริญไม่ที่สุด GDP ตอนนี้ตกুবเลนนะ กะว่าจะได้ ๓ เลยนะ GDP ตอนนี้เหลือ ๑.๓ ไม่มีโอกาสเชิดขึ้นเลยมีแต่ทรง ๆ ทруд ๆ อย่างหวังจะรวยเหมือนปีหลังฟองสบู่แตก

ปีนั้น (๒๕๕๔-๒๕๕๗) ที่ข้าวเกี่ยวนละหมื่น อะไรยังงี้ อะไร...มันดีไปหมด จนชาวไร่ชาวนาซื้อรถ...ซื้อ ๆ ปลุกบ้าน โอกาสอย่างนั้นไม่มี เพราะ ดร.โกรง (วีรพงษ์ รามางกูร) ก่อนตายพูดไว้ว่า เศรษฐกิจไทยต่อไปนี้จะซึ่มยาวเลย ซึ่มนานเลย ที่จริงถ้าตอนนี้มันกระเพื่อมขึ้นมาบ้างนะก็ยังน่าชื่นใจนะ แล้วตอนนี้ต่างคนต่างกลัวกันไปหมด จนแทบแย่แล้ว ยังเกิดผีซ้ำด้าพลอยอะไรไม่รู้ เดียวไอนั้นมา เดียวไอนี้มา ดูลิ !

เราก็อิงงี้ ก็ต้องขอให้ธรรมะคุ้มครองไว้ มีอะไรมาก็ตาม แต่เรามีธรรมคุ้มครอง มันก็จะนำอยู่ได้ปลอดภัย

เอ้าวันนี้ขอแค่นี้เนอะ ก็ขออวยพรให้ทุกท่านไปสร้างสรรค์ครอบครัวในหมู่บ้านของตัวเอง ญาติตัวเอง และครอบครัวตัวเองให้ดีวันดีคืน ตลอดไป เจริญพร.

Q & A

ถาม หลวงปู่พยอม จะตอบเอง

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

๑

ทำไมหลวงปู่ถึงหยุดรับกิจนิมนต์เดินสายเทศน์ ?

ตอบ : เพราะตั้งใจไว้หลายปีแล้ว อยู่สวนโมกข์ก็ได้ยินหลวงปู่พุทธทาส อบรมเรื่อยว่า “ให้ตายก่อนตาย” ฝึกตายก่อนตาย “ตายก่อนตาย” นี่ไม่ใช่หมายความว่า ร่างกาย...ตายเน่า ไม่หายใจ แต่ทำให้เจ้าความรู้สึกเป็นตัวตน เป็นตัวกู จะเอาจะมี จะเป็น จะไป นี่มันได้ตาย มิฉะนั้นแล้ว มันจะปั่นป่วน ขวนเราไปนั่นไปนี่ เป็นนั่นเป็นนี่ เอานั่นเอานี่

*“ถามมาหลวงปู่พยอมจะตอบเอง” บทสัมภาษณ์...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ ๔๒ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันอาทิตย์ที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๘

ก็เลยกลายเป็นว่า ตั้งใจลองดูสักตั้งหนึ่ง ว่ามันจะไปได้สักเท่าไร และมันจะมีผลดีอะไรกับชีวิตเรา แล้วที่ผลดีที่แน่นอน ก็คือ **วัดถูกพัฒนา ได้อย่างก้าวหน้า** เพราะว่ามันไม่ต้องไปที่ไหนแล้ว อยู่ที่นี่ มันก็ทำให้การ **ดูแลวัดวาอารามได้ดีขึ้น เจริญขึ้น ปลุกต้นไม้ต้นไม้อะไรได้มากขึ้น**

นี่การที่เราไม่ไป...มันเป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้อยู่กับที่ อย่างหลัก ๆ เลย พระพุทธเจ้าบางที่ท่านก็อยู่นานนะ เห็นว่า ๑๐ กว่าพรรษา ๒๐ กว่า พรรษาก็มี คือ ไม่ไปไหนอะ อยู่ที่นี่เมืองสาวัตถี ๒๕ พรรษา และอยู่ที่ วัดเชตวันมหาวิหาร ๑๙ พรรษา

ต้องมีบางช่วงที่ต้องไม่ไปบ้าง และบางช่วงเราก็ได้ไป พูดถึงว่า **“ไป”** ชีวิตนี้เกิดมา ๗๐ กว่าปี นี่ชีวิตไปนู่นไปนี่ อยู่บนรถ จักรยานรถ นอนบนรถ ไม่ต่ำกว่า ๑๐ กว่าปี คิดเป็นเวลาแล้วนี่ ๑๐ ปี เพราะบางทีก็ต้องออกถึงตี ๓ ตี ๔ ตี ๕ กว่าจะไปถึงที่เป้าหมาย เลยทำให้ชีวิตอยู่กับการไป การเดินทาง มามากแล้ว ควรจะมีการว่า **“หยุด ! เสียบ้าง”**

เจ้าตัวกูมันอยากไป นี่มันอยากไปอยู่เรื่อยละ มันอยากไปดูไฉน ไฉน ที่ทำไว้บ้างหรือที่ยังไม่เคยรู้เคยเห็นบ้าง

อารมณ์ **“อยากไป”** นี่ที่มีตัวกูจะต้องไปนี่ มันปั่นป่วนกวน ชีวิตไม่ใช่น้อย

และยิ่งอยาก **“อยากเป็น”** นี่แย่งกันเป็นนี่คูสิ ตอนนี้เขาแย่งกัน เป็นเลือกตั้งแล้วไม่ได้เป็น ก็โอย ! จะทรมานทรมานจะตายกันให้ได้ หรือไม่นั่น ก็ทำฝ่ายชนะตาย ฝ่ายแพติดคุกติดตะรางกัน กับเจ้าเรื่องอยากเป็น นี่เห็น แล้วมันจะทรมานใจแค่ไหน

เออ ! ว่า ถ้างลองหยุดดูแล้ว นี่มันก็มีเวลาอ่านหนังสือ มีเวลา ทำกำหนดลมหายใจ...อยู่กับที่ นี่มันมีโอกาสดูมากกว่า จรไปนั่นจรไปนี่ เป็นนั่นเป็นนี่ แล้วมันเหลือเวลาที่จะเป็นส่วน ตัวที่จะทำประโยชน์สุขแก่เรา...มันน้อยไป

ก็เลยทำว่า เออ ! ปีนี้ต้องไม่เป็นอะไรแล้ว เขาจะให้เลื่อนอะไรให้ รางวีรางวัล ก็ไม่อยากจะรับแล้ว และจะไม่ไปรับด้วยซ้ำ ไม่ใช่แค่จะ ไม่อยากไป...ต้องไม่ไปเลย !

แล้วก็ที่สำคัญ ก็คือ ต้องการจะเอา จะมี จะเป็น นี่จะเอาอีก จะได้อีก ไม่ไหวแล้ว ถ้าชินปล่อยให้ความ “ตัวกู” ไหลลื่นไป สู่ การ “เอากับมี” ต้องเอาให้ได้ ต้องมีให้ได้

ต่อไปนี่ก็เลยเริ่มจะหยุด ! ที่จะเอาที่ดินเพิ่ม มีที่ดินเพิ่ม อะไรนี่มัน จะไม่มากวนแล้ว ปิดสวิทช์การรับนิมนต์ ปิดสวิทช์การไปนั่นไปนี่ มันแล ดินะ ไม่เคยทำ พลิกหักมุมเลยอะ แล้วเคยไปเทศน์ปีละ ๙๐๐ งาน

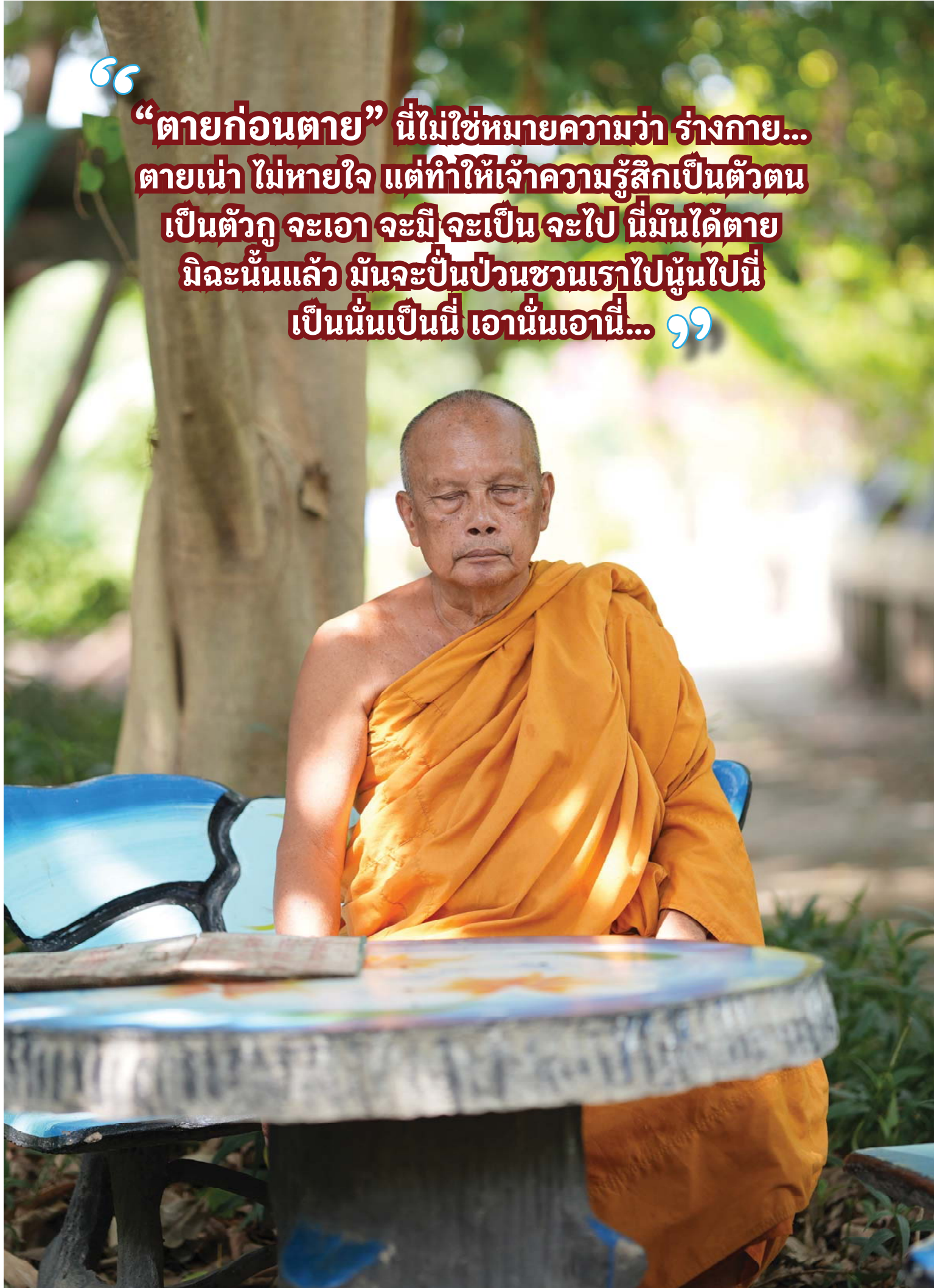
อันนี้ไม่ได้ไป นี่ก็ไปเฉพาะไปบิณฑบาต อาจจะมีเทศน์บ้าง ที่หมู่บ้าน ไหนเขาอยากให้ศีลให้พร เราก็กให้พรเฉย ๆ ก็มันน้อยไปเต็มธรรมชาติให้เขาสัก นิดหนึ่ง อย่างนี้เป็นต้น เจริญพร.

“

**“ตายก่อนตาย” นี้ไม่ใช่หมายความว่า ร่างกาย...
ตายเน่า ไม่หายใจ แต่ทำให้เจ้าความรู้สึกเป็นตัวตน
เป็นตัวกู จะเอา จะมี จะเป็น จะไป นี่มันได้ตาย
มีฉะนั้นแล้ว มันจะปั่นป่วนชวนเราไปนู่นไปนี่
เป็นนั่นเป็นนี่ เอนั่นเอนี่... ”**

”

หลวงพ่อกี่ไร่จะหยุดซื้อที่ดินเพิ่มสักที ?

ตอบ : ตอนนี้เห็นซื้อที่เรื่อย มีคนชอบถามจังเลย “เมื่อไหร่จะหยุดสักที” ปีสิ้นปีนี้น่าจะหยุดได้ เพราะว่ามันพอสมควรแล้ว อะไรที่ดลบันดาลให้ใจบอก “ไม่เอาอีกแล้ว...พอแล้ว” ไม่ต้องมีที่ดินเพิ่มอีกแล้ว

ผลไม้ที่ปลูกไป มันล้นวัด ขายไม่ทัน...แจกยังไม่ทันเลย แล้วจะไปปลูกเพิ่มทำไม ! ซื้อที่ดินเพิ่มทำไม ! เราก็มานั่งใคร่ครวญทบทวนดูว่า “หยุดเอาหยุดมี” ต่อไปได้สักทีเถอะ จะได้ไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยไม่ต้องไปดูแล

เพราะว่า คนงานนี่ ขอลำบาก ! มาอยู่ ๑๐๐ คน จะฉลาดสัก ๒๐ คน ๑๐ คน ขนาดสั่งให้ไปตัดหัวปิกกล้วย ที่มันออกสุดลูกแล้ว ถ้าเอาไว้มันก็จะแย่งน้ำเลี้ยง เขาตัดเครือกล้วยเลย เสียหายไป ๓ เครือ พอดีไปเห็นทันเข้า

เครือหนึ่งนี่ประมาณ ๒๐๐ บาท ๓ เครือก็ ๖๐๐ บาท กล้วยกำลังใกล้จะแก่แล้ว มันเป็นเรื่องที่อยู่กับคนโง่...นี่เขาไม่เป็นอะไรมาเลย เขาไม่เคยทำสวนทำอะไรทำอะไร เขาอยู่เกาะพ่อเกาะแม่ พอพ่อแม่ตายมาอยู่กับเรา โอ้โฮ ! เป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัส คิดว่า “พอกันที”

ไม่ฉันมีคำสอนอยู่ตอนหนึ่ง พระอาจารย์รูปหนึ่งเคยบอกเราว่า
ระวังนะ ! พระพุทธเจ้าตรัสว่า “อย่าให้มนุษย์จับไว้”

เราอยู่กับมนุษย์ นี่แต่อย่าให้มนุษย์จับไว้ หมายความว่า **ต้อง
คอยดูแล คอยเอาใจใส่เขา เหมือนเขาจะจับเราไว้ ถ้าฉันปีนไม่
เอาที่ดินเพิ่ม หยุดซื้อที่ดินแน่นอน !**

ที่ดินนอกจากแปลงที่เช่าเขาไว้ มีแค่ ๒ แปลง ๆ เล็ก ๆ แปลงละไร่
๒ ไร่ คิดว่า ห้า ๓ เดือนก็น่าจะได้ น่าจะพอซื้อที่ได้ ๒ แปลงนี้ให้จบไป
เพื่อจะได้ไม่ต้องเสียค่าเช่า แปลงหนึ่งเสียค่าเช่าเดือนละ ๘,๐๐๐ อีกแปลง
หนึ่งเสียเดือนละ ๑,๕๐๐ ก็กลายเป็นว่า เราเสียเงินไปเปล่า ๆ ต่อเดือน
ตอนนี้ถ้าซื้อซะ จ่ายซะให้เสร็จ ก็ไม่ต้องเสีย

ฉะนั้น ในเรื่องซื้อที่ดิน นี่แต่จริง ๆ นี้นะ ! ยังซื้อได้อีกสัก พันสอง
พันไร่...ยิ่งดี ! เพราะว่าคนไม่มีที่ดินมันเยอะมาก ส่วนคนที่เขา...มี ๆ แล้ว
จนล้นเหลือมีถึงหมื่นไร่แสนไร่ แต่ที่ไม่มีเลยสักงานหนึ่ง สักตารางวาหนึ่ง
ไม่ใช่น้อย พวกนี้เขาได้มาอาศัยอยู่กับเรา เขาก็มีที่ดินทำมาหากินเพิ่มขึ้น

บางคนถึงขั้น “ไม่มี...ที่จะซุกหัวนอน” ถ้าจะซื้อได้จริง ๆ นะ อีก
๓-๔ พันไร่ ก็ยังได้ แต่ว่า เจ้าอายุ...คนเรามันต้องมีเกษียณบ้างหยุดบ้าง
ไม่ใช่สิ้นไหลไปกับการช่วยคน แล้วเอาแต่พืชผล

ส่วนใหญ่ตอนนี้พืชผล นี่มาล้นวัดล้นบุญ แต่เราจะถูกเบียด
ให้hamรรคผลน้อยลงไป

ก็เลยเออ...เออ ! แบ่งกันคนละครึ่งก็แล้วกัน ช่วยหาพืชผลให้เขา
พอกินพอใช้ ไปพอระดับหนึ่ง

ตอนนี้ท้ายชีวิต นี่มันน่าจะเก็บเกี่ยว “มรรคผล” ให้ได้มาก
ที่สุดเท่าที่จะมากได้ เจริญพร.

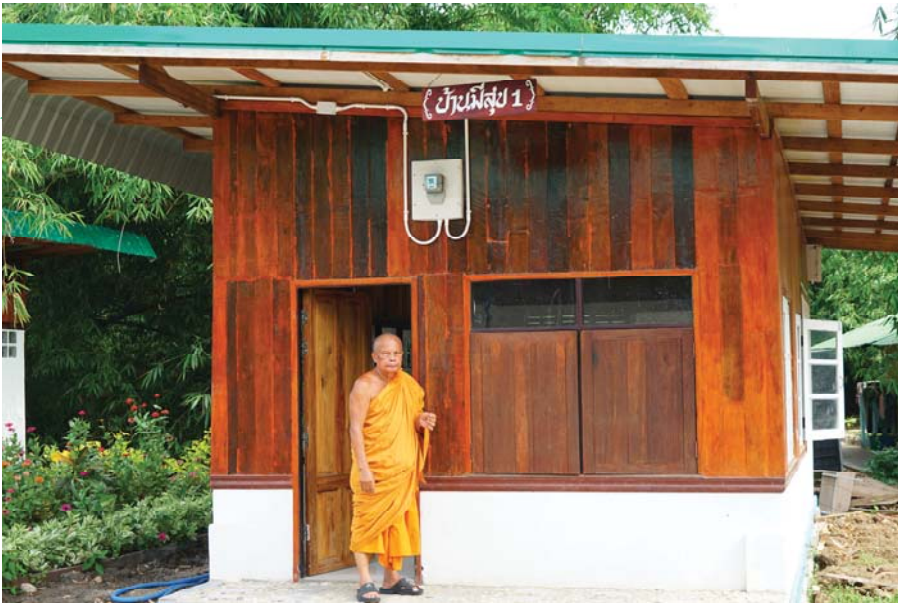

หลวงพ่อก็มีโครงการพัฒนาที่อยากจะทำเพิ่มเติมต่อไปในอนาคตไหม ?

ตอบ : เรื่องจะทำอะไรอีกต่อไปนี้ ขอบอกว่า สิ่งที่ทำไป...เกือบครึ่งทางนี้ คือ บ้านพัก V.I.P. ผู้ชราที่มีทรัพย์สินเงินทอง แต่อยู่กับบ้านกับลูกกับหลาน...ก็เอือมระอา อยากหาที่ปลีกวิเวกสงบ

อะไรนี้ก็คิดว่า จะทำให้ไม่เกิน ๒๐ กว่าหลัง หรือ ๒๕ หลัง คัดเอาคนที่ไม่มีปัญหาไม่ใช่เหมือนกับยายอะไร ! เอน้ำปัสสาวะไปราดข้าง ๆ บ้าน ที่เขาเรียก “ยายแก้มหารัก” ถ้าแก่แบบนั้นเราก็ไม่รับ แล้วให้เงินมา ๒ แสนก่อน

ทดลองอยู่ไปดู อยู่ ๆ ไปแล้วเกิดไม่สบายใจไม่ชอบ อยากจะกลับบ้านก็กลับได้ แล้วก็เอาเงินคืนไปด้วย ไม่ใช่จะต้องเก็บเอาเท่านั้นเท่านี้...เอาคืนไปเลย !

“...คิดจะสร้าง
ผลงานดี ๆ ไว้
เป็นอนุสาวรีย์
ของชีวิต
เท่าที่จะทำได้...”

เดี๋ยวคนอื่นเขาก็มาอยู่ เขาก็มาจ่ายใหม่ มันก็เชื่อว่า เราคงพอทำ
อะไรได้ไปตามสมควรที่จะทำได้ ก็หวังว่าโครงการคงจะหยุดตรงที่ว่า ทำ
บ้านพักคนชรา ระดับ V.I.P. แล้วเราก็มี ๒ ระดับ

“ระดับยากไร้” ระดับเปราะบางไม่ต้องจ่ายสัปดาห์ มีแต่เราต้อง
จ่ายให้ด้วย ตอนนี้เราก็มีกองทุนอย่างละ ๕ ล้าน ๑๐ ล้าน ก็คิดว่าอีกไม่
นานก่อนตาย

“กองทุนสัมมาชีพ” ก็น่าจะได้ ๑๐ ล้าน

“กองทุนธนาคารน้ำ” ทำแหล่งน้ำ ถังน้ำ...เก็บน้ำ ก็ไม่น่าจะต่ำ
กว่า ๑๐ ล้าน

“กองทุนผู้สูงวัย” ผู้คนชราที่ต้องมีไว้สัก ๑๐ ล้าน

รวมเบ็ดเสร็จ “สัมมาชีพ” ต้องมีไว้แน่นอน คิดว่า ก่อนตายจะมี
เงินกองทุน ไว้ต่อยอดงานให้ก้าวหน้าต่อไป มันคงต่อไป ยังยืนต่อไป

ก็มีเรื่องทำ...กองทุนผู้สูงวัย กองทุนธนาคารน้ำ กองทุน
สัมมาชีพ กองทุนชูปชีวิตยามตกอับ เราต้องมีกองทุนว่า เพื่อ
ใครเขาเกิดตกอับ แผ่นดินไหวไฟไหม้ น้ำท่วม มันน่าจะมี
กองทุนนี้ไว้ช่วยกัน

ก็คิดว่าก่อนตาย คิดจะสร้างผลงานดี ๆ ไว้เป็นอนุสาวรีย์
ของชีวิตเท่าที่จะทำได้ แต่จะทำเต็มที่ไม่หยุดยั้ง เรื่องการทำคุณ
ทำประโยชน์ หรือพูดง่าย ๆ ไม่หยุดสร้างบารมี แต่หยุดก่อคดีต่าง ๆ ไม่มี
อีกแล้ว ต่อไปซื้อที่มีโฉนดถูกกล้วยแขกเป็นคดี...จบ ! ไม่มีอีกแล้ว เจริญพร.

ภาพที่เห็นอยู่นี้ ก็คือ ให้เด็กได้รับซอง “ทุนการศึกษา ช่วยน้องท้องหิว” ที่เข้ามาทำงานช่วงซัมเมอร์ของเขาตาม จำนวน ๗ พัน ๘ พัน ๙ พัน ถึงหมื่นก็มี

แล้วทุกวันที่เราจะมีของที่คนมาถวายสังฆทาน พอคนมาถวายสังฆทาน นี่เราไม่ได้ทำสังฆทานแบบทั่วไปมีถังน้ำมันพืช เกลือ น้ำปลา... อะไรพวกนั้น แต่เราใช้ผลไม้ประยุกต์เข้าไป ก็เลยเมื่อถวายแล้วเขาไม่เอาไป เขาไม่เอากลับบ้าน เขาบอกซื้อเกี๊ยวขึ้นรถ เขาก็เลยถวายวัด วัดก็เลยต้องมอบให้กับเด็ก ให้เด็กได้กินได้ทานกัน ปีนี้ ! เด็ก

เรียกว่า “สวรรค์โปรด” จริง ๆ อิ่มหมี่พื้มัน

วัดก็เลยต้องมอบ
ให้กับเด็ก
ให้เด็กได้กิน
ได้ทานกัน
ปีนี้ !
เด็กเรียกว่า
“สวรรค์โปรด”
จริง ๆ ๑๑

“กินอ๋ม นอนอ๋น” มีความสุข ไม่เคยมีเด็กหนีกลับ ทุกปีจะมีกลับ
เยอะ แต่ปีนี้ไม่ยอมกลับ

“อาหารดี” แต่ดนตรีไม่มีเท่านั้นอะ ก็ที่เขารู้สึกภูมิใจ ตรงที่
ว่า เราพาไปแจกเขาถึงที่ทำงานบ้าง

ดังนั้น วันนี้ภาพนี้ เป็นภาพที่อยากจะอธิบายให้เข้าใจว่า เด็กมา
อยู่ที่นี่...ทำไมเขามากันเอง

“เขา...มาเอง” ไม่ได้ไปรับไปเรียกไปร้องอะไร ! เขา...มาเอง
เพราะเขาได้กิตติศัพท์ และได้สัมผัสความจริงว่า วัดเอื้อเพื่อเจ้าจวน
เผื่อแผ่ แบ่งปัน ทำให้เขาได้กินอ๋มนอนอ๋น

ก็...ปี ๆ ถึงขอยากมากันเยอะ เราก็ต้องสกัดจำนวนอายุ พวกที่
จะอายุน้อยต่ำกว่า ๑๕ ปี ก็มาได้ บางคนมาแล้ว แฝงมาแล้วแต่พอ
ตรวจอายุ ต้องส่งกลับเขาก็ร้องไห้เสียดาย น่าสงสาร น่าเห็นใจ

ก็ขออนุโมทนาญาติโยมที่ได้ช่วย “ทุนการศึกษาช่วยน้อง
ท้องหิว” ให้กับเด็ก

ปีหนึ่งทางวัดจ่าย ๔ ล้าน พวกญาติโยมช่วยกัน ๔-๕ แสน วัดก็
ทุนไปได้หน่อยหนึ่ง ก็หวังว่าคงทราบข่าวข้อมูลทางวัดได้จัดได้ทำกิจกรรม
อะไรให้กับสังคมไทยบ้าง เจริญพร.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ถูกใจ...เป็นคนดี

แล้ว โลกใบนี้ไม่น่าอยู่ ถ้าไม่ได้อยู่กับศีลธรรมคุณงามความดี อยู่กับสิ่งที่เรียกว่ามันเป็น “อปริย” มันไม่เป็นของดี ของงามให้เราดู เราเห็น

ตื่นขึ้นมาแต่เช้าที่...โอ้โฮ ! ล้วนแต่บอกยี่ห้อ คนไม่ดี คนไม่มีศีลธรรม บั่นข้าวสร้างเรื่อง ไม่ดีไม่งามขึ้นมา ให้เข้าหูเข้าตาประชาชนกันอยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่ง ไม่อยากจะดูข่าวไม่อยากจะฟังข่าว

บางทีก็ต้องตั้งสติจะต้องไม่ลุ่มมันอย่างงั้นอย่างนี้ ต้องทำใจมั่นเป็นของมันเช่นนั้นเอง ถ้าไม่มีศีลธรรมก็ต้องเป็นเช่นนั้นเอง แต่ถ้ามีศีลธรรมมันจะเป็นอีกแบบหนึ่ง **จะดีงามอีกแบบหนึ่ง ร่มเย็นเป็นสุขอีกแบบหนึ่ง** แต่เราจะได้แบบไหนอะ ! ช่วยกันนะ ! ช่วยกันทำให้เต็มที่...เต็มไม้เต็มมือ เต็มเวลาเต็มความสามารถ

นี่ขนาดพนักงานพักรกมา เลิกงานมากก็ต้องมาพูด มาเขียน มาบอก มากล่าว...ทำเต็มที่ ! ถ้ามีโอกาสชักชวนให้มีศีลธรรม...ต้องทำเต็มที่ เพราะถ้าคนมีศีลธรรม บ้านเมืองก็ได้คนดี แล้วจะได้อะไรดีกว่าคนดีล่ะ ! ถูกหวยได้รางวัลที่หนึ่งมา แต่ถ้าไม่ได้เป็นคนดี แพ้สิบเดียว ! หหมด

ดร.อาจง ชุมสาย ณ อยุธยา บอกว่า (ไปบรรยายกับสามเณร) เขาบอกผมเรียนเก่ง ผมเป็นนักตีกอล์ฟที่เรียนเก่ง แกบอกว่า คำพูดคำนี้ไม่ชื่นใจเท่ากับคำว่า “**ผมเป็นตีกอล์ฟที่เป็นคนดี**” น่าตรงนี้ ! สำคัญมาก ใคร ๆ ชอบไหม ? ระหว่างคนดีกับคนรวย คนถูกหวย ถูกเบอร์

ขอให้ถูกใจกับความเป็นคนดีกันเถอะ เจริญพร.

ทำไมถึง “บวชไม่สึก?”

ตอน ๒๓

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ตั้ง

คำถามว่า “ทำไม ! ถึงบวชไม่สึก”

ก็เพราะว่า “**สาธุ โข ปัพพัชชา**” บวชดีนักแล

ถามว่า “**ประโยชน์ในการบวช**” หรือเห็นประโยชน์อะไร...ถึงได้ไม่สึก ?

ประโยชน์ที่ดีที่สุด ที่มองชัดที่สุด ก็... “อย่าเสียเวลาไปกับเรื่อง...ไม่สร้างสรรค์”

เสียเวลา...แล้วสร้างปัญหา สร้างคดีอะไรพวกนี้ จะไปเสียเวลากับมันทำไม !

ที่บวชนี้อย่างน้อยก็เรื่องหนึ่ง “ไม่ต้องเสียเวลาไป...นั่งหึงหวงใคร”

ตอนนี้คดีหึงหวง...มันเยอะมาก เลิกกันแล้ว ก็ยังไปตามหึงตามหวงกันอีก

นั่นเจ้าเรื่องหึงหวง นี่มันโง่คตี่อะ ! บวชแล้วนี่มันไม่ต้องไปนั่งหึงหวงใคร เขาจะไปเดินคู่ใคร คงใคร เห็นแล้วเราก้ มันไม่มีอะไรที่จะมาต้องเคียดแค้น ชิงชัง

นี่มันดีข้อที่หนึ่งเลยเชียะ เรื่องว่า **“ไม่เสียเวลา”**

ในเที๊ยนนี้ขอบอกเริ่มต้นด้วยคำว่า มันไม่เสียเวลาไปนั่งหึงหวงใคร และมันก็ไม่เสียเวลาที่ไป...เขาเรียกอะไรละ **“อ้อนออด ตามตื้อ”**

นี่บวชแล้ว ตั้งแต่บวชมายังไม่เคยไปตามตื้อใคร ขอคืนดีกับใคร ไม่ต้องมีเวลาไปอยู่กับเรื่องพรรค์นี้ ได้เอาเวลามาสร้างสรรค์พัฒนาวิวัฒนาการมาได้เต็มที่ แล้วก็เวลาจิตดูใจ มันก็มากขึ้น เวลาอยู่กับความเย็น มันก็มากขึ้น ถ้ามันเย็นไม่ได้นานก็ฉกฉิมลองนิต ะ ฉะย ะ มันก็ยังดีอะ

ยังดีกว่าไม่ได้เย็น...เป็นสุข มีแต่ร้อน...นอนทุกข์ นี่มันก็ไม่ไหว

เพราะฉะนั้น การที่พระหรือคนที่คิด...อยู่ได้ นี่ต้องเรียกกันว่ามองเห็นประโยชน์ของการเก็บเกี่ยวเวลาไว้ ตุนเวลาไว้ เพื่อจะทำสิ่งที่มันสร้างสรรค์ นี่ถ้าเราไปตามหึง ตามหวง ไปตามตื้อ ตามอ้อนวอน ให้คืนดีอะไรต่าง ะ นี่ มันจะไม่มีเวลาสร้างวัดได้ใหญ่โตขนาดนี้

ดังนั้น เรื่อง **“ไม่เสียเวลา”** ไปกับเรื่อง **“ไร้สาระ”** ได้ใช้เวลาทุกนาทีให้มันมีประโยชน์

เรื่อง **“ไร้สาระ”** นี่มันมีเยอะมาก นั่งกินเหล้ากันเป็นคืน ะ เล่น

การพนันเป็นคิน ๆ แยกที่สุดก็คือ ไปหลงไหลดูนั่น ดูนี่ ดูนั่น ที่เขามาแสดงให้ดู แต่ไม่เคยดูจิต ดูใจ ดูชีวิต ดูเวลาของตัวเองว่า **ควรจะเอาไปใช้ทำอะไรได้บ้าง แต่ถ้ารู้จักเห็นเวลา**

นี่ต้องใช้เวลาทุกนาทีให้มันมีประโยชน์ มันจะไม่โง่ ! ไปเสียเวลากับเรื่อง...แหม ! จะต้องเรียกว่า **“เสียเวลาไปกับเรื่องปัญญาอ่อน”** ไปดูแล้วมันก็ไม่เพิ่มสติปัญญา

มันก็เลยทำให้ต้องบอกกันว่า ถ้าใครเห็นว่า ถ้าบวชนี้นมันถนอมเวลาไว้ **“สร้างประโยชน์ที่ดีงาม”** ที่เป็นคุณเป็นประโยชน์จริง ๆ เป็นฝ่ายบารมี

คนบางคนนี่เขาเสียเวลาไปทำอะไร...คดี ถ้าก่อคดีแล้วมันได้ประโยชน์สุข สร้างสรรค์ชีวิต ยกกระดับชีวิตให้ดีขึ้น มันไม่ได้อะไรเสียเลย

ฉะนั้น **“การบวช”** จะสรุปคำเดียวว่า **“โอกาสยกระดับชีวิต”** เพราะถนอมเวลาไว้เพื่อยกระดับชีวิต ยกผลงานของชีวิต ที่เรียกกันว่า

“เราอยากจะมีผลงานดี ๆ เอาไว้เป็นอนุสาวรีย์ของชีวิต”

มันต้องเริ่มต้นตรงนี้ แล้วเอาเวลาไปเสียกับเรื่องโง่ ๆ ทำอะไร ! ไปกินเหล้า เล่นการพนัน หรือไปหาเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับใครต่อใคร ให้มันเสียเวลาไปทำไม !

เรามานั่งคิดตรองนี้แหละ ที่ทำให้เรารู้สึกภูมิใจว่า

อยู่ได้นี้แหละ ! วิเศษที่สุด.

อยู่มาได้ยาวนานขนาดนี้...ดีที่สุดในชีวิต.

“การบวช” จะสรุปคำเดียวว่า

“โอกาสยกระดับชีวิต”

**เพราะถนอมเวลาไว้เพื่อยกระดับชีวิต ยกผลงานของชีวิต
ที่เรียกกันว่า**

“เราอยากจะมีผลงานดี ๆ

เอาไว้เป็นอนุสาวรีย์ของชีวิต”

๕๐-๖๐ พรรษา ยิ่งดี แล้วมันก็มีอะไรแปลกอยู่อย่างหนึ่ง

บวชอยู่นาน ! นี่ประสบการณ์ชีวิต ผ่านร้อนผ่านหนาว ผ่านได้ผ่านเสีย ผ่านบวกผ่านลบที่มากระทบ มันยกระดับจิตให้อยู่เหนือเรื่อง “เสียใจ ดีใจ”

“ดีใจ” นี่บางคนดีใจโลดแล่น เสียเวลาไปตั้งนานนะ แล้วเจ้า “เสียใจ” นี่ก็ โอ้อโฮ ! ร้องให้เป็นชั่วโมง ไม่หยุดเลย...เออ !

เพราะฉะนั้น ไม่เสียเวลาไปกับร้องไห้ แม้กระทั่งหัวเราะก็ไม่อยากหัวเราะไปอีกเหนื่อย

หลวงพ่อกุฑมัทธาสบอกว่า “การหัวเราะ นั้นมันเป็นอาการของเด็กนอนเบาะ” เจ้าคนหัวเราะร่วน เหมือนเด็กอ่อนนอนแบบเบาะ หัวเราะร่วน เขาแห่...ก็แห่

นั่นเรามานั่งคิดดู โอ้ ! เห็นคนบางคนนี่แปลก เขาชอบพูดอะไร แล้วเขาก็หัวเราะของเขาเอง อืม ! ไปบิณฑบาต นี่เจ้าคนนั่งรถไปด้วยกัน เขาพูดอะไรต่ออะไร พูดไปแล้วเขาก็หัวเราะของเขาเอง เขาก็เหนื่อยเอง เสียเวลาเอง ไม่ได้เวลาไปสร้างสรรค์อะไรเลย

ดังนั้น นักบวชนี่ เขาไม่ให้หัวเราะร่วน เอาแค่ยิ้ม ๆ ยิ้ม ๆ พอแล้วอันนี้ต้องได้ฝึกด้วยการได้บวช มันก็ทำให้เวลาถนอมชีวิตได้ดีขึ้น แน่นนอนเลย เจริญพร.

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

ไม่วิปถุสสาร

แผ่นดินไหว (๒๘-๓-๒๕๖๘) ทำให้ตึกพังทลายหรือว่าอารมณ์คนที่อยากได้ อะไรต่าง ๆ ที่มันไม่ใช่เรื่องที่ควรจะได้ ก็เลยกลายเป็นเสีย อยากได้ซะจนเสีย

ตอนนี้ต้องเรียกกันว่า “สตง.” นี่เสียมวย เสียภาพลักษณ์ที่ดิงามหวังว่าจะได้ช่วยตรวจตราทรัพย์สินของแผ่นดิน...ไปตรวจตราอะไร ?

ไปตรวจว่า สำนักงานจะมีเก้าอี้ราคาแพงสุดไหม ? มีอะไรต่าง ๆ ประนเปรอบำเรอมากที่สุด ที่แปลกก็คือว่า มีห้องฉายภาพยนตร์

โอ้ ! ต้องเรียกกันว่า ประนเปรอบำเรอซะจนติดสุข เมากับสุข ก็เลยเจอทุกข์เข้า ก็ทำให้ไปไม่ถูกเลย

สิ่งที่เอาละ ! คนต้องตายกันไป ก็น่าเสียใจแล้ว แต่ว่าเราเสียใจว่า เขาเอาเงินเราไปประนเปรอบำเรอพวกเขา ถ้าไม่ต้องประนเปรอบำเรอมาก เงินก็จะเหลือไปทำนู่นทำนี่อีกได้มากมาย

นี่ประเทศไทยทำให้นึกถึง หม่อม อ.ศีกฤทธิ ปราโมช ท่านบอกว่า ถ้าเมืองไทยขจัดคอร์รัปชันได้ นี่จะทำถนนเป็นสายหนึ่งเตด้วยทองคำเลย ได้สักกี่เมตรก็ว่าไม่รู้ละ ! แต่มันเป็นแสนล้านนะ โกงกัน...ปี ๆ หนึ่ง นี่แสน สองแสน สามแสนล้าน

นี่ไม่ใช่ธรรมดาเลย สามารถทำอะไรที่มันยิ่งใหญ่ เป็นประโยชน์ได้ ไม่ใช่คนนั้นดูต คนนี้ดูต อย่างที่เขาเรียกกันว่า ไอศกรีมแท่งหนึ่ง...คนยากคนจนจะได้...ก็เหลือแต่ไม้ แท่งไอศกรีมชนิดเดียว นอกนั้น คนนั้นดูต คนนี้ดูต

ข้าราชการไทย นี่ถ้านิสัยชอบดูต เงินถุงเงินราชเอาไปเป็นที่ตั้งละก็ ในคำว่า “ข้าราชการ” ที่แปลว่า ผู้ทำความชื่นใจต่างพระเนตรพระกรรณของพระราชา แต่เดี๋ยวนี้ทำอะไรให้ประชาชนต่างพระเนตรพระกรรณของพระราชา

ทำสิ่งที่เรียกกันว่า เจ็บปวด เสียตังใจคนไทยเหลือเกินที่ว่า เขาเอาเงินไปปรนเปรอบำเรอกันอย่างสวยงามหรูหรา ที่จริงไม่ต้องขนาดนั้นก็ได้อ แต่ทำไปจนได้ แล้วก็ไม่มีใครตรวจ เพราะตัวเองเป็นผู้ตรวจ

“ตรวจงบประมาณแผ่นดิน” นี่ตรวจแต่ของคนอื่นรายอื่น ไม่ตรวจหน้าที่ของตัวเองกันบ้าง มันก็เลยทำให้คนนี้เคียดแค้น

ตอนเดินตรวจ แหม ! ต้องทำอย่างนั้นต้องให้ได้อย่างนี้ แต่ลืมตรวจตัวเองนี่สิ ตอนนี้อย่าเรียกว่า บอบข้าที่สุด ไม่รู้จะออกทางไหนถูก เลยพูดยังงี้... ตึกพัง โอ้ย ! มันเป็นเพราะเลือกฮวงจุ้ยไม่ดี มันเป็นเรื่องน่าอเนจอนาใจ ที่ไม่รู้ทางออกจะไปทางไหน ก็เลยดำน้าออก หัวก็ไปชนตอเข้าอีก เออ ! นี่แหละที่เขาเรียกว่า “น้าลด...ตอผุด”

“ซื้อกินไม่หมด คดกินไม่นาน” เจ้าพวกบริษัทรับเหมาก่อสร้างตอนนี้แทบจะไม่มีอะไรกิน เพราะไม่มีใครอยากจ้างแล้ว กลัวเหล็กไม้ได้มาตรฐาน กลัวก่อสร้างไม่ได้มาตรฐาน ก็เลยเสียงาน เสียการ เสียอาชีพ เสียรายได้

นี่แหละเขาถึงบอกว่า “ซื้อกินไม่หมด คดกินไม่นาน” พอ น้ำลด...ตอมันผุด

ในตอนที่ยังไม่มีเรื่อง ตึกไม่ถล่มก็ไม่มีใครรู้เรื่องเลยว่า เขาทำอะไรกัน แต่พอถล่มแล้วนี่ “ข้างตายทั้งตัว...ใบบัวเอาไปปิดมันก็ไม่มิด”

ยังงอให้อ่านเรื่องกฎแห่งกรรม เข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรม ว่า มันยังมีอยู่ในโลกนี้ เพียงแต่วันใดวันหนึ่งที่มีมันจะโผล่มาเล่นงาน บิบบิ้นกลั่นแกล้งให้เราต้องร้อนใจในภายหลัง อยากฝากคำไว้คำเดียวที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสสอนว่า

“จงอย่าทำอะไรชนิดที่ “วิปถิหาร” ในภายหลัง” คือ ต้องร้อนใจในภายหลัง ทำแล้วต้องมานั่งร้อนใจ นี่ไปทำไม **“คิดเสียให้ดีกว่าก่อนจะทำ”** ว่า ทำแล้วมันต้องวิปถิหารในภายหลังไหม ต้องมานั่งร้อนใจไหม ถ้าคิดให้ดีแล้วเห็นว่าไม่ได้...ทำอย่างนี้ร้อนแน่ ก็หลบไปอยู่ที่...เย็น ๆ อะ ทำอะไรที่มันไม่เดือดร้อน ในภายหลังได้ จงทำนั้นไปเถิด

ถ้าคนเรารู้ว่า **“อะไรควรทำแล้ว”** ทำไปเหอะ...มันจะดี ! แต่ไม่รู้ว่าจะไรไม่ควรดันไปทำเรื่องไม่ควร แล้วก็เลยต้องมาคร่ำครวญ โศกสลดย์รำให้ เจ็บปวดติดคุกติดตะราง ถูกจับกุมคุมขังไป ไม่ประกอบสัมมาชีพ ไปทำตัวเป็นมิจฉาชีพ ก็เลยต้องเจ็บปวดเดือดร้อนทุกข์ทรมานกันไป

หวังว่าต่อแต่นี้ไปคงทำให้ทุกข์ลดลง ถ้าทุกข์ไม่ลดลง...เพิ่มขึ้น ๆ ก็เรียกกันว่า ก็ต้องไปกินหญ้า กินข้าวแล้วยังปล่อยให้ทุกข์เพิ่มขึ้น ต้องกินหญ้าแทนข้าว เพราะว่ามันไม่มีตัวกลั่นกรองให้สมองเกิดเลย

ขอให้เกิดปัญญาทันเสียเถิด ว่า เกิดมาอย่าเป็นคนขี้โกง ขี้ลักขี้ขโมย พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า...

โจรา โลกัสมิมัพพุทา.
พวกโจร เป็นเสนียดในโลก.

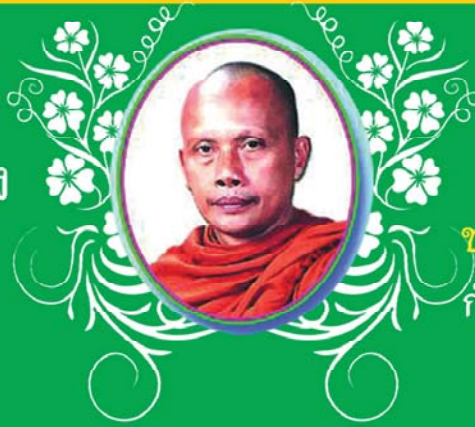
(ส. ส. ๑๕/๖๐)

คนพวกนี้ว่า เป็นเสนียดจัญไรของโลก โจรขโมยพวกคอรัปชั่นทุจริต มันคือเสนียดจัญไรของโลก อย่าเป็นเสนียดจัญไรของประเทศของโลกเลย

เกิดมาเป็นคนดีคนงามนะ ! ขอให้ได้อะไรสัก...ดี ๆ ที่มันดีที่สุด คือ ได้เป็นคนดีก็แล้วกัน ได้อะไรจะดีเท่ากับเป็นคนดี ไม่มีในโลกนี้ เจริญพร.

“
บุญช่วย
บุญพาวาสนาสง
บุญรอด
บุญชุบชีวิต”

ร่วมบุญ

ช่วย-สง-รอด-ชุบชีวิต
กับพระราชธรรมนิเทศ
(พระพยอม กัลยาโณ)

1

บุญช่วย : ช่วยให้มีน้ำ แก้วกฤตติภัยธรรมชาติ ต้องมีธนาคารน้ำ ร่วมช่วยกันสร้าง

วัดสวนแก้วเพื่อเป็นทุนพัฒนาแหล่งน้ำ : ธนาคารกรุงไทย

สาขาเซ็นทรัลพลาซา เวสต์เกต บัญชีเลขที่ 660-4-71929-4

วัดสวนแก้วเพื่อเป็นทุนพัฒนาแหล่งน้ำ

2

บุญพาวาสนาสง : ส่งเสริมช่วยเหลือดูแลคนยามแก่ยามเฒ่า ไม่ปล่อยให้เขาตกต่ำ

ยามอายุสูงส่ง ปล่อยให้คนแก่ตกต่ำไม่ได้ ตามส่งเสริมด้วย

วัดสวนแก้วเพื่อทุนผู้สูงวัย : ธนาคารกรุงไทย

สาขาเซ็นทรัลพลาซา เวสต์เกต บัญชีเลขที่ 660-4-71854-9

วัดสวนแก้วเพื่อทุนผู้สูงวัย

3

บุญรอด : “เราจะตายกันแน่ ถ้าหากมีฉาชีพมีเยอะ” ทรัพย์สินชีวิตเราจะไม่ปลอดภัย

เพราะฉะนั้น สังคมก็ต้องรอดด้วย

วัดสวนแก้วเพื่อเป็นทุนสัมมาชีพ : ธนาคารกรุงไทย

สาขาเซ็นทรัลพลาซา เวสต์เกต บัญชีเลขที่ 660-4-71798-4

วัดสวนแก้วเพื่อเป็นทุนสัมมาชีพ

4

บุญชุบชีวิต : ไฟไหม้บ้านเรือนเสียหาย อย่าปล่อยให้เขา ร่อแร่ต่อหน้าต่อตา

ต้องช่วยกันยามวิกฤตให้พ้นพิบัติภัย ไม่ปล่อยให้เขาบ่าป้ำกรรมขัด

มีบุญมาชุบชีวิตกันได้คืนชีพใหม่ เร็ว ๆ ไหว ๆ

วัดสวนแก้วเพื่อเป็นทุนชุบชีวิตยามตกอับ : ธนาคารกรุงไทย

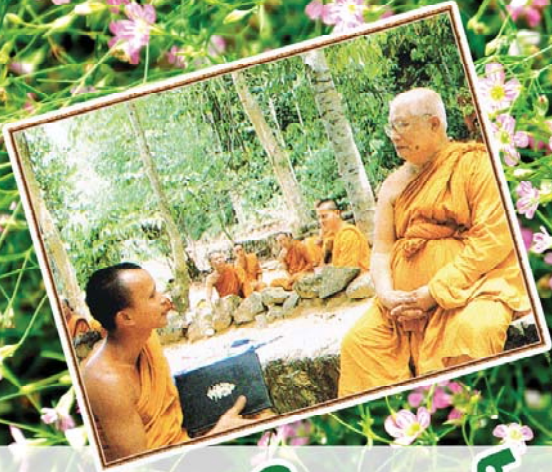
สาขาเซ็นทรัลพลาซา เวสต์เกต บัญชีเลขที่ 660-4-71712-7

วัดสวนแก้วเพื่อเป็นทุนชุบชีวิตยามตกอับ

ปริธาบริจาคด้วยตนเองได้ที่...วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
มูลนิธิสวนแก้ว จ.นนทบุรี ฝ่ายประชาสัมพันธ์ โทรศัพท์ 0 2595 1444, 0 2595 1946, 0 2921 5023,
0 2921 5602-3, 0 2921 6262 กด 0, 092 506 1114, Email : bookkan54@gmail.com

จากสวนโมกข์
ถึงสวนแก้ว

สะเก็ดธรรม

โดย...พุทธทาส

การสังคมสงเคราะห์ส่วนที่ยังขาดอยู่

เรื่อง การศึกษาก็ดี เรื่องการสังคมสงเคราะห์ก็ดี เราทำกันแต่ฝ่ายวัตถุ หรือฝ่ายรูปธรรม ฝ่ายนามธรรม ฝ่ายจิตฝ่ายวิญญานนั้น ไม่ได้สนใจกันเลย เราน่าจะนึกถึงเรื่องการศึกษาก่อน เพราะการศึกษาของโลกนั้น ก็ก้าวหน้าในเรื่องทางวัตถุ ซึ่งมีผลให้เห็นแก่ตัวมากขึ้น ส่วนทางจิตใจนั้นไม่ก้าวหน้า มันก็เลยไม่สมดุลกัน ฉะนั้น โลกนี้จึงมีแต่เรื่องทุกข์ภัยที่เกิดมาจากความเห็นแก่ตัว

ขอให้ไปคิดเรื่องนี้กันก่อน เพราะว่า ถ้าการศึกษานั้นผิด มนุษย์ก็มีจิตใจผิด คือ เห็นแก่ตัวจัด แรงกว่าเดิม ฉะนั้น ก็เลยเห็นแก่ตัวจัด ทีนี้เราจะไปสงเคราะห์คนที่เห็นแก่ตัวจัด นี่จะทำให้มีผลดียากมาก ไปสงเคราะห์คนที่เห็นแก่ตัวจัดยังเป็นเรื่องยุ่ง หรือบางทีก็เป็นคนเห็นแก่ตัวจัดด้วยกันทุกฝ่าย ซึ่งเป็นเรื่องหาว่าตูล เป็นเรื่องกอบโกยเอาวัตถุ เป็นเรื่องได้เปรียบทางวัตถุ ผลสุดท้ายโลกมันก็ไม่ดีขึ้น

ขอให้ยอมรับกันได้แล้วว่า เรื่องศีลธรรม หรือเรื่องจิต เรื่องวิญญาน มันเสื่อมลง : โดยเฉพาะที่เห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางศีลธรรม อย่างในกรุงเทพฯ

หรือทั่วโลก เดียวนี้กำลังเป็นอย่างไรรู้ดีกันอยู่แล้ว ถ้าแก้ไขเรื่องนี้แล้ว เรื่องอื่น ๆ ก็
เหลวหมดทั้งนั้น เรื่องการกุศลต่าง ๆ : เช่น ช่วยชีวิตคนให้รอดชีวิตอยู่ได้เท่าที่ทำกัน
อยู่ก็ทำกันไป แต่แล้วเขาก็ยังเป็นคนเห็นแก่ตัวจัดอยู่ โลกนี้ก็ไม่อะไรดีขึ้น เรื่องสงเคราะห์
ไม่เลิอกหน้า คนพาลก็ได้รับการสงเคราะห์เท่ากับคนดี มันก็มีผลให้คนพาลมีอยู่มาก
ในโลก

อาตมาเคยพูดเรื่องการกุศลสูงสุด เมื่อไม่กี่ปีมานี้ว่าคืออะไร แล้วได้รับ
การคัดค้าน ไม่เห็นด้วยเป็นอย่างมาก ว่าการกุศลสูงสุดนั้น คือช่วยมนุษย์ให้
มีหู ตา สว่าง ในเรื่องการมีชีวิตอยู่ในโลก นั่นคือการกุศลแล้วก็สูงสุด เพียงแต่
ให้รอดตาย เพียงแต่ให้สบาย อย่างนี้มันยังไม่สูงสุด ถ้าช่วยไม่เลิอกหน้า มันก็
มีปัญหาเพิ่มขึ้น

เราจะต้องนึกถึงต้นเหตุ ต้นเหตุที่สุด ต้นเหตุอย่างยิ่ง ก็คือว่า ความเสื่อมทราม
ในทางด้านจิตใจ ด้านฝ่ายวิญญาณ ควรจะช่วยกันแก้ไขส่วนนี้ การศึกษาก็ดี การ
สงเคราะห์การกุศล อย่างใดอย่างหนึ่งก็ดี ให้ระดมมุ่งตรงไปยังการช่วยแก้ไขความ
เสื่อมทรามทางวิญญาณ แล้วโลกจึงจะได้รับผลเป็นความสงบสุข สงเคราะห์ตะพิด
มันก็ยังไม่ได้ผลตามที่ต้องการ และเดี๋ยวนี้สงเคราะห์การเมืองด้วยแล้วละก็ยังไม่ได้ผล
ถูกละมันก็ได้ผลทางการเมือง การสงเคราะห์ในนาม ในรูปของการกุศล แต่เป็นเรื่อง
การเมือง ก็เป็นเรื่องการเมือง อย่างที่เขาเรียกว่า ช่วยกัน ช่วยกันระหว่างชาติ ระหว่าง
ประเทศ อย่างนี้ก็เป็นเรื่องสงเคราะห์การเมืองเอาผลที่ไม่เป็นธรรมก็มี คือ เอาไปเป็น
พวก เอาไปบราฆ่าฟันกัน นี่ก็ยังไม่ได้

ทีนี้ การสงเคราะห์ที่บริสุทธิ์ มันก็ยังมีอยู่ว่า ทำให้ผู้ได้รับสงเคราะห์
นั้นเป็นอย่างไร บางทีมันทำให้ผู้ได้รับการสงเคราะห์นั้นอ่อนแอลงไปก็มี ก็ต้องระวัง
ด้วยเหมือนกัน ถ้าว่าสงเคราะห์ได้ผล จำกัดอยู่เพียงวัตถุเพียงรู้จักเรื่องทำมาหากิน
แก้ปัญหเฉพาะหน้า อย่างนี้ มันก็ยังเป็นช่องโหว่อยู่ในทางศีลธรรม ทางจิต ทางจิต
วิญญาณ เพราะฉะนั้น จะต้องไปให้ถึงที่สุดต้นเหตุคือความเสื่อมทางจิต ทางวิญญาณ

เราสงเคราะห์เขา ควรจะมีหลักใหญ่ ๆ ว่า : สงเคราะห์เพื่อให้เขาช่วยตัวเอง
ได้ คือ ทำให้เขารู้และสามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ก็เป็นการสงเคราะห์ที่มีผลยืดยาว และ
มีผลจริง สงเคราะห์ตะพิดมีแต่จะทำให้คนอ่อนแอ สงเคราะห์ด้วยวัตถุมากเกินไป ก็
ทำให้โง่งง จะต้องสงเคราะห์ให้เขาฉลาดขึ้น **ให้รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร ? ชีวิตเป็นอย่างไร ?
เกิดมาทำไม ? จะต้องทำอะไร ? จะต้องตั้งหน้าช่วยตัวเองเป็นข้อแรก**

คนโดยมาก ยังขาดความรู้ทางธรรมะที่จะทำให้มีจิตใจเข้มแข็งในการปฏิบัติหน้าที่ของมนุษย์ ประชาชนยังขาดสิ่งนี้มาก เหลวไหล โลเลเหลวแหละเสียมาก และที่เอาจริงก็เอาจริงไม่ถูก ฉะนั้น เราจะต้องช่วยเขาเอาจริงให้ถูก ในการที่จะมีชีวิตอยู่ในโลก ให้สมกับที่เป็นมนุษย์ที่ดีในโลก เพราะฉะนั้น สงเคราะห์ทางวัตถุ ก็ทำไป ทำไปตามสมควร แต่ต้องสงเคราะห์ให้เกิดความสว่างไสวทางวิญญาณนี้ ซึ่งไม่ต้องลงทุนมาก ส่วนสงเคราะห์ด้วยวัตถุสิ่งของนั้นต้องลงทุนมาก

อาตมาเคยสรุปความให้จำกันไว้สั้น ๆ ง่าย ๆ ว่า **ชีวิตนี้ต้องเทียมด้วย “ควาย” สองตัว** ถ้าสมมติว่าเป็นรถ เป็นเกวียน ชีวิตนี้ต้องเทียมด้วยม้าหรือวัวสองตัว ชีวิตของคนในโลกนี้ก็ต้องเทียมด้วย **“ควาย” สองตัว คือความรู้และความสามารถที่เพียงพอในฝ่ายวัตถุ ที่เรียกกันว่าเทคโนโลยีนี้ตัวหนึ่ง แล้วก็ความสว่างไสวทางวิญญาณทางเรื่องทางจิตใจนั้นอีกตัวหนึ่ง ต้องเป็นควายสองตัวหรือวัวสองตัว ไถลากแยกไปจึงจะปลอดภัย**

เดี๋ยวนี้โลกนี้เป็นส่วนรวม หรือว่าชีวิตส่วนบุคคลก็ตาม มันเหลือแต่ **“ควาย”** ตัวเดียวคือเรื่องปาก เรื่องท้อง เรื่องทำมาหากิน เรื่องเทคโนโลยี เกี่ยวกับอาชีพ มันก็เลยเข้ารกเข้าพง เพราะไม่มีความสว่างไสวทางวิญญาณ ซึ่งเป็นควายอีกตัวหนึ่ง หรือวัวอีกตัวหนึ่ง ที่จะเดินไปให้ถูกทาง แยกกันพอจะมองเห็น คือ ฝรั่งทางตะวันตก เขากำลังวิ่งจัดในทางเทคโนโลยี เขาก็สูญเสียความสว่างไสวทางวิญญาณ นี่พวกตะวันตกหรือพวกฝรั่งกำลังเป็นอย่างนี้ เพราะไปเมาในเทคโนโลยีแล้วได้ผล ได้ผลแล้วก็เลยเมาใหญ่ เลย์ทิ้งพระเจ้า ทิ้งศาสนา เดี่ยวนี้ไม่มีศาสนา เขาพอใจที่จะพูดว่า **“ไม่มีศาสนาและไม่มีพระเจ้า”** ชีวิตหรือความรอดของเขาขึ้นอยู่กับเทคโนโลยีอย่างเดียว เขาจะแก้ปัญหทุกอย่างได้ด้วยเทคโนโลยี นี่ยิ่งเป็นควายตัวเดียว **ควายเปลี่ยว ควายบ้า พาชีวิตไปลงเหว**

“แต่เดี๋ยวนี้เกิดโซคร้ายพากันตามกันฝรั่ง ละทิ้งความสว่างไสวทางวิญญาณ ไปหลง เทคโนโลยีแล้วก็ไม่ทันฝรั่ง มันก็กลายเป็นตาม กันฝรั่ง ในเรื่องเทคโนโลยี แล้วก็ทิ้งสมบัติเดิม ของตัว คือ ความสว่างไสวทางวิญญาณ ๑”

การที่คนตะวันตกบางคนจะนึกถึงได้ แล้วมาแสวงหาความสว่างไสวทาง
วิญญาณ คือเรื่องทางศาสนาฝ่ายตะวันออก ก็เพราะเห็นโทษอันนี้ แต่ก็มีไม่กี่คน แล้ว
เขาก็ไม่ใช่ผู้นำการเมือง ไม่ใช่ผู้นำของกลุ่มชน คนเหล่านี้ทำอย่างเป็นเรื่องส่วนตัวทั้งนั้น
เป็นส่วนบุคคล ก็ยังช่วยอะไรไม่ได้ ชาวโลกทางฝ่ายตะวันตกส่วนใหญ่ยังเป็นควายบ้า
ควายเปลี่ยวของเทคโนโลยีพากันไปลงเหว นั่นคือ ความลุ่มจมของมนุษย์ในทางศีล
ธรรม แล้วก็ทางวัตถุในที่สุด ถ้าทางจิตใจมันลุ่มจมไปแล้ว ทางวัตถุมันก็จะลุ่มจม
ตามไปทีหลังโดยไม่ต้องสงสัย

ทีนี้ทางฝ่ายตะวันออกเรา ไม่เก่งทางเทคโนโลยี แต่พอใจตามกันฝรั่งในเรื่องนี้
แต่ว่าเคยเก่งในทางสว่างไสวทางวิญญาณ ทางspiritual enlightenment เดี่ยวนี้เขา
เรียนกันอย่างนี้ เพราะว่าศาสนาทุกศาสนาเกิดทางฝ่ายตะวันออก ศาสนาพุทธ ศาสนา
คริสต์ อิสลาม ฮินดู เล่าจื๊อ ขงจื๊อ อะไรวี เป็นดังของความสว่างไสวทางวิญญาณ ก็
เคยอยู่เป็นสุขกันมา แม้ว่าไม่ร่ำรวย ก็มีความสุขเป็นที่พอใจ แต่เดี๋ยวนี้เกิดโซคร้าย
พากันตามกันฝรั่ง ละทิ้งความสว่างไสวทางวิญญาณ ไปหลงเทคโนโลยีแล้วก็
ไม่ทันฝรั่ง มันก็กลายเป็นตามกันฝรั่ง ในเรื่องเทคโนโลยี แล้วก็ทิ้งสมบัติเดิมของตัว
คือ ความสว่างไสวทางวิญญาณ

บัดนี้ฝรั่งก็จะมาหาความสว่างไสวทางวิญญาณ ทางตะวันออก ฝ่ายพวกตะวัน
ออกนี้ก็กลับเหลวไหลเข้าทุกที เพราะไปตามกันฝรั่ง เรื่องเทคโนโลยี นี่มันน่าสังเวช
น่าสงสาร น่าหัวเราะ น่าขบขัน มันเล่นเอาเลยเถิดกันในทางที่จะไปหาความลุ่มจม ฉะนั้น
ฝ่ายตะวันออกนี้ ควรจะต้องก้าวหน้าต้องเจริญด้วยความสว่างไสวทางวิญญาณ ทาง
ธรรมะนี้อยู่ตามเดิม แล้วก็แลกให้ฝรั่ง แล้วฝรั่งเจริญด้วยเทคโนโลยี ก็แลกสอนเทคโนโลยี
ให้ตะวันออก ถ้าเป็นอย่างนี้ทั้งตะวันออก ตะวันตก ก็จะได้มีควายสองตัวด้วยกัน คือ มี
ความก้าวหน้าทางวัตถุ และความสว่างไสวทางวิญญาณ และทั้งโลกก็จะรอด
ได้ คือ ไม่ต้องตกเหว มีความทุกข์แสนสาหัส เหมือนที่เราเห็นเงาอยู่ในเวลานี้

ปัญหาของโลกก็เป็นอย่างนี้ ปัญหาของประเทศหนึ่งก็เป็นอย่างนี้ปัญหาส่วนบุคคลหนึ่ง ก็เป็นอย่างหนึ่ง งานสังคมสงเคราะห์นั้นมันเกี่ยวกันโดยตรงเลย ลากแอกลากไถ ฉะนั้น ถ้ามันสังเคราะห์กัน ในทางฝ่ายวัตถุ หรือจะให้ถึงขีดสูงสุดอย่างไร ทางวัตถุนั้นก็ไม่หมด มันยังทำให้คนเห็นแก่ตัว เป็นอัมพาลทางวิญญาณ คนที่อยู่ดี กินดี ทางวัตถุนั้นเป็นอัมพาลทางวิญญาณ มีอยู่ทั่วไป แล้วยิ่งก้าวหน้าทางวัตถุมากขึ้นเท่าไร มันยังเป็นอัมพาลทางวิญญาณง่ายขึ้น มากขึ้น เท่านั้น เพราะวัตถุนั้นให้ความเอร็ดอร่อย สนุกสนาน เฟลิดเฟลิน พอไปติดมันเข้า มันค่อย ๆ เห็นแก่ตัว ค่อย ๆ เห็นแก่ตัว คนที่ไม่เคยเห็นแก่ตัว ก็จะค่อย ๆ เห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัวมากขึ้น ๆ นี่ก็กลายเป็นโลกของความเห็นแก่ตัว มีเครื่องมือคือเทคโนโลยี ฉะนั้น ถ้าจะให้รอด ก็ต้องเอาความสว่างไสวทางวิญญาณกลับมาอีก คือ ศาสนา พุทธตรง ๆ ก็คือศาสนา แต่ว่าต้องเป็นศาสนาจริง ๆ ไม่ใช่ศาสนาที่เป็นพิธีรีตอง ไม่ใช่ความโง่เขลาขมขาย ศาสนาอย่างแบบพิธีรีตอง ด้วยความโง่เขลาขมขายนั่น ช่วยไม่ได้ นั่นไม่ใช่ความสว่างไสวทางวิญญาณ มันมีประโยชน์น้อยนักที่จะถืออย่างขมขาย อย่างเชื่องขมขายไปนี้ มันมีประโยชน์น้อย มันไม่พอ

ที่เราตั้งพุทธสมาคม ตั้งอะไรทำนองนี้ ที่แท้มันเพื่อความสว่างไสวทางวิญญาณ แต่ว่า พุทธสมาคม หรือสมาคมอื่น ๆ ก็มักจะเลอบ่อย ๆ ไปสาละวันเรื่องวัตถุเสียมากกว่าเรื่องวิญญาณ เราไปช่วยทางวัตถุมากไปเสียอีก เมื่อมีสมาคมหรือผู้อื่นที่ช่วยทางวัตถุมากอยู่แล้ว สมาคม เช่น พุทธสมาคม เป็นต้นนี้ ควรจะต้องขะมักเขม้นช่วยเหลือในทางฝ่ายใจ หรือฝ่ายวิญญาณ ซึ่งมันยังขาดอยู่ ถ้าไม่อย่างนั้น มันก็จะเท่าเดิม คือมีแต่ความก้าวหน้าทางวัตถุ แล้วก็ค่อยเฟลอ เฟลอเห็นแก่ตัวมากขึ้น

นี่ขอให้สังเกตในข้อที่ว่า มันเนื่องกันหรือมันร่วมกัน กิจการของการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และกิจการสังคมสงเคราะห์ กุศลสงเคราะห์กระทั่งการศึกษา นี่มันเนื่องกัน เป็นอันเดียวกัน คือต้องเพื่อนมนุษย์อยู่รอดได้ สังคมรอดได้ ที่สังคมรอดได้ก็เพราะ “มีควายสองตัว” มีควายตัวเดียวรอดไม่ได้ จะต้องไปลงเหว แม้ให้ฉลาดเกินกว่าที่จะไปโลกพระจันทร์ได้สักร้อยเท่า มันก็ไปลงเหว นี่ก็เล่าทำอย่างนี้

มีความฉลาดแค่ว่าไปโลกพระจันทร์ได้ นี่ยังไม่พอ ให้ฉลาดกว่านี้ร้อยเท่า โลกนี้ก็ยังไม่ลงเหวแห่งความทุกข์ยาก ทรมานแสนสาหัส หรือวินาศหรือเป็นบรลล์กัลป์ ฉะนั้น ต้องช่วยกันแก้ปัญหาคือทำส่วนที่ยังขาดอยู่ให้เกิดขึ้น คือความสว่างไสวทางวิญญาณ การสงเคราะห์แบบไหนก็ตาม รูปไหนก็ตาม หน่วยไหน คณะไหนก็ตาม จะต้องไม่ลืมว่า ต้องมีการสงเคราะห์ฝ่ายวิญญาณด้วยเสมอไป อย่าสงเคราะห์แต่ทางฝ่ายวัตถุอย่างเดียว เพราะว่า วัตถุนั้นจะช่วยให้เห็นแก่ตัวมากขึ้น ๆ แล้วก็ลงเหวของกิเลสของ

ความทุกข์ แต่ถ้ามีความรู้ทางธรรม มีแสงสว่างทางวิญญาณประดับประดาอยู่แล้วก็จะเดินได้ถูกทาง

ตรงนี้มีพยานเห็นอยู่ง่าย ๆ ว่า การศึกษาสมัยปัจจุบันนี้ มันช่วยโลกไม่ได้ แล้วกำลังทำให้เสียหาย โลกนี้ให้เสียหายมากขึ้น การศึกษาของโลกในปัจจุบันนี้ กำลังทำให้โลกเห็นแก่ตัวมากขึ้น อิปปีอะไรขึ้นมา พวกนี้ก็ออกมาจากมหาวิทยาลัยทั้งนั้น หมิ่นมหาวิทยาลัยมาเป็นอิปปีพ่อแม่ฆ่าตาไหล นี่คือการศึกษายุคปัจจุบันนี้ มันเป็นอย่างนี้ แล้วอย่าเข้าใจว่า อุดมคติของพวกอิปปีนั้น เป็นเรื่องอุดมคติทางวิญญาณ ที่แท้มันเป็นอุดมคติทางเนื้อหนัง เป็นความสุข ความเพลิดเพลิน ทางเนื้อ ทางหนังทั้งนั้น ไม่ใช่ทางวิญญาณ แต่เขาก็หลงไปว่าเป็นอิสรภาพ เป็นความหลุดพ้นทางวิญญาณ การที่ไปหลงทางวัตถุหลงผลที่เกิดจากวัตถุ ที่ปรากฏทางเนื้อทางหนัง เอรีตอรรอยทางเนื้อทางหนัง นั้นไม่ใช่เรื่องทางวิญญาณ ถ้าต้องการอิสรภาพจริงต้องมาหาเรื่องทางวิญญาณ คือจิตใจอิสระจากความโง่ ความหลง หรือจากกิเลสเป็นอิสระจากกิเลส เป็นเรื่องทางวิญญาณ

นี้การศึกษาของโลก ทางหนึ่งก็นำไปสู่ความเป็นอย่างนี้ อีกทางหนึ่งก็นำก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ไม่มีอะไรไปกว่านี้ ก็เพื่ออยู่ดีกินดี เมื่ออยู่ดีกินดี มากเข้าก็เห็นแก่ตัวมากเข้า ก็มีการกอบโกย ต่างคนต่างกอบโกย เมื่อมีคนกอบโกยก็มีคนต่อต้าน ในโลกนี้ถ้าไม่เกิดลัทธินายทุนขึ้นมา ลัทธิกรรมกรก็เกิดไม่ได้ ฉะนั้น ลัทธินายทุนจึงเป็นบ่อเกิดของลัทธิกรรมกร อย่าไปโทษกรรมกรกันนัก ลัทธินายทุนเกิดจากความเห็นแก่ตัว มีสติ มีปัญญา มีอำนาจ มียาวสาวเอา ๆ สาวเอามากองอยู่ที่พวกนายทุน อันนี้ต้องเกิดก่อน จึงจะเกิดลัทธิต่อต้าน คือ พวกกรรมกร

นี่เป็นพยานว่า **ความก้าวหน้าทางวัตถุนั้น นำไปสู่ความยุ่งยากอย่างนี้ เห็นแก่ตัวจัด เกิดลัทธินายทุนขึ้นมา** ก็มีกรรมกรเกิดขึ้นต่อต้านก่อนหน้านี้ก็ไม่มีปรปักษ์กันอย่างนี้ ก็มีลัทธิพ่อกับลูก ในประเทศไทยหรือประเทศในเอเชียได้เห็นได้ชัด คนรวยเป็นเศรษฐี มีลักษณะเหมือนพ่อ เลี้ยงบ่าว เลี้ยงไพร่ เหมือนกับลูก ไม่มีความหมายแห่งนายทุน หรือกรรมกรเลย แม้ที่เรียกว่าเป็นทาส สมัยก่อนที่เรียกว่าเป็นทาสนั้น ก็ไม่มีความหมายดุร้าย อย่างความเป็นทาสเหมือนในประเทศตะวันตก ความเป็นทาสในประเทศไทย หรือในประเทศทางตะวันออกนี้เหมือนกับพ่อกับลูกอยู่มาก แต่ความเป็นทาสทางตะวันตกนั้น มันเป็นทาสจริง ๆ เป็นทาสอย่างที่เราเรียกว่า เป็นทาสสมบูรณ์

ในโลกนี้ควรต้องมีธรรมะสำหรับทำให้คนอยู่กันในโลก เป็นสองพวก คือพวกบิดากับบุตร คนรวยก็เป็นบิดา คนจนก็เป็นบุตร ธรรมะนั้นช่วยได้ และช่วยให้เป็นอย่างนี้ได้ และได้เป็นมาแล้วระยะหนึ่ง หรือยุคหนึ่ง ต่อมาความก้าวหน้าทางวัตถุ มันก้าวหน้ามาก จนวิ่งไปที่เดียว เพราะความเห็นแก่ตัว ได้เกิดขึ้นแก่คนกลุ่มหนึ่งหรือสังคมหนึ่ง เกิดสังคมนายทุนขึ้นมา ก็เป็นต้นเหตุให้เกิดสังคมนักกรรมกรขึ้นมา ก็เลยรบราฆ่าฟันกัน เป็นสงครามลัทธิ แม้กระทั่งทุกวันนี้ มันก็ยังเป็นสงครามลัทธิ เพื่อรักษาไว้ซึ่งลัทธิ นี่แหละคือ โทษของความก้าวหน้าทางวัตถุ คือ ความเห็นแก่ตัว

ทีนี้ เมื่อทั้งโลกมันเลือดเข้าตา เป็นอย่างนี้เสียแล้ว ขอให้คำนวนดูให้ดี ๆ ว่าคนในโลก แม้ในประเทศไทยเราก็เลือดเข้าตา เป็นลัทธินายทุนกรรมกรอย่างนี้อยู่แล้ว การสังเคราะห์เขานั้น ดูแทบจะหาผลที่น่าชื่นใจได้ยาก นอกจากจะไปสังเคราะห์ให้เขาเดินถูกทางกันเสียใหม่ นับตั้งแต่ให้เปลี่ยนความคิดที่จะรู้จักสันโดษ มัคน้อย อย่าทำ อย่ากิน อย่าใช้อะไรในส่วนเกิน ส่วนที่ไม่จำเป็นคือฟุ่มเฟือย ให้มีความอดกลั้น อดทน ถ้าว่าไม่มีความอดกลั้น อดทน หรือสันโดษแล้ว วิญญาณจะสูงไม่ได้

อาตมายังยืนยันอยู่จนเดี๋ยวนี้ว่า ถ้ากินอยู่ต่ำ ๆ แล้ว จิตใจก็สูง ถ้ากินอยู่สูง ๆ แล้วจิตใจมันต่ำ กินอยู่ต่ำ ๆ นี้ จิตใจก็มุ่งจะทำสูง ๆ ถ้ากินอยู่สูง ๆ เสียแล้วมันไม่มีทางไปแล้ว จิตใจมันก็ลงต่ำ ฉะนั้น ขอให้ถือหลักพื้นฐานว่า เราจงเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ อย่างต่ำ ๆ ตามพระพุทธเจ้าสอนว่า “จงกินอยู่ แต่พอดี” ขอให้จำกันไว้ให้ชัดเจนสักหน่อย พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ให้กินอยู่แต่พอดี – มนุสสญฺดา จ ภตฺตสฺมิ, นี่กินอยู่แต่พอดี อย่าไปถือลัทธิ “กินดีอยู่ดี” ซึ่งนั่นเป็นเรื่องบ้า กินดี อยู่ดี ไม่มีขอบเขต ไม่รู้ว่า ดีแค่ไหน ดีจนเพ้อ จนเกิน จนอะไรก็ยิ่งว่าไม่พอยุ่อย่างนั้นแหละ

“
จงกินอยู่
แต่พอดี
”

การ “กินดีอยู่ดี” มันเปิดช่องโหว่ให้เตลิดเปิดเปิงไป จนเพ้อไปด้วยซ้ำ ถ้ากินอยู่แต่พอดีไว้เรื่อยแล้ว มันก็จะอยู่ในสภาพที่ไม่เป็นอันตราย ฉะนั้น เป็นอยู่อย่างต่ำนี้ จิตใจมันเหลืออยู่แต่จะทำให้สูงขึ้น ถ้าไปเมาอยู่ ในเรื่องกินอยู่สูงแล้ว จิตใจมันเหลืออยู่แต่จะลงต่ำเท่านั้น มันน่าจะสงเคราะห์ประชาชนทั่วไปให้ถือหลักอันนี้ อย่าไปเพิ่มอะไร ให้มันเพ้อ ให้มันเหลือ จะได้เกิดแสงสว่างทางวิญญาณมากกว่า จะต้องกินอยู่พอดี กินอยู่อย่างต่ำ ๆ มุ่งจะทำอย่างสูง มุ่งช่วยตัวเอง ให้สมกับที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “สพพทานํ ธมมทานํ ชินาติ” ให้ทานธรรม นั้นแหละเลิศประเสริฐกว่าให้ทานอะไรทั้งหมด

ทีนี้ กิจการของสมาคมสงเคราะห์ นั่นก็คือ เรื่องให้ เรื่องให้ทานหรือเรื่องให้ ถ้าเผื่อจะเชื่อพระพุทธเจ้ากันบ้างว่า ให้แสงสว่างทางวิญญาณนั้นเลิศกว่าการให้อะไรทั้งหมด แต่การให้ทางวัตถุนั้น ก็ไม่ใช่ว่าให้ด หรือว่าจะเป็นของเลวของผิด มันก็ยังคงถูกและทำไปตามสมควร แต่ถ้าทำขึ้นเลิศขั้นสูงสุดเหนือการให้ทุกอย่าง ก็คือว่าให้แสงสว่างทางวิญญาณ ฉะนั้น ไปที่ไหนก็สงเคราะห์ให้เกิดแสงสว่างทางวิญญาณ ให้คนนั้นเข้าใจถูกต้องในการช่วยตนเอง ในการฉลาดที่จะช่วยตนเอง อย่า “ฉลาดเพียงแต่นั่งรับทาน” “ฉลาดแต่เท่าที่นั่งรับความช่วยเหลือจากผู้อื่น” นี่ไม่ควร

อีกประการหนึ่ง น่าจะมีโครงการที่ปรับปรุงให้ถูกต้องให้ดีให้แน่นอนว่า เราจะช่วยมนุษย์ในโลกนี้ให้มีความสว่างไสวทางวิญญาณเป็นข้อแรก เป็นข้อหนึ่ง เป็นหมายเลขหนึ่ง แล้วก็ช่วยอย่างอื่นไปตามลำดับ ตามที่ควรช่วย แต่แล้วก็ไม่มีอะไรสูงสุดไปกว่าช่วยทางจิตใจ ทางวิญญาณ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าอย่างนั้น แล้วก็จริงอย่างนั้น

เดี๋ยวนี้เราช่วยกันน้อยเกินไป หรือว่าผู้ช่วยก็ไม่ว่าจะช่วยเหลืออย่างไร เพราะตัวเองก็มีความมืด ความบอดทางวิญญาณ ผู้ที่ดีแต่จะให้การสงเคราะห์แต่ทางวัตถุนั้น อาจจะมีความมืดความบอดทางวิญญาณอยู่เต็มที่ได้ ฉะนั้น จะต้องทำตัวให้มีความสว่างทางวิญญาณเสียก่อน แล้ว จึงช่วยในกรณีที่ให้เกิดความสว่างทางวิญญาณ ถ้าจะช่วยในกรณีที่ให้เกิดความสะดวสบายทางวัตถุ ก็ต้องให้เขาช่วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่ ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ไม่รู้จบ เขาช่วยตนเองไม่ได้แล้ว ก็จะเลวลง ๆ คือ เป็นคนอ่อนแออ่อนแอหลงทุกที

การทำแต่เพียงพอเป็นพิธีรีตอง ทำแต่พอให้ได้เขียนรายงาน นี่ก็ทำได้ แล้วมันก็เลิกกันแค่นั้น ผลมันก็ไม่ได้เกิดขึ้นจริง เพียงแต่ว่า ผู้ช่วยนั้นได้เกียรติได้ชื่อเสียง ได้

รับความดีความชอบ ในโลกนี้มักจะทำกันแต่เพียงอย่างนี้ การทำอย่างนี้พระพุทธเจ้า ท่านไม่สรรเสริญ เพราะมันไม่จริง ในการกระทำนั้นอย่างหนึ่ง แล้วมันไม่ได้ผลจริง คือ ไม่ได้ช่วยให้รอดจริง นี้อย่างหนึ่ง

ขอให้ถือเอาเรื่องนี้เป็นเบื้องต้น ให้เกิดความสว่างทางวิญญาน ให้ประชาชน เข้าใจศาสนาของตน ๆ โดยถูกต้อง แล้วในศาสนานั้น มีหลักธรรมสำหรับช่วยตัวเองที่เพียงพอ ทั้งทางฝ่ายวิญญานและทางฝ่ายวัตถุโดยเฉพาะทางพุทธศาสนานี้ ช่วยแก้ปัญหาได้ ทั้งทางฝ่ายวัตถุและทางฝ่ายจิตใจ แต่โดยเหตุที่ว่าเรื่องจิตใจมันสำคัญกว่า ถ้าคนสว่างทางจิตใจแล้ว ทางร่างกายนี้ไม่มีปัญหา ความเข้มแข็ง ความเฉลียวฉลาด ความสามารถอะไร มันอยู่ที่จิตใจทั้งหมด ถ้าแก้ปัญหาทางจิตใจตก ให้เสร็จไปเสียก่อน ปัญหาทางวัตถุมันก็ง่ายขึ้น

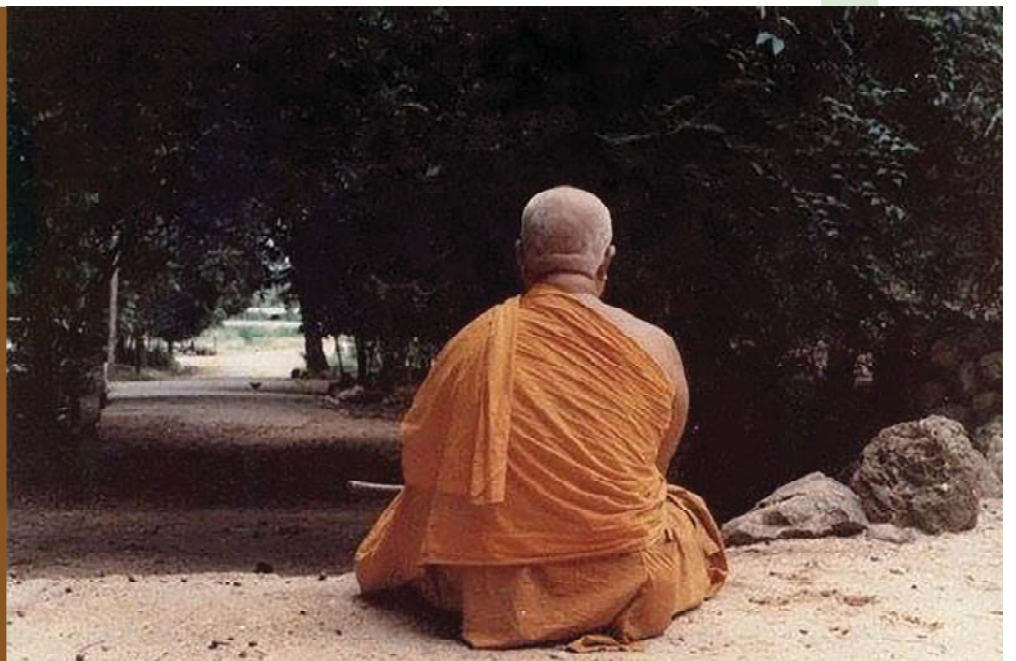
นี้เราพูดอย่างนี้ ไม่มีใครเชื่อ โดยเฉพาะพวกวัตถุนิยมตะวันตกตะวันตกก็ตาม พวกวัตถุนิยมไม่ยอมเชื่อ เขาว่าต้องทำให้วัตถุเจริญก้าวหน้า อิมพีพีมันเต็มทีกันเสียก่อน แล้วคนก็จะดีเอง โลกก็จะเป็นสุขสงบเอง อย่างนี้มันเป็นไปไม่ได้ พูดละก็ได้ แต่ทำจริงนั้น เป็นไปไม่ได้ เพราะวัตถุก้าวหน้าเท่าไร ก็เพิ่มความเห็นแก่ตัวเท่านั้น แล้วการช่วยเช่นนั้น จะช่วยพอกันเมื่อไร ? จะช่วยให้พอได้เมื่อไร ? เพราะว่ายิงช่วยเท่าไร ก็จะไม่เห็นแก่ตัวมากเข้าเท่านั้น ยิ่งต้องการมากขึ้นไปกว่านั้นเดิม มันก็ช่วยไม่ทันเท่านั้นเอง

ในพระไตรปิฎกมีพระพุทธภาษิตอยู่บทหนึ่ง ซึ่งน่าจะนึกถึงกันบ้างไม่ใช่ของขบขัน แต่มันก็ดูคล้ายเป็นของน่าขบขัน คือ พระพุทธเจ้าท่านตรัสอยู่ในรูปพระพุทธภาษิตเอง ว่า : ให้ภูเขาคือเป็นทองคำทั้งลูก ๆ คือภูเขาทั้งลูกเป็นทองคำ แล้วก็ตั้งสองลูก ก็ไม่พอแก่ความต้องการของมนุษย์เพียงคนเดียว ที่นี้มนุษย์ในโลกมีกี่พันล้าน ลองคิดดูซิ มนุษย์คนเดียวนี้ ภูเขาทองคำตั้งสองลูก ก็ไม่พอแก่ความต้องการของเขา เพราะฉะนั้น ให้รู้ข้อนี้เสีย แล้วให้ประพัตติพอเหมาะพอสมเถิด

ขอให้ทำให้พอเหมาะพอสม ให้ประพัตติเรื่องกิน เรื่องหา เรื่องใช้ เรื่องมี เรื่องอะไรให้พอเหมาะพอสมเถิด นั่นแหละ คือแสงสว่างทางวิญญานที่จะต้องช่วยกันสงเคราะห์ให้เขามี ช่วยสงเคราะห์ให้เขามีแสงสว่างทางวิญญานว่าอย่าไปหลงความก้าวหน้า ในทางอยากในทางวัตถุ ซึ่งมันไม่รู้จักพอ แล้วอีกอย่างหนึ่ง อย่าไปคิดว่า มีความขาดแคลนทางวัตถุอะไรมากมายนัก เขาจะเข้มแข็งดีอยู่แล้ว แล้วเราไปทำให้เขาอ่อนแอก็ได้

เรานั้นเคยสบาย เรามีกินมีใช้ มีอะไรอยู่พุ่มเฟิย เหลือเฟือ แล้วบางคนบางระดับไปเห็นว่า แหมมันขาดแคลนทางวัตถุอะไรมาก ที่จริงมันเป็นเรื่องที่เราเข้าใจผิด

“ ภูเขาทองคำ สองลูกก็ไม่พอ แก้ความต้องการ ของคนคนเดียว ”

เราเสียอีกเป็นคนอ่อนแอและฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อแล้วเราไปสอนให้เขาฟุ้งเฟ้ออย่างเรา
ที่นี้โลกนี้ก็มีไม่พอให้ ฉะนั้น อย่าไปทำระดับใหม่ในลักษณะอย่างนั้น เพราะว่าเขาเข้ม
แข็งดีอยู่แล้ว ก็ให้เข้มแข็งอดทนอย่างนั้น จะได้ทำความก้าวหน้าที่เป็นธรรม ที่พอ
เหมาะสมดีเรื่อย ๆ ไป ไม่เท่าไรมันจะเหลือกิน เหลือใช้ในระดับของคนอย่างนั้น
ไม่ใช่เหลือกินเหลือใช้ของพวกนายทุนหรือมหาเศรษฐี อย่างนั้นมันใช้ไม่ได้ อย่าง
นั้นมัน “ภูเขาทองคำสองลูกก็ไม่พอแก้ความต้องการของคนคนเดียว”

ที่นี้เราเอาหลักทั่วไปว่า “คนเราเกิดมาทำไม ?” เกิดมาให้มีกินมีใช้มี
ชีวิตอยู่ได้ แล้วทำอะไร แล้วก็ทำให้ได้ความสงบสุขทางจิตใจ สิ่งที่ดีที่สุดของมนุษย์มัน
อยู่ที่ความสงบสุขทางจิตใจ แล้วเขาได้มาโดยวิธีใดก็เรียกว่า เขาได้สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์
ควรจะได้ ฉะนั้น พวกฤๅษี มุนี ที่อยู่ตามป่า ตามเขา ตามถ้ำ ไม่มีบ้าน ไม่มีเรือน ผ้าก็
แทบจะไม่มีพันกาย แต่เขาก็ได้สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้ ฟังดูให้ดี ๆ เถอะ มีความ
พอใจสบายใจ เยือกเย็น เป็นสุข ตลอดวันตลอดคืน ไม่มีความทุกข์ เขาได้สิ่งที่ดีที่สุด
โดยไม่ต้องตั้งต้นขึ้นมาจากการมีบ้าน มีรถยนต์ มีตึก มีอะไรเหล่านี้

แต่ถ้าสมมติว่า ใครจะตั้งต้นขึ้นมาจากการมีบ้าน มีรถยนต์ มีตึก ก็ได้เหมือน
กัน แต่ขอให้ไปพบจุดที่ว่า มีความสุข เป็นสุขใจ สะอาด สว่าง สงบ ในใจก็แล้วกัน
เดี๋ยวนี้กลัวอยู่ว่า ถ้าจะไปแนะนำเรื่องบ้าน เรื่องรถยนต์ เรื่องตึก เรื่องอะไรเหล่านี้แล้ว
จะไม่มีวันพบความสงบใจ เพราะมันมากเกินไป คือ มันเกินจำเป็น เกินจำเป็นสำหรับ
จะมีชีวิตอยู่ เพื่อได้สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้ ฉะนั้น ถ้าใครมีตึก มีรถยนต์ มีอะไร
อยู่แล้วก็ขอให้รู้จักให้ถูกความหมาย คือว่า มีไปก็แล้วกัน แต่ให้ไปหาจุดที่ว่า มีความ
สุขนั้น ให้พบด้วยจึงจะดีกว่า คือว่า เราได้รับความสุขใจเหมือนกัน แต่คนหนึ่งยากจน
คนหนึ่งร่ำรวย คนร่ำรวยย่อมต้องดีกว่าต้องยอมรับว่าดีกว่า

มาตรฐานที่พอดีสำหรับคนทั่วไป มันก็มีอยู่อย่างหนึ่ง มาตรฐานหนึ่ง ขอให้ถือมาตรฐานนั้นเป็นหลักสำหรับดำรงชีวิตอยู่ เพื่อได้สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้ คือ **ความสุขใจ** เดียวนี้พวกเศรษฐกิจยังนอนไม่หลับ ยังเป็นโรคเส้นประสาท ยังหิวเหมือนเปรตอยู่ เพราะมันยังต้องการไม่มีที่สิ้นสุด พวกเศรษฐกิจเป็นเปรตชนิดหนึ่ง คือ หิวไม่มีที่สิ้นสุด นั่นคือ **การที่ไม่มีความรู้ที่ถูกต้อง ในทางจิตทางวิญญาณ** มันไขว่กันไปหมด ฉะนั้น จะต้องสงเคราะห์มนุษย์ ให้มีความเข้าใจถูกต้องในเรื่องนี้ ให้คนที่โง่คืดเป็นเศรษฐกิจมีความสุข คนทั่วไปมีความสุข คนขอทานก็มีความสุข ฤๅษี มุนี ที่อยู่ตามป่า ตามเขา ไม่มีบ้านไม่มีเรือน ก็ให้มีความสุข นั่นคือสิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้

สิ่งที่ดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้ นั่น คือ เราก็มีความสุขสบายใจ หรือมั่นใจว่า มันต้องได้ มันต้องได้กันทุกประเภท คือ คนมีบุญมากก็ได้รับความสะดวกสบายด้วยในเรื่องทางฝ่ายร่างกาย แต่แล้วก็อย่าลืมว่า อย่าเพลินนะ ถ้าเพลินเมื่อไร ความสุขทางฝ่ายกายนี้ จะดังไปหาความเห็นแก่ตัว แล้วก็จะเป็นผู้ไม่รู้จักพอขึ้นมา ต้องระวัง การอยู่ใกล้ชิดกับความสุขทางวัตถุนั้น ต้องระวัง มันจะดังไปหาความตกต่ำทางวิญญาณ ไม่ทันรู้ตัวนี้เราอยู่ในฐานะเช่นไร จะไปสงเคราะห์ใคร นี่ระวังให้ดี

ทีนี้ ถ้าสมมติว่าจะยกกองสังคมาสงเคราะห์ ไปสงเคราะห์พวกฤๅษีมุนีในป่าในถ้ำนั้น ลองดูซิใครจะถูกตะเพิดกลับมา พวกฤๅษีมุนีเหล่านั้น ไม่มีบ้านไม่มีเรือนไม่มีหูกยา ผ้าก็แทบจะไม่มีพันกาย; เราสมาคมาสงเคราะห์ยกพวกไปหา แล้วก็บอกว่าจะมาสงเคราะห์ นี่จะสงเคราะห์กันอย่างไร แล้วใครจะหัวเราะเยาะใคร แล้วใครจะวิ่งหน้าแจ้งกลับมาต้องคิดอย่างนั้นบ้าง นี่เขาได้สิ่งสูงสุดที่มนุษย์ควรจะได้ อยู่เป็นปกติแล้วเราจะไปสงเคราะห์เขาในเมื่อเราเองยังไม่ได้ แล้วก็ยังมีแต่เรื่องวัตถุ เรื่องของ เป็นต้นนี้ เราจะต้องคิดเผื่อ ๆ ไว้บ้าง เรื่องอย่างนี้คงจะไม่เกิดขึ้น แต่ว่าคิดไว้สำหรับคำนวณดูบ้างว่าถ้ามันเป็นอย่างนี้ แล้วมันจะนำหัวสั๊กเท่าไร

เมื่อเราไปสงเคราะห์คนยากจน ก็ต้องระวังด้วยเหมือนกัน ถ้าไปถูกคนยากจนแต่มีจิตใจสูงเข้า แล้วละก็ระวังให้ดี มันจะเป็นรูปเดียวกัน แล้วถ้าคนเขาโง่อยู่แล้ว ไปบูชาวัตถุอยู่แล้ว เราไปสอนให้เขาบูชาวัตถุยิ่งขึ้นอีก มันจะยิ่งไม่ใช่สงเคราะห์ ฉะนั้น การสงเคราะห์ทางวัตถุนั้น เป็นสิ่งที่ต้องระวังที่สุด ระวังไว้อย่างยิ่งเทียว มีทางพลาดได้ แต่การสงเคราะห์ทางวิญญาณนั้นไม่มีทางพลาด ขอให้ทำไปเถอะ ทำไปอย่างเต็มที่เลย จะไม่มีพลาด แล้วก็ไม่งิน มันยังขาดอยู่แล้วมันไม่มีทางจะผิดพลาด ขอจงสอนให้เขามีจิตใจเป็นธรรม ประกอบไปด้วยธรรมทุก ๆ แขนง ทุก ๆ ชนิดของธรรมที่เรียกว่า **ความสว่างไสวทางวิญญาณ**

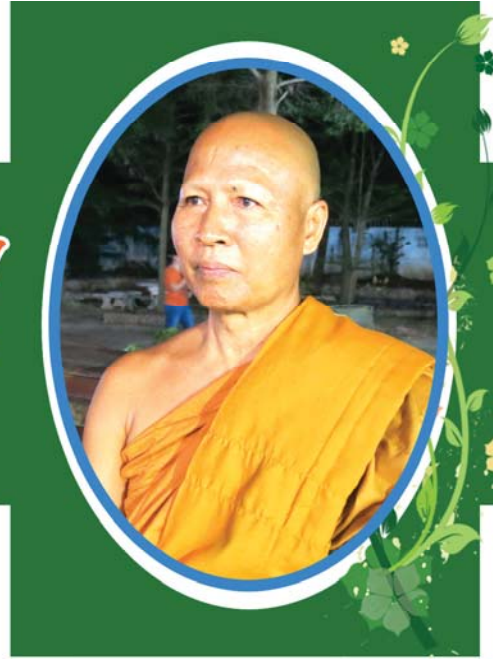
นี่อาตมาพูดอย่างอื่นไม่เป็น เมื่อให้พูดตามพอใจก็พูดอย่างนี้ แล้วก็ไม่มีใครฟัง แล้วก็ไม่มีใครเชื่อ ไม่มีใครเห็นด้วย แต่อาตมาคิดดูแล้ว มันก็ไม่มีอย่างอื่น ไม่มีความคิดอย่างอื่น ไม่มีความรู้สึกอย่างอื่น ล้วนแต่มองเห็นอยู่ว่า **ทั้งโลกนี้มันยังไม่ปลอดภัย มันมี “ควายบ้าตัวเดียวลากไปสู่เหว” ฉะนั้น ต้องมีควายอีกตัวหนึ่ง ซึ่งเป็นควายดี สว่างไสวทางวิญญานนั้นพาโลกนี้ไป จึงจะปลอดภัย**

นี่ขอภัยอยากจะพูดเรื่องไถนาสักหน่อย เดี่ยวจะพูดนอกเรื่อง เรื่องไถนาแต่โบราณใช้ควายสองตัว หรือวัวสองตัว ตัวหนึ่งเป็นควายโง่ แต่มีกำลัง ตัวนั้นจะอ้วนท้วนแข็งแรงมีกำลัง เขาเรียกว่า ควายตัวปลาย อีกตัวหนึ่งผอมก็ได้ เล็กก็ได้ แต่ฉลาด ฟังคำสั่งเจ้าของ มีหน้าที่ฟังคำสั่งเจ้าของ เจ้าของที่ออกคำสั่งไป เขาออกคำสั่งแก่ ควายตัวตัน ตัวเล็ก ตัวผอม ตัวฉลาด ตัวนี้ไม่ต้องมีกำลัง ตัวกำลังคือตัวที่มันอยู่ตัวปลาย ตัวนั้นมันเป็นกำลังแรงสำหรับดันไปข้างหน้า แต่จะเลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา หรือหยุดอะไรทำนองนี้ มันเป็นหน้าที่ของตัวตัน ตัวผอม ซึ่งไม่ค่อยมีกำลัง ไม่ใช่ควายสองตัวนั้นทำหน้าที่อย่างเดียวกัน อย่าเข้าใจเอาเอง

ขอให้ไปดูที่เขาไถนาด้วยควายสองตัว ตัวหนึ่งเป็นตัวโง่ ตัวหนึ่งเป็นตัวฉลาด แล้วมันไปได้จริง คำสั่งของเจ้าของมีประโยชน์ มีความหมายเพราะตัวฉลาด ตัวหนึ่งมันเดินตะพึด พอเลี้ยวตัวนี้มันหยุด อีกตัวหนึ่งก็ต้องเลี้ยวอย่างนี้ มันทำงานไม่เหมือนกัน แปลว่าควายสองตัวไม่ได้ทำงานเหมือนกัน ทำงานตรงกันข้าม อันหนึ่งทำงานทางกำลัง อันหนึ่งทำงานสติปัญญา ฉะนั้น ชีวิตนี้ มนุษย์นี้ โลกนี้ ก็ต้องเทียมด้วยควายสองตัวอย่างนี้จึงจะรอด ฉะนั้น **ขอให้กิจกรรมของสังคมสงเคราะห์หรือผู้สงเคราะห์เหล่านี้ พึงทำให้เขามีควายสองตัว.**

ใคร่ครวญ ในธรรม

“ธรรม ๔ รส”

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

เจริญธรรมท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย เรามา
ศึกษาแบบหลากหลายเรื่องดูบ้างจะเป็นไร

เรื่องแรก **ต้นเหตุพุทธบัญญัติ** ตอนขยายความ
เรื่องนี้มีความเป็นมาว่า

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่งอยู่ใกล้เมืองเวสาลี มีลูกเศรษฐีคน
หนึ่งชื่อ “นายสุทินนะ” นายสุทินนะมีเพื่อน ๆ หลายคน
ครั้งนั้นพากันออกเที่ยวหาความสำราญในการดื่มหรสพต่าง ๆ
พอกลับเห็นมีผู้คนจำนวนมากมายืน ซึ่งอยู่ในอาการสงบ
และแลเห็นพระพุทธรูปเจ้ากำลังแสดงธรรมอยู่ จึงถือโอกาสแวะ
ไปลองฟังดูหน่อยสิ !

ปรากฏว่า นายสุทินนะ เมื่อได้ฟังแล้ว เกิดความเลื่อมใส
ในพระธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างยิ่ง

ต่อมา จึงมาราบtulขอบวช แต่พระพุทธเจ้ายังไม่ให้บวช
เพราะพ่อแม่ยังไม่อนุญาต และต่อจากนั้นนายสุทินนะได้กลับไป
บอกพ่อแม่ แต่พ่อแม่ก็ไม่อนุญาต

และยังบอกว่า การบวชมันลำบากมากนะลูกนะ ต้องเดิน
ขอทานเขากิน พ่อแม่มีลูกชายคนเดียวหวังพึ่งเจ้ายามแแก่ชรา หู ตา
แขน ขาและเรี่ยวแรงตอนนี้ไม่ค่อยดี ทรัพย์สินเรามีมากมายใครจะ
ช่วยดูแล

ถ้าเจ้าออกบวชภรรยาของเจ้า ก็พึ่งอยู่ด้วยกันยังไม่นาน ถ้า
เจ้าทอดทิ้งไปไม่สงสารบ้างหรือ !

ถ้าเจ้าจะเอาทรัพย์ไปบริจาคทำบุญสุนทรทาน พ่อแม่ไม่ว่า
อะไรทำไปเถอะลูก

แต่เจ้ามาขอบวชพ่อแม่ไม่เห็นด้วย

ขอร้อง อย่าเลยลูก ! ลูกอย่าทำอย่างนั้นไม่เป็นผลดีอะไรเลย

ปรากฏว่า นายสุทินนะได้แต่ฮั่นฮั่นจนถึง ๓ ครั้ง ถึงอย่างนั้น
พ่อแม่ก็ไม่อนุญาตอีก

นายสุทินนะร้องไห้ ร้องไม่หยุด จนต้องนอนลงราบกับพื้นแผ่นดิน ทั้งอดอาหารผ่านไปหลายวัน

กาลครั้งนั้นจนตัวผอมมาก ต่อมาเมื่อมีเพื่อน ๆ ที่รู้ข่าวมาเยี่ยม ได้เฝ้าถามจนทราบใจความแล้ว และเห็นท่าว่าไม่เป็นผลดีแน่ ด้วยความเห็นใจ ถ้าสิ้นปล่อยไว้อย่างนี้อาจตาย จึงช่วยขอร้องและอ้อนวอนต่อพ่อแม่

ได้พูดในทำนองว่า “ยินยอมให้บวชไปเถอะ มิเช่นนั้นลูกของท่านอาจถึงแก่ความตาย จะยิ่งเสียหายมากกว่า ถ้าให้บวชแล้วคงอยู่ได้ไม่นานเพราะอดทนไม่ไหว เดียวก็เปลี่ยนใจต้องลาสิกขาออกมาอยู่บ้านเหมือนเดิม นี่ยิ่งดีกว่าปล่อยให้ตายมิใช่หรือ” ด้วยเหตุผลของเพื่อน ๆ หลายคนพูดอย่างนี้ ทำให้พ่อแม่ใจอ่อนยินยอมให้บวช

ต่อมาเมื่อนายสุทินนะได้บวชสมใจแล้วได้ปฏิบัติธรรมกัมมัฏฐานอย่างเคร่งครัดและปฏิบัติดีมาตลอด รู้สึกภูมิใจ สบายใจมากทีเดียว

ผ่านมาหลายเดือน ครั้งหนึ่งเกิดฟ้าฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล เนื่องจากพ่อแม่ของพระสุทินนะเป็นคนร่ำรวยทรัพย์มาก เวลาพระท่านเดินบิณฑบาตไปที่ไหนแห่งใด มักจะมีพ่อแม่และญาติ ทำอาหารไปถวายอย่างมากมายจนเหลือเพื่อ พระสุทินนะท่านมีน้ำใจนำไปแบ่งถวายพระรูปอื่นเป็นเช่นนี้เรื่อยมา

บางครั้งโยมแม่ก็นิมนต์ไปฉันที่บ้านและพูดว่า แม่แก่แล้วพ่อของพระก็เริ่มป่วยทรัพย์สมบัติมากมาย ถ้าลูกไม่สึกออกมา แม่คงดูแลไม่ไหว ไม่รู้จะพึ่งใคร ปรากฏว่า จะพูดเกลี้ยกล่อมอย่างไร พระสุทินนะไม่เห็นดีด้วย ได้แต่บอกโยมแม่ว่า ไม่อยากสึก ๆ ทำเดียวและกลับอารามทันที

แม่มีอาการเศร้าใจ และเสียใจมาก

ครั้นต่อมาโยมแม่เห็นว่า ลูกไม่ยอมสึกแน่แล้ว เกิดความคิด

ผุดขึ้นในทันทีว่า ต้องการอยากจะได้หลานไว้สืบสกุล

ต่อมาจึงทำกลอุบายว่า ตนเองป่วยหนัก กินข้าวไม่ได้ นอนไม่หลับมาหลายคืนแล้ว

ต่อมาเมื่อพระลูกชายทราบข่าวจึงรีบเดินทางมาเยี่ยมโยมแม่ทันที เห็นอาการของโยมแม่นอนซมอยู่ ทั้งเรือนร่างผ่ายผอมอย่างน่าสงสารที่สุด

แม่พยายามประคองตัวลุกขึ้นนั่งด้วยอาการอิดโรย และพูดด้วยเสียงเบา ๆ ว่า “ถ้าลูกไม่ยอมสืบทอดจริง ๆ แล้วแม่ขอร้องอะไรสักอย่างหนึ่งได้ไหม”

พระลูกชายพูดว่า “ขออะไรหรือโยมแม่”

“แม่ต้องการหลานไว้เป็นเชื้อเผ่าพันธุ์ เอาไว้สืบสกุลต่อไป”

พร้อมทั้งแนะนำว่า ยามใดที่อดีตภรรยาท่านจวนมีระดู ให้พระไปร่วมหลับนอน จะได้ตั้งท้อง เพื่อมีลูก แม่จะได้อุ้มหลาน จะได้ไม่สิ้นเชื้อเผ่าพันธุ์วงศ์ตระกูลของเรา แม่จะยินดีมาก ถ้าได้ดังนี้

พระลูกชายพูดว่า “มันจะดีหรือโยมแม่”

โยมแม่ “ดีสิทำไมจะไม่ดี นี่คือการกตัญญูรู้บุญคุณที่สำคัญมาก”

เมื่ออ่อนวอนมากมายขนาดนี้ ทำให้พระลูกชายใจอ่อน

ผลปรากฏว่า ยินยอมตามที่วอนขอ

ต่อมาจึงได้นัดแนะให้พระลูกชายไปร่วมหลับนอนกับลูกสะใภ้ (อดีตภรรยา) พระสุทินนะไม่คิดอะไรมากเพียงต้องการสนองเจตนาของแม่เท่านั้น

เรียกว่า พระเห็นแก่แม่ สงสารแม่ กลัวว่าท่านจะเสียชีวิต จึงต้องตามใจแม่

เพราะตอนนั้นพระพุทธเจ้ายังไม่ได้บัญญัติห้ามเสพเมถุน

พระสุทินนะคิดว่า พอทำได้เพื่อให้แม่มีเผ่าพันธุ์ฝากไว้ จึงได้ร่วมเสพเมถุนกาลบัดนั้น ระยะต่อมาก็ตั้งครรภ์สมปรารถนา

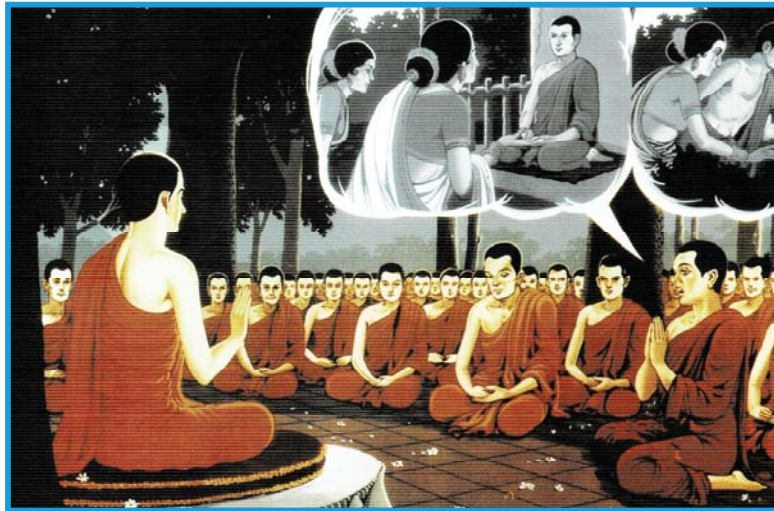
ครั้นพอครบกำหนดคลอด ก็คลอดออกมาเป็นลูกผู้ชายร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์มาก และต่อมาได้ตั้งชื่อว่า “เจ้าฟิช”

ที่นี้กล่าวถึงหมู่พระภิกษุสงฆ์ในอารามพอทราบข่าวนี้ ชุบชิบนิินทา โพนทะนาด้วยคำไม่สุ่ดี กล่าวถึงพระสุทินนะ

ณ บัดนั้นเกิดการเร่าร้อนจนนอนไม่หลับ ทำให้ไม่สบายใจอย่างมาก ถึงขนาดชুবดมมากทีเดียว

ขณะนั้นมีภิกษุที่ยังไม่ทราบเรื่อง เห็นอาการเช่นนั้น เลยสอบถามความเป็นมาอย่างไร จนทราบรายละเอียดนี้แล้ว

หมู่ภิกษุและมหาชนทั้งหลายพากันดิ้นรนต่าง ๆ นานา และนำเหตุการณ์นี้ไปกราบทูลพระพุทธเจ้าให้ทรงทราบ และต่อมาพระพุทธองค์ได้เรียกประชุมสงฆ์และคูกรณ์มาเข้าเฝ้า

ทรงไต่สวนพระสุทินนะ โยมแม่และอดีตภรรยาหารายละเอียดอย่างแจ่มแจ้งแล้ว

พระสุทินนะยอมรับแต่โดยดี ไม่มีข้อขัดแย้ง

ต่อมาพระพุทธเจ้าทรงใคร่ครวญทบทวนเรื่องนี้ไว้จะได้ไม่ล่วงละเมิดเช่นนี้อีก

จึงริเริ่มต้นพุทธบัญญัติ แต่บัดนั้นเป็นต้นมา ถ้าภิกษุรูปใดล่วงละเมิดต้องพ้นจากความเป็นพระ และปรับอาบัติปาราชิก (ขาดจากความเป็นพระ) นี่แหละ เป็นที่มาของต้นเหตุพุทธบัญญัติ

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ผู้ที่ศรัทธาในการออกบวชพระ ในทางพระพุทธศาสนา ถ้าคลาดเคลื่อนจากหลักธรรมแล้ว มักก่อเหตุให้ตนเองและผู้อื่นต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย พระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงทรงบัญญัติเรื่องนี้ไว้ แต่บัดนั้นเป็นต้นมา.

นิทานสุภาชีวิตไทย

เรื่อง น้ำขึ้นให้รีบตัก

เรื่องนี้ได้เกิดขึ้น ณ หมู่บ้านเขตชายแดนแห่งหนึ่ง กล่าวว่เมื่อครั้งก่อนโน้น ยังไม่มีการเปิดชายแดนเพื่อทำมาค้าขายกัน ปรากฏว่ ผังประเทศเพื่อนบ้านอยู่กันอย่างอดอยากปากแห้ง โดยเฉพาะของใช้ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสิ่งของอุปโภคบริโภคทั้งหลายต่างจากประเทศไทย เราซึ่งมีของกินของใช้อุดมสมบูรณ์มากกว่า

ครั้งหนึ่งมีชายวัยกลางคนท่านหนึ่ง คิดหาโอกาสช่องทางทำมาหากิน เห็นว่สินค้าของไทย เช่น ของใช้ในชีวิตประจำวันต่าง ๆ มีหลากหลาย ประเทศเพื่อนบ้านมีความต้องการมาก

ชายคนนี้เลยคิดลักลอบเอาสินค้าไปขาย ปรากฏว่ ครั้งแรกขายได้กำไร ประมาณ ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ บาท ภายในระยะเวลา ๒-๓ วันเท่านั้นเอง

ต่อมาครั้งที่ ๒ ขณะที่เขากำลังลำเลียงของผ่านไปว่ชายแดนคราวนี้ถูกตำรวจจับกุมตัว และต้องเสียค่าปรับประมาณ ๓,๐๐๐-๔,๐๐๐ บาท และต้องลำเลียงของกลับบ้าน โดยมีว่ได้ขายแม้แต่ชิ้นเดียว

เขาเข้าใจมากเพราะการไปขายครั้งนี้ ทั้งขาดทุนทั้งเหนื่อยและเสียแรงเปล่า เขาได้แต่บ่นเพราะไม่รู้จะอย่างไร

เขาคิดว่า ถึงอย่างไรก็แล้วแต่ต้องพยายามหาช่องทางที่จะขายให้ได้ เขารำพึงกับตนเองอย่างนั้น

วันต่อมาทางราชการประกาศว่า มีจุดผ่อนผันเขตชายแดนนี้ ตั้งแต่ต้นเดือนถึงกลางเดือนเป็นระยะเวลา ๑๕ วัน ถ้าพ่อค้าแม่ค้าคนใดมีความประสงค์จะขายสินค้าให้รีบไปลงทะเบียนและเสียค่าธรรมเนียมหน่อย

ชายคนนี้คอยหาโอกาสอยู่แล้ว จึงรีบไปติดต่อลงทะเบียนเพื่อจองที่ขายอย่างรีบด่วน และจัดซื้อสินค้าเตรียมไว้เป็นจำนวนมาก เพื่อจะได้นำไปขายให้เพียงพอ

เมื่อถึงเวลาเปิดให้ขาย เนื่องจากตนเองรู้ว่าสินค้าประเภทใด คนกำลังขาดแคลนมาก จึงทำให้ขายดี ทำให้กิจการงานค้าขายได้ดีเป็นเหมือนเทน้ำเทท่า ผู้คนมารุมซื้ออย่างมิดฟ้ามัวดินก็ปานนั้น

พอขายได้ครบ ๑๕ วัน ฐานะของเขาร่ำรวยอย่างรวดเร็ว จากหน้ามือเป็นหลังมือเลยทีเดียว

จนกระทั่งคนทั่วไปรำลือว่า ชายวัยกลางคนและครอบครัว นี้ มีความเจริญในโภคทรัพย์ เพราะเขารู้จักแสวงหาทรัพย์ตามกาลเวลาอันสมควรนี้เอง เหมือนกับคำโบราณที่ท่านกล่าวไว้ว่า “น้ำขึ้นให้รีบตัก”

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ผู้ที่มุ่งทำมาค้าขาย ต้องมีเป้าหมายในการดำเนิน
หน้าที่ ในช่วงจังหวะที่เหมาะสม และแล้วทำให้ประสบความสำเร็จ
ได้อย่างรวดเร็ว

มีบทกลอนพรรณนาว่า

เมื่อน้ำขึ้นคราใดให้รีบตัก
ด้วยมีมารใหญ่่น้อยคอยกล้ำกราย
ความเฉื่อยชาชักช้าน่าโมโห
แม้จักทำการใดไม่รีนรมย์
คนแก่นั้นชอบสรรค์สร้างโอกาส
ไม่พะวงหลงใหลให้เสียงาน
คนเช่นนี้ย่อมมีคนยกย่อง
ถึงอยู่เมืองพงไพรไม่มีดমন

การรื้อรียกยักมักกลาภหาย
โอกาสหายน้ำลดหมดเวลา
ต้องพอมโซยากไร้ใจชื่นชม
ความโง่งมปัญญาพาเสียการ
ไม่ประมาทในธรรมนำสุขสานติ
แต่ประสานช่วยเหลือเกื้อกูลคน
ญาติเพื่อนพ้องอวยชัยให้สุขสัน
ฟ้าบันดลสุขทุกชาติเอย ฯ

ผลงานประพันธ์ของคุณวิฑูรย์ ลิ้มประเสริฐ

ปฐมเหตุของชีวิต

เรื่อง ฟังตน

วัยทารกเกิดมาตอนแรก ๆ ก็ต้องหายใจด้วยตนเองเป็นเรื่องราวธรรมดาใคร ๆ ย่อมรู้ ครั้นเวลาปวดหนัก เบา คืออุจจาระ ปัสสาวะในวัยเด็ก

เด็กทั้งหลายต้องขับถ่ายออกด้วยตนเอง
ต่อมาหัดตั้งไข่ แรก ๆ แม่ต้องจับมือประคองให้ แต่ต่อไปเด็กสามารถยืนได้ด้วยตนเอง

เริ่มเจริญเติบโตมาหน่อยก็ต้องฝึกหัดกินอาหารด้วยตนเอง
วัยผ่านมาใส่เสื้อผ้าอาภรณ์ ถูงเท้า รองเท้าด้วยตนเอง
วัยเรียนประถมเริ่มสามารถอ่านหนังสือได้ด้วยตนเอง
และต้องขยันหมั่นเพียร เรียนรู้ เพื่อพัฒนาตนเองต่อไป
เล่าลัดตัดตอนต่อไปว่าพอเรียนจบต้องเลือกงานทำด้วยตนเอง

ก่อนจะมีคู่ชีวิตมีสิทธิ์ที่จะเลือกได้ด้วยตนเอง

ต่อมาคุณจะรู้รสชาติของการใช้ชีวิตคู่ด้วยตนเอง ว่า...
ภาระหนักทั้งด้านพละกำลังร่างกาย พร้อมทั้งจิตใจ คุณย่อมรู้ได้ว่า...
ต่อมาผ่านวัยมานานกาลเวลามากแล้ว เรือนร่างของคุณเริ่มเสื่อม จะรู้
ได้ว่า...

มาบัดนี้เข้าสู่วัยแก่ชราตลอดเวลาเริ่มโอดครวญ เพราะต้องเจ็บป่วย
อาการทรมาณแค่ไหนรู้ได้ว่า...

มาบัดนี้ หู ตา แขน ขา และเรียวแรง มันมีอาการแทบไม่ไหวแล้ว คุณ
รู้สึกว่...

ขณะนี้เข้าสู่วัยใกล้ม้วยมรณา ถ้ามัวใจก่อนว่า ขณะจิตใกล้จะดับคุณ
ต้องนึกถึงบุญกุศลที่เคยสร้างมาด้วยตนเอง

“จะไปสู่สุคติ หรือทุคติอยู่ที่ตนทำมาเอง”

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า เราทำนทั้งหลายตั้งแต่ได้ชีวิตนี้มา เราต้องพึ่งตนเอง
มาโดยลำดับ

พร้อมกันนั้นได้อาศัยบุญพาวีรทำนมีเมตตาการุณสนับสนุนมา
ตลอด แต่กระนั้นการพึ่งตนเป็นพลัง ความสามารถที่ยิ่งกว่า แม้แต่เมื่อ
สิ้นลมหายใจไปแล้ว ยังต้องพึ่งบาป บุญเป็นทุนนำไป...ของตนเอง.

(นี่คือความหมายอย่างสามัญทั่วไป)

ตอนที่มีชื่อเรียกว่า คำว่า “ตาย” มาจากคำว่า “มะตะ”

อันที่จริงแล้วคนเราตายมาตามลำดับ ๆ แต่คุณไม่รู้เอง
อย่างเช่น วัยทารกผ่านไป เข้าสู่วัยเด็กโต นี่แหละวัยทารกได้ตาย
ไปแล้ว

เมื่อผ่านมาเข้าสู่วัยรุ่น นี่แหละวัยเด็กโตได้ตายผ่านไปแล้ว
พอเข้าสู่วัยหนุ่ม-สาว นี่แหละตอนวัยรุ่นได้ผ่านการตายไปแล้ว
เมื่อได้แต่งงานหรือใช้ชีวิตคู่ ขณะนี้วัยหนุ่ม-สาวได้ผ่านการตาย
ไปแล้ว

จะเป็นวัยมีลูก-วัยกลางคน-วัยแก่-วัยชรา
ต่อมาวัยใกล้ม้วยมรณา จะเห็นได้ว่า เราได้ผ่านความตายมาโดย
ลำดับ แต่เราไม่รู้.

ตายแบบอย่างที่ ๒

อย่างเช่น เมื่อก่อนชีวิตที่ผ่านมาทุก ๆ วันได้ทำงานในหน้าที่นั้น ๆ
เป็นอย่างดี มีประโยชน์

แต่เดี๋ยวนี้ มีเรื่องกระทบใจอย่างแรง กลับเป็นไม่ทำงานอะไรเลย
อย่างนี้ ก็เรียกว่า “ตาย” ตายจากความดีมีประโยชน์

บางคนเกิดอาการโกรธ อาการเครียดอย่างรุนแรงจนคุมจิตไม่
อยู่ดูแลตนเองไม่ได้ นี่ก็เรียกว่า...คือตายจากสติสัมปชัญญะ ตาย
จากความเป็นมนุษย์

ถามว่า อันตรายไหมอย่างนี้...

บางท่านมีเหตุไม่พอใจกับคู่ชีวิต หันมากินเหล้า ง่ายๆ จนเมาไม่รู้
เรื่อง ไม่มีสติรู้ตัวเลยนี่ก็คือ...

เคยมีหลายคนเกิดเรื่องเครียดกับพ่อแม่หรือพี่น้อง จนทนอยู่
บ้านไม่ได้ ต้องหนีไปอยู่กับเพื่อนที่เป็นคนพาล

พอนานผ่านไประยะหนึ่ง เริ่มเสพยาบ้า เสพไปเสพมาติดอย่าง
รุนแรงจนควบคุมพฤติกรรมตนเองไม่ได้ วุ่นวายจนคลั่ง นี่ก็คือ...

อาการตายลักษณะนี้ มันก่อปัญหาต่อพ่อแม่และสมาชิกใน
ครอบครัวค่อนข้างมาก

ทั้งก่อปัญหาสร้างความเดือดร้อนสู่สังคมส่วนรวมมากจริง ๆ

ขณะนี้ทำให้รัฐบาลต้องสูญเสียงบประมาณในการบริหารต้อง
ดูแลรับผิดชอบในกิจต่าง ๆ อย่างมหาศาล และไม่รู้จบไม่รู้สิ้น

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ใครที่ไม่ได้ฝึกฝนอบรมพฤติกรรมทาง
กายให้เพียงพอและจิตวิญญูญาณ หรืออารมณ์ให้เพียงพอ มัก
ก่อปัญหาร้ายอันตรายเกิดขึ้นแก่ตนเองและต่อประเทศชาติ
บ้านเมือง อย่างหาที่สุดมิได้ ต้องตายทั้ง ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่.

เจริญพร

พระเพิ่ม ภาสุโร

(พระเพิ่ม ภาสุโร)

ชวนแก้ว แอฟ

โดย...มูลนิธิสวนแก้ว

ว่านงาช้าง : ไม้มงคล : ฟอกอากาศได้

ว่านงาช้างไม้มงคล และช่วยฟอกอากาศได้

ว่านงาช้าง ชื่อวิทยาศาสตร์: *Sansevieria stuckyi* เป็นพืชในวงศ์ Agavaceae เป็นไม้ล้มลุก มีลำต้นใต้ดิน ไม่มีใบ ลำต้นสีเขียวโผล่ขึ้นจากดิน รูปร่างเหมือนงาช้าง ดอกช่อ ดอกย่อยสีขาว มีกลิ่นหอม

ความหมาย : เป็นไม้ล้มลุกตระกูลเดียวกับต้นลิ้นมังกร มีถิ่นกำเนิดทางแอฟริกาใต้ เป็นไม้ที่ปลูกง่ายอยู่ได้ทั้งในร่มและกลางแจ้ง มีลำต้นใต้ดิน ไม่มีใบ ลำต้นสีเขียวโผล่ขึ้นจากดินรูปร่างเหมือนงาช้าง

ความเชื่อ : เป็นว่านมงคลที่เชื่อกันว่าถ้าปลูกไว้จะช่วยปกป้องและคุ้มครองคนในบ้าน โดยเฉพาะในอดีตที่นิยมปลูกไว้ป้องกันคุณไสยและมนต์ดำ อีกทั้งยังปลูกเพื่อเสริมทางด้านโชคลาภต่าง ๆ

ว่านงาช้าง : ถือเป็นพันธุ์ไม้ที่มีประโยชน์ในเรื่องของการฟอกอากาศ เป็นไม้ประดับที่นิยมปลูกเสริมสิริมงคล จึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมว่านงาช้างถึงกลายเป็นหนึ่งต้นไม้ยอดนิยมของเหล่าคนไทยหลาย ๆ คน สำหรับใครที่วางแผนอยากลองปลูกต้นว่านงาช้างหรือกำลังมองหาต้นไม้มงคล ไม้ประดับที่สามารถปลูกได้ทั้งในร่มและกลางแจ้ง ปลูกง่าย ในวารสารกัลยาณฉบับนี้ จึงได้รวบรวมข้อมูลจากผู้รู้หลายท่านที่ให้ความรู้เกี่ยวกับว่านงาช้างไว้ดังนี้

ความเชื่อของคนไทย ที่มีต่อต้นว่านงาช้าง

ว่านงาช้าง ถือว่าจะเป็นว่านมหานิยมชนิดหนึ่ง ซึ่งนิยมถูกนำมาประดับเป็นไม้ประดับตกแต่งบริเวณบ้าน เพราะเป็นต้นไม้ที่รูปทรงสวยแปลกตา อีกทั้งยังออกดอกสวยงามชวนมอง ต้นว่านงาช้างมาพร้อมกับความหมายดี ๆ ที่คนไทยเชื่อกันว่าหากปลูกไว้จะช่วยเสริมความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต ช่วยให้ทำมาค้าขึ้น ค้าขายร่ำรวย ช่วยส่งเสริมโชคลาภได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ต้นว่านงาช้างยังนิยมปลูกไว้ไล่มนต์ดำหรือไล่ไสยศาสตร์อีกด้วย

การปลูกว่านงาช้างที่บริเวณไหนให้เติบโตดี

ว่านงาช้างเป็นพืชที่ปลูกง่ายโตไว ไม่ต้องการการดูแลที่มากมายอะไรก็สามารถเติบโตได้ดี สถานที่ที่เหมาะสมกับการปลูกต้นว่านงาช้างคือทั้งนอกบ้านและในบ้าน เพราะสามารถอยู่ได้ทั้งในที่ที่แสงแดดส่องถึงหรือในบริเวณที่แสงรำไร อีกทั้งยังโตและมีชีวิตรอตได้ในดินที่แห้งแล้งหนักมาก ๆ โดยไม่ต้องดูแลรดน้ำบ่อย

ส่วนประกอบของต้นว่านงาช้าง มีอะไรบ้าง

ลักษณะลำต้น ว่านงาช้างเป็นพืชที่มีลำต้นที่แท้จริงอยู่ใต้ดิน โดยลำต้นมีลักษณะเป็นเหง้า มีเปลือกหุ้ม และส่งกลิ่นหอมอ่อน ๆ

ลักษณะใบ โดยทั่ว ๆ ไป ต้นว่านงาช้างเป็นต้นไม้ที่ไม่มีใบ แต่เข้าใจกันว่าก้านเขียว ๆ ที่โผล่พ้นดิน (ซึ่งเราเรียกกันว่าลำต้นเทียม) นั่นคือ ใบ โดยส่วนนี้จะแทงออกมาจากตาของเหง้า ต้นว่านงาช้าง มีลักษณะเป็นแท่งทรงกลม สีเขียว มีลวดลายพาดสีขาวเขียว ใหญ่ที่บริเวณโคนไล่เรียวเล็กไปจนถึงบริเวณปลาย ตรงกลางมีร่องลึกพาดเป็นทางยาว

ลักษณะดอก ดอกของต้นว่านงาช้างจะแทงออกมาจากเหง้าเหมือนกับส่วนของใบ (ซึ่งจริง ๆ แล้วคือลำต้นเทียม) ดอกมีลักษณะเป็นช่อสีขาว วางตัวเป็นชั้น ๆ ตามความสูงของช่อดอก อีกทั้งยังส่งกลิ่นหอมอบอวลทั่วทั้งบริเวณ

ลักษณะผล ต้นว่านงาช้างมักจะไม่ได้ติดผลมากนัก แต่หากติดผล ผลจะมีลักษณะเป็นทรงกลมสีส้มขนาดเล็กประมาณ ๑ เซนติเมตร เมื่อผลสุกจะเปลี่ยนเป็นสีแดงสด

สำหรับการขยายพันธุ์ ทำได้ ๒ วิธีง่าย ๆ

วิธีที่ ๑ การแยกหน่อ การแยกหน่อให้สังเกตที่โคนของต้นงาช้าง เมื่อต้นงาช้างโตมากพอ ให้สังเกตจะมีหน่อแตกออกมาทางด้านข้างโคนลำต้น ให้เพื่อน ๆ ใช้มีดตัดแยกหน่อแล้วนำไปชำในกระถางได้เลยครับ

วิธีที่ ๒ การปักชำ ให้เพื่อน ๆ เลือกลำต้นที่แข็งแรง มาตัดเป็นท่อน ๆ ยาวประมาณ

๑๕ เซนติเมตร เมื่อตัดเสร็จแล้วให้ใช้ปูนแดงทาตรงแผลของลำต้นที่ตัดด้วยนะ เพื่อให้แผล
 แผลแห้งเร็ว ลดการเน่าได้ หลังจากนั้น ให้เพื่อน ๆ นำดินใส่กระถางแล้วปักชำได้เลยโดยให้นำ
 ส่วนโคนปักดินเท่านั้น ห้ามนำส่วนปลายหรือยอดลำต้นปักลงดินนะ เพราะจะทำให้ชำไม่ติด
 รากไม่งอก

วิธีปลุกต้นว่านงาช้าง ปลุกอย่างไรให้โตไว

การปลุกต้นว่านงาช้างนั้นไม่ยาก เพราะต้นไม้ชนิดนี้ไม่จำเป็นต้องได้รับการประคบ
 ประหมม ดูแลเอาใจใส่มากนัก ไม่จำเป็นต้องรดน้ำ ให้ปุ๋ยบ่อย ๆ อีกทั้งไม่ต้องกังวลเรื่องสภาพดิน
 พืชอากาศหรือดินในกระถางแต่อย่างใด วิธีการปลุกนั้นก็ง่ายแสนง่าย เพียงแค่แยกเหง้าออก
 มาปลุกเป็นต้นใหม่ โดยผสมวัสดุปลูก ซึ่งเป็นดินร่วนเข้ากับปุ๋ยคอกหรือขี้เถ้ากลบ จากนั้น
 เอาลงดินได้เลย รดน้ำประมาณสัปดาห์ละ ๑-๒ ครั้ง และนำไปวางตั้งไว้ในที่ที่แสงแดดสามารถ
 ส่องถึงได้

วิธีดูแลต้นว่านงาช้างให้โตสวย

ต้นว่านงาช้างสามารถอยู่ได้ตั้งแต่แสงแดดรำไร ไปจนถึงแดดจัด ๆ แต่ไม่ควรให้ตาก
 แดดจัดทั้งวัน เพราะอาจทำให้สีซีดหรือเกิดอาการไหม้ได้ ระดับแสงที่เหมาะสมที่สุด สำหรับ
 ต้นว่านงาช้าง คือ อยู่ที่ ๕๐% หรือตากแดดสักครึ่งวันก็ถือว่าใช้ได้แล้ว

ต้นว่านงาช้างไม่จำเป็นต้องได้รับการรดน้ำในปริมาณมาก ความถี่ที่แนะนำอยู่ที่
 ประมาณ ๑-๒ ครั้งต่อสัปดาห์ โดยรดรอบ ๆ โคนต้นให้ทั่ว ต้นว่านงาช้างอาจเสี่ยงเกิดราก
 เน่าได้หากรดน้ำมากเกินไป ดังนั้น ก่อนที่จะรดน้ำในครั้งต่อไป ลองเอานิ้วกด ๆ ที่หน้าดิน
 ดูว่าแห้งหรือยัง ถ้าหน้าดินแห้งก็ถึงเวลารดน้ำแล้ว

ต้นว่านงาช้างนั้นสามารถเติบโตได้ในดินทุกรูปแบบ แต่ดินที่ดีที่สุดคือดินร่วนซุย ระบาย
 น้ำได้ดี และควรเป็นดินที่ผสมวัสดุอินทรีย์ เช่น ปุ๋ยคอก เถ้ากลบ ด้วยอัตราส่วน ๑:๓ ถึง
 ๑:๕ โดยให้วัสดุอินทรีย์มีเยอะกว่าปริมาณดิน

โดยทั่ว ๆ ไป ในวัสดุปลูกมักจะมีปุ๋ยอินทรีย์ผสมอยู่แล้ว แต่หากอยากให้ต้นว่าน
 งาช้างแตกหน่อได้รวดเร็วมากขึ้น เราแนะนำให้ใส่ปุ๋ยออสโมโคสเสริม หรืออาจใส่เป็นปุ๋ยสูตร
 ๑๖-๑๖-๑๖ สัปดาห์ละประมาณ ๑ ครั้ง

ประโยชน์ของการปลุกต้นว่านงาช้าง ต้นไม้ดีอย่างไร

ต้นว่านงาช้างมีประโยชน์มากมาย ทั้งในแง่ของการเป็นไม้ประดับ ไม้พอกอากาศ ไม้
 มงคล ไปจนถึงการนำส่วนต่าง ๆ มาใช้เป็นยา

- ประดับตกแต่งบริเวณบ้านให้ดูสวยงาม พร้อมกลิ่นหอมอ่อน ๆ จากดอกว่านงาช้าง
- เชื่อว่าเป็นไม้มงคล ช่วยเสริมความเป็นมงคล ช่วยในเรื่องของโชคลาภและปิดเป่า
 ความโชคร้ายและมนต์ดำต่าง ๆ

- ช่วยฟอกอากาศให้บริสุทธิ์ ลดการเกิดโรคภูมิแพ้
- ส่วนต่าง ๆ ของว่านงาช้างสามารถนำมาสกัดเป็นยาสมุนไพร ช่วยขับพยาธิ รักษาโรคเรื้อรัง ขับปัสสาวะ และบำรุงเลือด อีกทั้งยังช่วยรักษาสิว ให้แผลหายไว และนำมาใช้ลดผดผื่นตามผิวหนัง

สรุป ปลุกต้นว่านงาช้าง ดีไหม

ต้นว่านงาช้างเหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการประดับตกแต่งสวน บริเวณบ้าน หรือแม้แต่ภายในบ้านให้ดูสวยงาม เพราะต้นไม้นี้มีรูปทรงที่ค่อนข้างเป็นเอกลักษณ์ อีกทั้งยังช่วยฟอกอากาศให้สะอาดบริสุทธิ์ จึงดีมาก ๆ สำหรับใครที่อาศัยอยู่ในเมือง นอกจากนี้ หากใครที่เชื่อเรื่องของโชคลาภ ต้นว่านงาช้างก็ตอบโจทย์และโดดเด่นในเรื่องของโชคลาภและขับไล่ไสยศาสตร์ (ความเชื่อส่วนบุคคล)

ใน ช่วงนี้ใครได้เดินทางมาแสวงบุญ ทำบุญ ถวายสังฆทานผลไม้ ฟังธรรมะ กับหลวงพ่อยอม เมื่อได้ร่วมบุญกับท่านแล้วจะได้รับแจกผลผลิตจากโครงการ ไม่ว่าจะเป็นผลไม้ต่าง ๆ, ผักสวนครัว, หนังสือธรรมะ และยันกันโจรฉกรรจ์ ๓ กีก เป็นต้น เป็นของฝากจากวัดสวนแก้ว

นอกจากนี้ ท่านยังสามารถสนับสนุนผลผลิตติดไม้ติดมือไปฝากกัลยาณมิตรที่ท่านรักได้ ช่วงนี้ผลไม้ของวัดสวนแก้วออกมาจำนวนมาก เช่น มะม่วงยายกล่ำ โดยเฉพาะมะม่วงหลากหลายสายพันธุ์ตามสาขาต่าง ๆ ได้ส่งเข้ามาที่วัดสวนแก้วทุเรียน ชมพู่ หน่อไม้ กล้วย ส้มโอ ขนุน ฯลฯ นอกจากนี้ ยังมีสายพันธุ์ไม้ผล, ไม้ประดับ เช่น ว่านงาช้าง แคคตัส ฯ ไว้คอยบริการท่านที่สนใจนำไปปลูก จึงขอบอกกล่าวกับท่านที่สนใจได้มาร่วมบุญ “อิมบุญ อิมทอง อิมสมอง” กับโครงการดี ๆ ช่วงนี้หลวงพ่อยอมได้มอบทุนการศึกษาให้นักเรียนช่วงปิดเทอมได้มาทำงานที่สวนเกษตรแปลงใหญ่พร้อมกับช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสทางสังคมในโครงการต่าง ๆ ของวัดสวนแก้วอีกทางหนึ่งด้วย

ที่มาของแหล่งข้อมูล

<https://th.wikipedia.org/ว่านงาช้าง>

<https://kaset.today/พันธุ์ไม้/ว่านงาช้าง>

https://intrend.trueid.net/article/ไม้ฟอกอากาศ-ต้นงาช้าง-ไม้ประดับ-ไม้มงคล-trueidintrend_164661

<https://www.palangkaset.com/ไม้ดอกไม้ประดับ/ต้นงาช้าง-1-ต้นไม้ฟอกอากาศ>

ภาพ...พัชรา

โครงการซ่อมแซมบ้านเรือนให้กับผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาส และผู้พิการ เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๖ รอบ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๖๗ โดย พระราชธรรมนิเทศ (พยอม กลฺยาโณ) วัดสวนแก้ว ร่วมกับ สภากาชาดไทย กรมการปกครอง อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี นอกจากนี้ ท่านยังได้มอบอุปกรณ์ทางการแพทย์ไว้ช่วยเหลือผู้ป่วยผู้ประสบภัยฉุกเฉินเบื้องต้นให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

คณะพระภิกษุสงฆ์-สามเณร, อุบาสก-อุบาสิกา, สมาชิกร่มโพธิ์แก้ว, คณะศิษยานุศิษย์วัดสวนแก้ว และประชาชนทั่วไป ร่วมกันกราบถวายมูทิตาลักการะแด่พระคุณท่านพระราชธรรมนิเทศ หรือหลวงพ่อยอม แห่งวัดสวนแก้ว เนื่องในโอกาสอายุวัฒนมงคลครบ ๗๖ ปี ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี วันพฤหัสบดีที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๘

ช่วงที่ผ่านมา หลวงพ่อพยอมได้รับนิมนต์ให้ไปบรรยายธรรมและรับบิณฑบาตลัญจกร ตามสถานที่ต่าง ๆ ทั้งในพื้นที่นนทบุรี กรุงเทพฯ ปริมณฑล และพื้นที่ต่างจังหวัด ในโอกาสนี้ท่านยังได้นำเอาหนังสือธรรมะ, สื่อธรรมะ, ปฏิทินธรรม และผลไม้/ผลผลิตจากโครงการ ไปแจกให้กับญาติโยมที่ได้ร่วมทำบุญกับท่านอีกด้วย ตามสโลแกนที่ว่า “บุญก็ได้ ใส่ก็เต็ม”

บรรยากาศการทอดผ้าป่าสามัคคีปลดล็อกแผ่นดินวัดสวนแก้ว นนทบุรี คณะผ้าป่าทนายกองทัพอธรรม

ช่วงที่ผ่านมา ได้มีหน่วยงานราชการ และประชาชนจิตอาสา ได้เข้าร่วมบำเพ็ญสาธารณประโยชน์และสาธารณะกุศลพัฒนาสิ่งแวดล้อม ในการนี้ ก่อนจะร่วมกันพัฒนาวัด หลวงพ่อพยอม ท่านได้เมตตาบรรยายธรรมให้แก่คณะบุคลากรจิตอาสาทุกท่านได้รับฟังอิมสมอง เพื่อเสริมสร้างแนวทางและสร้างขวัญกำลังใจในการปฏิบัติงานจิตอาสาในครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี

ภาพบรรยากาศส่วนหนึ่ง การทำงานของนักเรียนขณะเข้ามาทำงานฝึกการเรียนรู้ที่วัดสวนแก้ว ในช่วงปิดภาคเรียนเพื่อหาทุนการศึกษา ในโครงการช่อน้องท้องหิว ซึ่งหลวงพ่อยอมให้ความเมตตาจนกระทั่งสนับสนุนและส่งเสริมสมาชิกที่สามารถพึ่งตนเองได้ในอนาคต

โครงการช่วยน้องท้องหิวเป็นโครงการดี ๆ ของหลวงพ่อพยอม ที่ท่านได้มีเมตตาคุณุเคราะห์ให้แก่เยาวชนได้เข้ามาทำงานที่วัดสวนแก้ว ในช่วงปิดภาคเรียน ซึ่งหลวงพ่อต้องการปลูกฝังส่งเสริมให้เยาวชนได้รู้จักการพึ่งตนเอง ลดรายจ่ายเพิ่มรายได้ของครอบครัว และรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์เกิดคุณค่ากับตนเอง ตลอดถึงมีทุนการศึกษาเพื่อใช้ในการศึกษาต่อไปด้วย

ขออนุโมทนาบุญกับคณะศรัทธาทุก ๆ สายบุญ ที่ได้ร่วมกันทอดผ้าป่าสามัคคีปลดปล่อยแผ่นดินวัดสวนแก้ว นนทบุรี

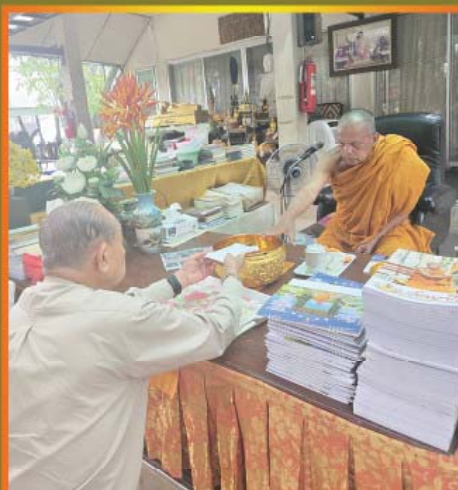
คณะศรัทธาคนตื่นธรรม
ทอดถวาย
ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว
วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๖๗
ยอดสุทธิ ๒,๓๐๐,๐๐๐ บาท
(สองล้านสามแสนบาทถ้วน)

คณะศรัทธา
นายกองทัพอากาศ
ทอดถวาย
ณ ลานธรรม วัดสวนแก้ว
วันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๖๗
ยอดสุทธิ ๔,๗๔๖,๔๒๒ บาท

(สี่ล้านเจ็ดแสนสี่หมื่นหกพันสี่ร้อยยี่สิบสองบาท)

คุณชัยจิตร รัชูปจร
อดีตผู้ว่าราชการจังหวัด
ปราจีนบุรี-ระยอง-ระนอง-นนทบุรี
ทอดถวาย
ณ หน้ากุฏิหลวงพ่ วัดสวนแก้ว
วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๗
ยอดสุทธิ ๑๐๐,๐๐๐ บาท
(หนึ่งแสนบาทถ้วน)

ยิ้มเข้าสู่วัย ไข่มุมทุกข์

“กำลังใจทิพย์”

โดย...โยมแอ้ว สังฆทาน

เมื่อใด...ที่ของพัง จะมีคนบอก “ให้ซื้อใหม่”

แต่...ไม่มี ใครซื้อให้หรอก

เมื่อใด...ที่ลำบาก จะมีคนบอก “เดี๋ยวมันจะผ่านไป”

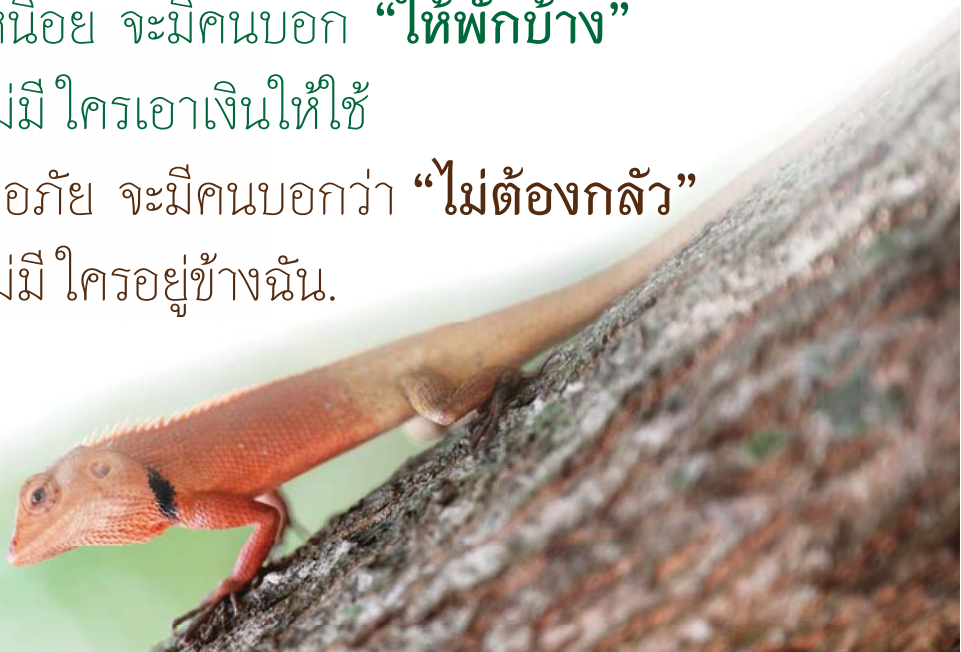
แต่...ไม่มี ใครช่วยเหลือ

เมื่อใด...ที่เหนื่อย จะมีคนบอก “ให้พักบ้าง”

แต่...ไม่มี ใครเอาเงินให้ใช้

เมื่อใด...ที่เจอภัย จะมีคนบอกว่า “ไม่ต้องกลัว”

แต่...ไม่มี ใครอยู่ข้างฉัน.

ฮิตามินใจ

โดย...นายมะนาว

แข็ง

แข็งแรง...คือ การมีกำลังมาก
แข็งขัน...คือ การลงมือทำอย่างเต็มกำลัง
แข็งใจ...คือ การทำใจให้แกล้งกล้า
เหล่านี้...เป็นสิ่งที่ควรเสริมสร้าง
ให้เป็น...“พลังแห่งความเข้มแข็ง”
เพื่อต่อสู้กับอุปสรรคปัญหานานาประการ
อย่ามัวแต่เสริมสร้าง...
“ความแข็งข้อ”
ที่เป็นตัวก่อความวุ่นวายให้กับตนเองอยู่เลย...

สรุป รายรับ รายจ่าย วัดสวนแก้ว เดือน ตุลาคม 2566 - กันยายน 2567

รายรับ	จำนวนเงิน	รายจ่าย	จำนวนเงิน
เงินรับบริจาค แผนกเชียงกง	91,060,619.00	รายจ่ายค่าครองชีพและเบี้ยสงเคราะห์พัฒนาผู้ยากไร้	112,986,844.00
เงินรับบริจาค แผนกซูปเปอร์	39,731,300.00	ทุนการศึกษาช่วยเหลือยากจน	5,807,055.00
เงินรับบริจาค แผนกทั่วไป	1,933,098.00	ค่าก่อสร้างอาคารและสิ่งปลูกสร้าง	13,603,877.00
เงินรับบริจาค จากสาขา ต่างจังหวัด	5,141,008.00	ค่าตอบแทนพนักงาน	3,954,310.00
เงินรับบริจาค แผนกฝึกปลอดสารพิษ	16,100,365.00	ค่าใช้จ่ายบริหารจัดการผลประโยชน์	14,849,831.00
รับจากพระราชธรรมนิเทศ	194,090.00	ค่าซ่อมแซมบำรุงรักษา	10,317,804.00
เงินรับบริจาค จากผู้ประมวลของเก่า	49,027,524.00	ค่าสาธารณูปโภค(ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์)	11,734,908.85
เงินรับบริจาค จากมณฑลเทศาภิบาล	9,052,166.00	รายจ่ายค่ารักษาพยาบาลและสวัสดิการ	359,968.00
เงินรับบริจาค จากผู้ขอใช้ที่กัลปนา	5,418,914.00	รายจ่ายค่าจ้างเหมาบริการ	2,154,480.00
เงินรับบริจาค ตู๋ ชั่น กลิ่น หน้ากุฎิ	16,523,334.00	รายจ่ายค่าภาษี เบี้ยประกัน	2,104,190.00
เงินรับบริจาค ตามใบอนุโมทนาบัตร	7,244,772.00	รายจ่ายค่าจัดทำสิ่งพิมพ์และประชาสัมพันธ์	4,094,153.00
เงินรับเงินบริจาค ผ่านบัญชีธนาคาร	5,753,287.89	รายจ่ายค่าสงเคราะห์สัตว์	605,724.00
เงินบำรุงค่าไฟฟ้าจากบุคคลากรภายใน	3,381,883.00	รายจ่ายค่าวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้	2,633,428.00
เงินบริจาค ค่าสังฆทาน	2,911,542.00	รายจ่ายบริจาคการกุศลและจัดกิจกรรม	824,826.00
เงินจากดอกเบียร์รับ	23,880.10	ค่าใช้จ่ายซื้อที่ดิน	69,000,000.00
เงินบริจาคจากศูนย์เพาะชำ	212,184.00	ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด	253,516.00
เงินรับบริจาค แผนกมณฑลเทศาภิบาล	5,834,790.00	ค่าใช้จ่ายซื้อทรัพย์สิน	681,440.00
เงินรับบริจาค แผนกสังฆจร2	20,873,035.00	ค่าใช้จ่าย รับประทานอาหารศาลาแก้ว	2,471,885.00
เงินรับบริจาค กระบะดอกไม้ไฟ	4,507,767.00	ค่าใช้จ่ายการใช้จ่ายประโยชน์ที่ดิน	274,000.00
เงินรับบริจาค ร้านของชำ	2,547,797.00	รายจ่ายค่าธรรมเนียม	4,015.00
เงินรับบริจาค ร้านอาหาร	5,041,651.00	ค่าใช้จ่ายในการจัดหาที่ดิน	2,278,221.00
เงินรับบริจาค ร้านอาหารศาลาแก้ว	2,307,017.00	รายจ่าย ค่าน้ำมันเชื้อเพลิง	14,939,082.00
	-	รายจ่าย ค่าผักผลไม้	8,723,498.00
	-	รายจ่าย ค่าวัตถุดิบประกอบอาหาร	3,323,848.00
	-	รายจ่าย ค่าสินค้าร้านของชำ	2,198,325.00
	-	รายจ่าย ค่าปุ๋ยและพันธุ์พืช	3,357,360.00
รวมรายรับ	294,822,023.99	รวมรายจ่าย	293,536,588.85
เงินสดและรายการเทียบเท่าคงเหลือยกมา	11,391,900.09	เงินสดและรายการเทียบเท่าคงเหลือยกไป	12,936,876.87
หัก เจ้าหนี้ตามโครงการ	29,063,364.80	หัก เจ้าหนี้ตามโครงการ	29,322,906.44
ยอดรวม	277,150,559.28	ยอดรวม	277,150,559.28

เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดคงเหลือยกมา 1 ตค...66

-เงินฝากธนาคาร	2,894,135.09
-เงินสดร่อนนำฝาก	1,000,000.00
-เงินสดย่อย	5,387,765.00
-เงินสดย่อยเพื่อชำระไฟฟ้า	-
-เงินทดลองจ่ายในมือมูลนิธิ	110,000.00
- ลูกหนี้โรงเรียนญาโณทัย	2,000,000.00
	11,391,900.09

เจ้าหนี้

-โครงการสร้างงานสร้างชาติ	16,198,976.80
-เจ้าหนี้เงินยืมมูลนิธิสวนแก้ว	9,064,388.00
-เจ้าหนี้เงินกู้ยืมคุณวิโรจน์ ระโพธิ์ทอง	3,800,000.00
	29,063,364.80

เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดคงเหลือยกไป

-เงินฝากธนาคาร	1,264,521.87
-เงินสดร่อนนำฝาก	1,100,000.00
-เงินสดย่อย	6,302,355.00
-เงินสดย่อยเพื่อชำระไฟฟ้า	160,000.00
-เงินทดลองจ่ายในมือมูลนิธิ	110,000.00
- ลูกหนี้โรงเรียนญาโณทัย	4,000,000.00
	12,936,876.87

เจ้าหนี้

-โครงการสร้างงานสร้างชาติ	14,340,518.44
-เจ้าหนี้เงินยืมมูลนิธิสวนแก้ว	10,982,388.00
-เจ้าหนี้เงินกู้ยืมคุณวิโรจน์ ระโพธิ์ทอง	4,000,000.00
	29,322,906.44

พระครูธรรมวิเทศ
เจ้าอาวาส[Signature]
ไวยารังกร[Signature]
ผู้จัดทำบัญชี

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว
SUAN KAEW FOUNDATION

ขอเชิญร่วม...เป็นเจ้าภาพ ทอดผ้าป่า "ทุนการศึกษา ช่วยน้องท้องหิว"

จงให้เป็นทุนการศึกษาแก่น้อง ๆ
ที่มาทำงานช่วงซัมเมอร์ของทุกปี

ถวาย ณ วัดสวนแก้ว

ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

จัดทอดได้ไม่จำกัดกาล...ตามกำลังศรัทธา
อนุโมทนา สาธุ สาธุ สาธุ

บริจาคผ่านธนาคารได้ที่...

ได้ที่...ธนาคารไทยพาณิชย์ (SCB)

เลขที่ 426-083709-7

ชื่อบัญชี : วัด สวนแก้ว

หรือทำบุญง่ายแค่สแกน QR Code

กรณีโอนต่างประเทศ

Account No : 426-083709-7

Account Name : WAT SUANKAEW

Swift Code : SICOTHBK

Bank : SIAM COMMERCIAL

ติดต่อสอบถาม : โทร. 081-279-6500 E-mail : bookkan54@gmail.com

ดอนบุญ ดอนกุศล

รายงานผู้บริจาคทรัพย์
“พิมพ์วารสารกัลยาโณ”

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน	10,000	บาท
2. คุณธัญนีย์ ไกรพิสิทธิ์กุล	จำนวน	5,200	บาท
3. คุณพิศิษฐ์ ทรัพย์เจริญ	จำนวน	500	บาท
4. คุณเพ็ญภา เตชะพิชญ์อนันต์	จำนวน	400	บาท
5. คุณรัตนา แซ่ตั้ง	จำนวน	300	บาท
6. พระครูจิตติธรรมมงคล (ชุมพร โยคี)	จำนวน	200	บาท
คุณอนงค์ศิริ ไชยะกุล	จำนวน	200	บาท
คุณประกิต นุชุต	จำนวน	200	บาท
นายประวิณ หุ่นทรงธรรม	จำนวน	200	บาท
คุณคณาพัฒน์ หงษ์ประธานพร	จำนวน	200	บาท
คุณทองแดง เกาหอม	จำนวน	200	บาท
คุณสมพร เกาหอม	จำนวน	200	บาท

คุณไม่ใช่ เราขอ

ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากขอควร คือ การจัดการกับสัณธาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหามาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ชำรุดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสต็อกสินค้า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรถเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาดังกล่าวมานี้ เราแก้ไขได้

เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 กด 1

06 1192 1444, 09 2288 4859

09 2506 1112, 09 2506 1115

09 2662 1444, 09 2670 1444

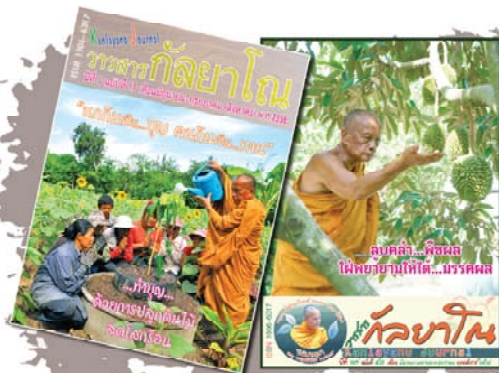
09 2712 1444, 09 2940 3125

09 8310 3956, 09 8458 6999

Line ID : @sk1444

E-mail : Kanlayano@gmail.com

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการไปรับของบริจาค
เวลาทำการ 08.00-17.00 น. ของทุกวัน

ใบสมัคร สมาชิกรสารกาลยาณ ฉบับที่ ๔๒

ชื่อ..... นามสกุล.....
บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทร..... อีเมล.....

สถานที่ให้ส่งวารสารกาลยาณ

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ถนน.....
ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
รหัสไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

55/1 ม.1 มูลนิธิสวนแก้ว ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกรสารกาลยาณ

- ☐ 1. สมัคร 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
☐ 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

55/1 ม.1 มูลนิธิสวนแก้ว ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว โดยพระราชธรรมนิเทศ

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้ว (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว

โทร. (Tel.) 0 2595 1444, 0 2921 5023 กด 0

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้วฯ
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่
มูลนิธิสวนแก้ว

โดยพระราชธรรมนิเทศ

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน

อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

มูลนิธิสวนแก้ว

Tel. 0 2595 1444, 0 2921 5601-4,
0 2921 5023, 0 2921 6310,
0 2921 6391, 0 2595 1946,
0 2595 1947, 0 2921 6262

๑ ติดต่อสอบถามเรื่องอื่น ๆ : กด 0

๑ รับบริจาคสิ่งของ : กด 1 หรือ
โทร. 09 2940 3125, 09 8310 3956

Line ID : @sk1444

E-mail : kanlayano@gmail.com

๑ รับกิจนิมนต์และค่ายจริยธรรม
กด 2

E-mail : bookkan54@gmail.com

Line ID : 0856581221

โครงการมูลนิธิสวนแก้วฯ

1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสำรอกกิเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการรณรงค์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสลับมาฟื้นฟู
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือใจเจือจานผู้ขาด
12. โครงการซูเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและ
สิ่งแวดล้อม
15. โครงการบ่มหิมาลัยปฏิบัติ
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านพักชะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุ์กรรมพืช
18. โครงการคอนโดมิเนียม

กระบอกลีสงเคราะห์ธนาคารน้ำ

พระพยอม กัลยาโณ

เป็นการรักษาพระชนม์ชีพ
ของพระองค์ท่านให้ยั่งยืนยาวนานกับพวกเรา
เพราะพระองค์ตรัสว่า “น้ำคือชีวิต”

วัดสวนแก้ว 55/1 ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี

ฝ่ายประชาสัมพันธ์ 0 2595 1444, 0 2595 1946,

0 2921 5023, 0 2921 5602-3,

0 2921 6262 กด 0

สะสมบุญวันละนิด จิตแจ่มใส

ทำบุญอย่าให้กระตบฐานะ และโกศของตน

หมาที่น่าสงสาร น่าอนาใจ หมาที่ถูกทอดทิ้ง เขาเรียกว่า หมาจรจัด หรือหมาจิ้ง
ที่คนเอามาทิ้ง และคนก็ช่างเอามาปล่อยกันเยอะ ถ้าปล่อยให้มันพ่นพ่ายอยู่ตามบริเวณวัด
เวลามีคนผ่านไปจะดู...เลยต้องทำเป็นที่เลี้ยงดูให้กับมัน ให้อยู่เป็นที่
จึงเกิดโครงการ “คอนโดสุนัข” วัดสวนแก้ว นนทบุรี
ปัจจุบันมีหมา-แมวที่อยู่ในโครงการ 1,000 กว่าตัว
ท่านใดมีเมตตา ปันน้ำใจให้หมา-แมว (บริจาคอาหารหมา-แมว)

ติดต่อได้ที่มูลนิธิสวนแก้ว (หน้ามูลนิธิ)

โทร. 0 2921 5023 กด 0

รักษหมา เลี้ยงหมา อย่าทิ้งหมา

**ทำบุญเล็ก ๆ
แต่ยิ่งใหญ่ด้วยการ
ปันน้ำใจให้หมา-แมว**

คลำ...พืชผลได้แล้ว
กำลังจะพยายาม...จับมรรคผลอยู่

